

ቦሥቴ ስባት

የውስጥ ጠባቶችንን ፊት ሰፊት መገጠም

ለምሳሌ ሆይ፤ ንዑስ ሰብን ፍጠርሳች፤ ቀና የሆነውን መንፈስ በውስጡ ሰድስ

(መዝ 51+10)

ከ

ሼክስፒር ገጸባህርያት አንዱ ትክክለኛ የሆነ ነገር አለው፤ “ጥፋቱ አኛው ዘንድ ነው” የሚል።

በቅርቡ በክርስቲያናዊ ባሕርይዎ ፍጹም አርአያ ልትባል ስለምትችል አንዲት ሴት ለማሁ፤ ይህች ሴት በቤተክርስቲያኗ በትጋት የምትሳተፍ፤ በጎረቤቶቿ የተከበረች፤ በግል ሕይወቷ የማትነቀፍ፤ ችግር ላይ ላሉ የአርዳታ እጅ ለመለገስ ወደኋላ የማትል ናት።

ይሁንና አንድ ቀን ሐኪሟ፤ በሕይወት ለመኖር የቀራት የተወለኑ ወራት አንደሆነ ሲያረዳት፤ ይህች ሴት ከመቅጽበት ሴላ ለው ሆነች። ሥራዋን ተወች፤ ከወዳጆቿ ጋር ግንኙነቷን አቆመች፤ ለቤተክርስቲያኗም ጀርባዋን ለጠች። በጎ ለው ለመሆን ያደረገኩት መከራ በቂ ስለሆነ ያመለጠኝን ደስታና ፈንጠዝያ ማሳደድን ዓላማዬ አድርጌአለሁ ስትል አወጀች። የጭፈራ ቤቶች የዘወትር መመላለሻዎቿ ሆኑ፤ ግብረገብና መልካምነትን ደህና ለንብቱ ያሉ አዳዲስ ባልንጀሮችን አፍርታ ውሎዋና አዳርዋ ከእነርሱ ጋር ሆነ። አስከምትሞት ቀን ድረስ፤ ከዚያ ቀደም ትኖረው የነበረውን ሕይወት አሸቀንጥራ ጣለች። በመጨረሻዎቿ ወራት ቤተክርስቲያን የመጣችው ለቀብሯ ቀን በሬላ ሳጥን ውስጥ ሆና ነበር።

ይህ ስምን ሆነ?

ዘመኗን ሁሉ ራሷን በሥርዓት፤ ከብሯን ጠብቃ የኖረች ሴት እንዲህ በድንገት አቅጣጫዋን እንድትቀይር ያደረጋት ምን ይሆን? ክርስቲያናዊ ሕይወቷን በይፋ የገለጠች ሴት ላይታሰብ መሐል ላይ ግብረገብነትንና ጨዋነትን አሸንቀጥራ እንድትጥልና ከዚያም አልፎ የተፈጥሮ ዕውቀቷን እንኳን እንዳትጠቀም ያደረጋት ምን ይሆን?

በርግጥ፤ ልቧንና የውስጥ ህላቧን የሚያውቅ እግዚአብሔር ብቻ ነው፤ በዚያ የማምሻ ዕድሜዋ ላይ ለምን እንደዚህ እንዳደረገች የሚያውቅ እርሱ ነው። በክርስቶስ የነበራት እምነት እውነት ይሁን ወይም ሴቶችን ለማለደነቅ ብቻ የታቀደ የሐሰት እምነት ይሁን የሚያውቅም እግዚአብሔር ብቻ ነው። ራሳችንን በማንም ሰው ሕይወት ላይ የመጨረሻውን ብይን ለጪ አድርገን ልናስቀምጥ ከቶም አይገባንም።

አንድ ነገር ግን ግልፅ ነው፤ የዚህች ሴት እምነት የውስጥ ማንነቷን የለወጠ አልነበረም። እስከመጨረሻዎቿ ወራት ድረስ ውጫዊ ባህርይዋ የማይነቀፍ ነበር፤ ልክ ያልሆነውን አለውግዳ ትክክለኛውን አድርጋለች። በውስጧ ግን - ማንም ሊያየው በማይችለው ጥልቅ ልቧ - ራሳቸውን ብቻ ለማለደለት በሚኖሩት ላይ በለውር ትቀና ለለነበር ቅናቷ በመጨረሻ ላይ ለውድቀት ዳረጋት።

በሌላ አባባል፤ ለእርሷ ክርስቲያናዊ ሕይወት ማለት ውጫዊ (አፍአዊ) የአኗኗር ዘይቤ ብቻ ነበር። ምናልባትም ከመጽሐፍ ቅዱስ አንኳር ትምህርቶች ውስጥ አንዱ የሆነውን፤ “እግዚአብሔር ምግባራችንን ብቻ ላይሆን ልባችንንም መለወጥ ይፈልጋል” የሚለውን እውነት አልተገነዘበችም። በሌላ አባባል፤ እግዚአብሔር ከውስጥም ከውጪም ሊለውጠን ይፈልጋል። ሐዋርያው ጳውሎስ እንዲህ ሲል ጽፏል፤ “ብልቶቻችሁን የክፋት መሣሪያ አድርጋችሁ ስጋጢአት አታቅርቡ፤ . . . ይልቁንም . . . ብልቶቻችሁን የጽድቅ መሣሪያ አድርጋችሁ ለእግዚአብሔር አቅርቡ” (ሮሜ 6:13)።

በተጨማሪም እንዲህ ሲል ጽፏል፡ “በአእምሮአችሁ መታደስ ተለወጡ” (ሮሜ 12፡2)። ሰውነታችንና አእምሮአችን ለክርስቶስ ሊቀርቡ ያስፈልጋቸዋል፤ እርሱ የሚፈልገን ዓይነት ሰዎች አድርጎ ሲለውጠን የሚችለው በዚህ መንገድ ብቻ ነው።

ምን ዓይነት ሰው ምን ያመጣል?

የልባችን ሁኔታ እግዚአብሔርን የሚያሳስበው ለምንድነው? መኖር እንዳለብን እየኖርን እስከሆነ ድረስ ይህ ምን ሰው ምን ያመጣል?

መልሱ ቀላል ነው። የእግዚአብሔር ፈቃድ ይህ ነው። ቀደም ሲል እንዳየነው፤ የእግዚአብሔር ፈቃድ ከዕለት ወደ ዕለት ክርስቶስን ወደ መምሰል እንድናድግ ነው። የኃጢአት ሃሳቦችና ስሜቶች እንዲለላጥኑብን ስንፈቅድ፤ ከእርሱ ፈቃድ እየጎደልን ነው። ክርስቶስ ውስጡም ውጪውም ንጹሕ ነበር። ይህ የእኛም ግብ መሆን አለበት። መጽሐፍ ቅዱስ እንዲህ ይላል፡ “የእግዚአብሔር ፈቃድ እርሱም መቀደሳችሁ ነው” (1ኛተስ 4፡3)። መጽሐፍ ቅዱስ በተጨማሪ፡ “ሥጋንና መንፈስን ከሚያረክስ ነገር ሁሉ ራሳችንን እናንጸ” (2 ቆሮ 7፡1)። ኢየሱስ ጠንካራ የተግሳጽ ቃል የተናገረው በውጫዊ ሁኔታቸው ሊታዩ ግብረገብ ያላቸው የሚመስሉ፤ ውስጣቸው ግን በክፉ ሃሳቦችና ምኞቶች የተሞሉ ሰዎች ሳይ ነበር፤ “እናንተ ግብዞች ውጫቸውን በኖራ ተለስነው የሚያምሩ፤ ውስጣቸው ግን በመታን ዐዕምና በብዙ ርኩሳት የተሞላ መቃብሮች ስለምትመስሉ ወዮላችሁ” (ማቴ 23፡27)።

የውስጥ አደጋ

የልባችን ሁኔታ ይህን ያህል አስፈላጊ የሆነው ለምን ይሆን? አንዱ ምክንያት ሀሳባችን ምግባራችንን ስለሚገልጥ ነው። አንዳንድ ጊዜ እንዲህ፡ “ይህን ያደረግኩት ሳላመዘዘን ነው” እንላለን፤ ይህ እውነት የሚመስልበት ጊዜ አለ። ሥረ - መሠረቱን ጠልቀን ስንመለከት ግን፤ ግብራችን ሁልጊዜም የውስጥ ሀሳባችን ነጸብራቅ ነው። እንዲያውም ሀሳባችንን ከምግባራችን መለየት የማይቻል

የሚሆንበት ጊዜ አለ። ኢየሱስ እንዲህ ሲል ይገልጻል፡ “ክፉ ሐሳብ፤ ነፍስ መግደል፤ ማመንዘር፤ ዝሙት፤ መስረቅ፤ በሐሰት መመስከርና ስም ማጉደፍ ከልብ ይመነጫሉ” (ማቴ 15፡19)። ልባችንና አእምሮአችንን መለወጥ የሚችል እርሱ ብቻ ስለሆነ፤ በየዕለቱ ሕይወታችንን ለክርስቶስ መስጠት ያለብንም ለዚህ ነው።

ይሁን እንጂ፤ እግዚአብሔር ስለልባችንና ውስጣችን ሁኔታ የሚያተኩርበት ሌላው ምክንያት እርሱ ስለሚወደንና የተሳሳቱ ሀሳቦችና ስሜቶች ምን ያህል አውዳሚ ሊሆኑ እንደሚችሉ ስለሚያውቅ ነው። እንደዚህ ዓይነት ሀሳቦች ነፍሳችንን በመመረዝ፤ አካላችንንም ይጎዳሉ። የሥነ ልቦና ሊቃውንት፤ መጽሐፍ ቅዱስ ከበርካታ ዘመናት በፊት ያስተማረውን እውነት እየተገነዘቡ ነው፤ ይኸውም አእምሮአችንና አካላችን በጥብቅ የተሳለሩ መሆናቸውን ነው። ሁልጊዜ የሚናደድ ሰው ልልብ በሽታ ወይም ለደም ብዛት ወይም ለሌላ አካላዊ በሽታ የመጋለጥ ዕድሉ የሰፋ ነው። ንጉሥ ዳዊት ከቤርሳቤህ ጋር ያደረገውን ዝሙት ለመናዘዝ እምቢ ሲልና የበደለችነት ስሜቱን ለማፈን ሲሞክር፤ መንፈሳዊና ሥጋዊ ዋጋ አስከፍሎታል፤ “ቀኑን መላኩ ከመቃተቱ የተነሳ፤ ዝም ባልሁ ጊዜ አጥንቶቼ ተበላሹ . . . በቀንና በሌሊት እጅህ ከብዳብኛለች” (መዝ 32፡3-4) ጤናው የተመለሰለት ኃጢአቱን ፊት ለፊት በመጋፈጥ የእግዚአብሔርን ይቅርታ ሲጠይቅ ብቻ ነው። መጽሐፍ ቅዱስ እንዲህ ይላል፡ “ደስ ያላት ልብ መልካም መድኃኒት ናት፤ ያዘነች ነፍስ ግን አጥንትን ታደርቃለች” (ምላ 17፡22)።

ኃጢአት፤ እንደ ገዳዩ ካንሠር፤ ወደ ሁሉም አቅጣጫ በለውነታችን፤ በአእምሮአችን፤ በስሜቶቻችን፤ በፈቃዳችን፤ በሁሉም ነገራችን በመለራጨት ይበክለናል። ኃጢአት እንደ ዋዛ የሚታይ ነገር አይደለም! ይሁንና ኢየሱስ ኃጢአትን ድል ለመንግሳት መጥቷል። የመጣው ይቅር ሌላን ብቻ ሳይሆን፤ ከኃጢአት ኃይል አርነት አውጥቶ በመንፈሱ ሊለውጠንም ጭምር ነው። መጽሐፍ ቅዱስ እንደዚህ ይላል፡ “ቀድሞ ከእግዚአብሔር የተለያችሁ ነበራችሁ። . . . አሁን ግን ነውርና ነቀፋ የሌለባችሁ

ቅዱሳን አድርጎ በአርሱ ፊት ሊያቀርባችሁ፤ በክርስቶስ ሥጋ በሞቱ በኩል አስታረቃችሁ" (ቆሮ 1፡21-22)።

ቅዱሳን . . . ያለ ነቀፋ . . . ነውር የሌለብን . . . እግዚአብሔር በየዕለቱ ለእኛ ያቀደልን ይህን ነው። ይህ ግን እንዴት ይከናወናል?

የወስጥ ጠላት፤ ትዕቢት

ከበርካታ ዓመታት በፊት የኖሩት የካቶሊክ ጳጳስ ጎርጎርዮስ፤ ኃጢአትን በለባት ክፍሎች መድበው ነበር፤ እነዚህም ትዕቢት፤ ቁጣ፤ ቅናት፤ ርክላት፤ ሆዳምነት፤ ዳተኝነትና ለግብግብነት ናቸው። ለብዙ ጊዜ እነዚህ "ለባት ገዳይ ኃጢአቶች" ተብለው ተጠርተዋል፤ ነገር ግን፤ መጽሐፍ ቅዱስ በየትኛው ሥፍራ በዚህ መልክ ባይዘረዝራቸውም፤ እያንዳንዳቸው ተደጋግመው በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ተጠቅለዋል።

ትዕቢት አውራ ሆኖ መጠቀሱ ያለምክንያት አይደለም፤ ምክንያቱም ራሱን የሚያስታብይ ትዕቢት የሌሎች ኃጢአቶች ሁሉ ሥር ነው። ሰይጣንን በእግዚአብሔር ላይ እንዲያምፅ ያደረገው ትዕቢት ነው። ኢሳይያስ የባቢሎንን ንጉሥ ትዕቢት የገለጸበት መንገድ ለይጣንንም የሚወክል ነው። "በልብህም እንዲህ አልክ «ወደሰማይ ዐርጋለሁ፤ ዙፋኔንም ከእግዚአብሔር ከዋክብት በላይ ከፍ አደርጋለሁ ... ራሴንም እንደ ልዑል እደርጋለሁ" (ኢሳ 14፡13-14)። (እዚህ ላይ "እኔ" እና "የኔ" የሚለው ቃል በተለያዩ መልኮች እንዴት እንደተገለጠ ልብ በሉ፤ ትዕቢት ማለት "እኔነት" ማለት ነው።) ሰይጣን የአዳምንና የሔዋንን ክፍ የማለት ፍላጎታቸውን በማነሳሳት፤ አርሱን (ሰይጣንን) ቢከተሉት፤ "እንደ እግዚአብሔር እንደሚሆኑ" (ዘፍ 3፡5) ነገራቸው። እንደ እግዚአብሔር መሆን - እንዴት ያለ ማባባያ ነው! ከዚያች የሰውን ሕይወት ካበላሸበት ቀን ጀምሮ፤ የሰው ዘር በትዕቢት ትብታብ ተጠመደ - በውጤቱም አላዛኝ ዋጋ ከፈለ። መጽሐፍ ቅዱስ እንዲህ ሲል ያስጠነቅቃል፤ "ትዕቢት ጥፋትን፤ የእብሪት መንፈስም ውድቀትን ትቀድማለች" (ምላ 16፡18)።

የሚያጠፋ ትዕቢት

ትዕቢት አውዳማ የሆነው ለምንድነው? ዋነኛው ምክንያት፤ ትዕቢት የራሳችንን ስህተት እንዳይ የሚያሳውረን መሆኑ ነው። ትዕቢት ከሆነው ይልቅ የተሻልን በመሆናችን ከኃጢአታችን ንስሐ መግባትና መንገዳችንን ማስተካከል እንደማያስፈልገን ሊነግረን ይሞክራል። ኢየሱስ በተናገረው አንድ ምሳሌ፤ በትምክህት የተሞላና በጽድቅ የሚታበይ አንድ ሰው፤ "እግዚአብሔር ሆይ! እንደ ሌሎች ሰዎች ሰላልሆንኩ አመለግንሃለሁ" እያለ ይፀልይ ነበር፤ እየፀለየ እያለም ከእርሱ ብዙም ሳይርቅ የማይለየው ሌላ ቀረጥ ለብላቢ የሆነ ሰው ግን "እግዚአብሔር ሆይ! እኔን ኃጢአተኛውን ማረኝ" በማለት ይጸልይ ነበር (ሉቃስ 18፡11፤13)። እግዚአብሔር የዚህኛውን ሰው ጸሎት ለማ፤ የራሱ ኃጢአት የተለወጠበትን ትዕቢተኛ ሰው ቃል ግን ሊለማ አልወደደም።

በተጨማሪም፤ ትዕቢት ከሌሎች ሰዎች ይነጥለናል። በተለያዩ ምክንያቶች ልንታበይ እንችላለን፤ ለምሳሌ ሃብታችን፤ ቁመናችን፤ ችሎታዎቻችን፤ ማገበራዊ ደረጃችን፤ ያገኘናቸው ስኬቶች ሊሆኑ ይችላሉ። ምክንያቱ ምንም ይሁን ምን፤ ትዕቢት ከሌሎች ሰዎች ለይቶ ስለሚለቅለን - ከነርሱ ይነጥለናል። ትዕቢተኛና ትምክህተኛ ሰውን ማንም አይወድም።

እብሪት ደግሞ በሰው ልጅ ታሪክ ውስጥ ሊገመት የማይችል መከራና ጭካኔን ያስከተሉ የጥላቻና የዘረኝነት ሥር ነው። ጥላቻና ዘረኝነት በእግዚአብሔር ፊት ኃጢአት በመሆናቸው እውነተኛ የክርስቶስ ተከታይ በሆነ ሰው ልብ ውለጥ እንዳችም ለፍራ ሊኖራቸው አይገባም። የሰውን ዘር ሁሉ የፈጠረ እግዚአብሔር ስለሆነ፤ በፊቱ ይህ ዘር ወይም ከዚያ ብሔር ይበልጣል ወይም ያንላል ማለት ተገቢ አይደለም። "ከወገን ሁሉ፤ ከሕዝብ ሁሉ ሰዎችን ለእግዚአብሔር በመዋጀቱ" (ራዕ 5፡9)፤ በመስቀሉ ግርጌ ያለው መሬት ደልዳላ ነው። ክርስቶስ የሞተለትን (ዋጋ - የከፈለለትን) ሰው ለመናቅ ምን ምክንያት ይኖረናል?

ከሁሉም በላይ፣ ትዕቢት ከእግዚአብሔር ይነጥለናል። ንጉሥ ያዝያን ይሁዳን ካስተዳደሯት ምርጥ መሪዎች አንዱ ነበር፤ ይሁንና መጽሐፍ ቅዱስ እንደሚነግረን “ያዝያን ከበረታ በኋላ ዕብራቱ ለውድቀት ዳረገው። አምላኩንም እግዚአብሔርን በደለ (2 ዜና 26፥16)። የባረከው እግዚአብሔር ነው፤ ሆኖም ከብሩን ለእግዚአብሔር አንደ መስጠት፤ ልቡን ከእርሱ መለስ። ትዕቢት ሊገዛን ሲጀምር፣ እግዚአብሔር እንደማይሰፈልገን በማስብ፣ ሰራሳችን ክብር መፈለግ እንጀምራለን። እግዚአብሔር፣ “ከብሬን ለማንም አልሰጥም” (ኢሳ 48፥11) እንዳለ እንዘነጋለን።

ክርስቲያኖችም ሳይቀር በረቀቀ መልክ በሚገለጥ ትዕቢት ሲሸነፉ ይችላሉ፤ ለምሳሌ ሌሎችን ዝቅ አድርጎ መመልከትና (ሌሎች አማኞችን ጨምሮ) በሌሎች ከሳራ ራሳቸውን ከፍ ሲያደርጉ ይችላሉ። “እግዚአብሔር ትዕቢተኞችን ይቃወማል፤ ለትሑታን ግን ጸጋን ይሰጣል” (1 ጴጥ 5፥5) ተብሎ የተጻፈውን ቃል ይዘነጋሉ። በተጨማሪም መጽሐፍ ቅዱስ፣ “እግዚአብሔር ከአንተ የሚፈልገው ምንድነው? ፍትሕን ታደርግ ዘንድ፣ ምሕረትንም ትወድድ ዘንድ፣ ከአምላክህም ጋር በትህትና ትራመድ ዘንድ አይደለምን?” (ሚክ 6፥8) ያለውን ይረሳሉ።

ይህ ማለት ትዕቢት ሁልጊዜም ስህተት ነው ማለት ነው? በትክክል ከተገነዘብነው አይደለም። ለምሳሌ፣ ማለፊያ በሆነ ሁኔታ በሠራነው ሥራ መከራት ስህተት አይደለም፤ ችሎታውን የሰጠን እግዚአብሔር እንደሆነና እርሱ ብቻ ክብር እንደሚገባው እስከተገነዘብን ድረስ እኛም ሆነን የምንወዳቸው ሰዎች በተቀዳጁት ስኬት መከራት ስህተት አይደለም። ሚዛናዊና ትክክለኛ የሆነ የማንነት ግምትና በራስ መተማመንም የተሳሳተ አይደለም። ራሳችንን ስንጥል ወይም ዝቅ አድርገን ስናስብ፣ ራሳችንን እግዚአብሔር እንደ ፈጠረን አድርገን ስመቀበል አሻፈረን አያልን ነው። እዚህ ላይ ቁልፉ ሚዛናዊነት ነው፤ ሚዛናዊነት ስንል በራስ ወዳድነትና እኔነት ላይ ያተኮረ ትዕቢትንና ልክ ባልሆነ ሁኔታ ራስን ዝቅ ማድረግን ማስወገድ ማለት ነው። መጽሐፍ ቅዱስ “ራሳችሁን

በእግባቡ መዝኑ እንጂ፣ ከሆኖችሁት በላይ ራሳችሁን ከፍ አድርጋችሁ አታሰቡ” (ሮሜ 12፥3) ይሰናል።

ትዕቢትን ከልባችን ማራቅ

ኃጢአተኛ ትዕቢትን ማስወገድ የምንችለው አንዴት ነው? አንደኛ፣ ትዕቢት በልባችሁ እንዳለ በመቀበል በእግዚአብሔር ፊት ተናዘዙ፤ በትሕትናም ይቅርታውን እሹ። እኔነትን ማዕከል ያደረገ ትዕቢት ኃጢአት ነው፤ ለስዚህም በእውነተኛነት ልንጋፈጠውና ዝቅ ባለ ልብም የእግዚአብሔርን ይቅርታ ልንስምን ይገባናል። መጽሐፍ ቅዱስ እንዲህ ይላል፡- “እግዚአብሔር ብርቱ እጅ በታች ራሳችሁን ዝቅ አድርግ” (1 ጴጥ 5፥6)።

በተጨማሪ፣ በየዕለቱ በእግዚአብሔር ሀልዎት (መገኘት) መመላለስን ልመዱ። እግዚአብሔርን ምንኛ ታላቅ እንደሆነ ስትገነዘቡ፣ የጉራና የትዕቢት ዝንባሌአችሁ መደብዘዝ ይጀምራል። ራሳችንን ከሌሎች ሰዎች ጋር ሳይሆን ከእግዚአብሔር ጋር ስናነጻጽር ትዕቢት ከደጃችን ይርቃል።

በወሰጥ ያሰጠላችሁ ቅናትና ስግብግብነት

ይህን በምጽፍበት ወቅት፣ የዜና ማሰራጫዎች በየዕለቱ የሒሳብ ስሌት ማጭበርበርችን ይዘግባሉ፤ አንዳንዴ በባልዮኖች የሚቆጠር ገንዘብ ይመዘበራል። እነዚህ ዜናዎች የሚያስደነግጡን ቢሆኑም፣ አዲስ አይደሉም።

አዳምና ሔዋን ከኤደን ገነት ከተባረሩበት ጊዜ ጀምሮ ምናልባትም ከዚያም ጊዜ በፊት - ቅናትና ስግብግብነት የለውን ልጅ ተጣብቀዋል። ሰይጣን እነርሱን የፈተነው ከፍ የማለት ፍላጎታቸውን በማነሣሣት ብቻ ሳይሆን፣ እግዚአብሔር ከሰጣቸው በላይ እንዲሹ ለማድረግ ቅናትና ስግብግብነትንም በልባቸው በማስነሣት ነበር። መጽሐፍ ቅዱስ የተለያዩ የቅናትና የስግብግብነት ብዙ ታሪኮች ያቀርብልናል። ዮሴፍን ከሁሉም ወንድሞቹ በላይ አባቱ ይወደው ስለነበር፣ ወንድሞቹ ቀንበትና፣ በስስት ተነሳሳተው ሸጡት። ንጉሥ አክኦስ የኖቡቴን የወይን ተክል የግሉ ለማድረግ

ሰላሳመደ፤ ንግሥት ኤልሳቤጥ በሴራ ናቡቴን እንድታስገድል በማድረግ መሬቱን የራሱ አደረገ። ይሁላም በገንዘብ ፍቅር ተነሳስቶ ኢየሱስን ለሰላሳ ብር ሸጠው። ሃናንያና ሰጺራም እንደዚሁ ለገንዘብ በመሳሳት፤ ከመሬታቸው ሽያጭ ለእግዚአብሔር መስጠት የሚገባቸውን ገንዘብ አስቀሩ።

ይሁንና፤ በተጠቀሱት ምሳሌዎች፤ ቅናትና ስስት ለማናቸውም እንዳልበጁና እውላማ እንደሆኑ እንመሰክራለን። አዳምና ሔዋን ከኤደን ገነት ተባረሩ፤ የዮሴፍ ወንድሞች እርሱን አሳልፈው መስጠታቸው ከተጋለጠ በኋላ በፍርሃት ነበር የኖሩት። ንጉሥ እክአብ በውጊያ ተገድሎ ውሾች ደሙን ላሉት፤ ይሁዳ ራሱን ሰቀለ፤ ሃናንያና ሰጺራ ሞት ቀጠፋቸው። መጽሐፍ ቅዱስ እንዲህ ሲል ያስጠነቅቀናል፤ “ሰላም ያለው ልብ ለሰውነት ሕይወት ይሰጣል፤ ቅናት ግን ዐጥንትን ያነቅዛል” (ምሳ 14፡30)። ቅናትና የንዋይ ስስት ሁልጊዜ በጣም ከባድ ዋጋ ያስከፍሱናል። ቅናትና ስግብግብነት በልቡ ሰልጥኖበት፤ በእረፍት የሚኖር ሰው ገጥሞኝ አያውቅም።

ቅናትና ስግብግብነት አንድ ባይሆኑም፤ በቅርብ የተሳሰሩ ናቸው። በሌላ ሰው ስንቀና፤ የነርሱ የሆነን ሁሉ ለኛ የማድረግ ምኞት አቅል ያላጣናል። ስስትና ቅናት የሚያተኩሩት በገንዘብ ላይ ነው ነገር ግን ሰሌሎች ነገሮችም እንስገበገባለን፤ ለምሳሌ፡- ውበት፤ ክብር፤ ንብረት፤ ዝናና ሥልጣንም ሲያስገመጁን ይችላሉ። መጽሐፍ ቅዱስ መገምጃትን ጣዖት ከማምለክ ጋር ያስተካክለዋል፤ ምክንያቱም ስስታም ሰው በእግዚአብሔር ፈንታ ቁሳቁስን ስለማያመልክ ነው። ስስትና ቅናት ሥረመሠረታቸው ራስ ወዳድነት ሲሆን፤ ጤና በመንሳት የሌለንን ነገር እንድናሳድድ ያደርጉናል። ቅናትና ስስት በውጫቸው የሚጎዱ ባይመስሉም፤ በቀላሉ ሰውን ወደ ማሰቃየት፤ ጭካኔና ብሉም ወደ ጦርነት ያድጋሉ። ያዕቆብ በዚህ መልክ ይህን ሽግግር ይገልጻል፤ “በእናንተ መካከል ያለ ውጦርነትና ጠብ ከየት የመጣ ነው? በውስጣችሁ ከሚኖረው ምኞታችሁ አይደለምን? ትመኛላችሁ፤ ግን አታገኙም፤ ትጣላላችሁ፤ ትዋጋላችሁም” (ያዕ 4፡1-2)።

ስስትና ቅናት ማንበረሰብን ብቻ ሳይሆን በግለሰብ ደረጃም ጉዳት ያደርሱብናል። ቢያንስ ከአንድ ሰው በየሳምንቱ፤ በስስት ላይ የተመሠረተ የቁማር ስብ ቤተሰቡን እንዴት እንዳናጋ የሚገልጽ ደብዳቤ ይደርሰናል። ስፍር ቁጥር የሌላቸው ቤተሰቦች በስስትና በቅናት በመነዳት እስከ አንገታቸው ድረስ በዕዳ በመነከር ለከሰረት ተዳርገዋል። የጋብቻ አማካሪዎች እንደሚነግሩን፤ ጋብቻን ለብጥብጥ የሚዳርገው ቀንደኛ ምክንያት ገንዘብ ነው። ወህኒ ቤቶች የተጨናነቁት በስስት ሕይወታቸው በተመሳቃቀሰ ወንዶችና ሴቶች ነው።

ቅናትና ስስት የሀብታሞች በሽታ ብቻ አይደሉም፤ ድሃ የሆነ ሰውም ባልተናነሰ ሁኔታ በነዚህ ደዋዎች ሊያዝ ይችላል። የበለጠ የሚያሳዝነው ግን፤ ክርስቲያኖችም ከቅናትና ስስት ተፅዕኖ ነፃ ያለመሆናቸው ነው። መጽሐፍ ቅዱስ እንዲህ ይላል፡- “የገንዘብ ፍቅር የክፋት ሁሉ ሥር ነው” (1 ጢሞ 6፡10)።

ቅናትና ስስትን ፊት ለፊት መቋቋም

ቤተሰባችን በመልካም ሁኔታ እንዲኖር መመኘት በእርግጠኝነት ለሀተት አይደለም፤ እግዚአብሔር የሚያስፈልገንን ያውቃል፤ መጽሐፍ ቅዱስ ትጉሆችና በገንዘብ ጠንቃቄት (እንደዚሁም ሰጋሶች) እንድንሆን ያበረታታናል። ስኬታማ ለመሆን መፈለግም የግድ የተሳሳተ አይደለም፤ እግዚአብሔር ያደሰልንን ተሰጥኦዎች ሙሉ በሙሉ በነጠቀም እርሱን ማከበራችን ነው። ሆኖም ቅናትና ስስት በቀላሉ ወደ ልባችን ሰርገው በመግባት፤ በጎ ሀሳባችንን ያጨናገፋብናል። ይህ በሕይወታችሁ እንዲከሰት አትፍቀዱ!

አንደኛ፤ ቅናት ወይም ስስት ልባችሁን ገዝቶት እንደሆነ እንዲገልጥላችሁ እግዚአብሔርን ጠይቁት፡- ቀጥሎም ኃጢአታችሁን ተናዘዛችሁ ንስሃ ግቡ። ተላሎች አትሁኑ፤ ቅናትና ስስት ኃጢአት ናቸው፤ ለጥፋት አላልፈው ይሰጧቸዋል። ከዐሥርቱ ትእዛዛት ጠቃሚዎቹ ከግብር ጋር የተገናኙ ናቸው፡- አትሰረቅ፤ አትግደል፤ አታመንዝር፤ ወዘተ። የመጨረሻው ትእዛዝ

ግን የውስጥ መሻቶችን በተለይም ቅናትና ሰሰትን የሚመለከት ነው። “አትመኝ . . . የባልንጀራህ የሆነውን ማናቸውም ነገር” (ዘጸ 20:17)። አያሱስ በተራራው ሰብክቱ ዐሥርቱ ትዕዛዛትን በአዲስ መልክ ሲያቀርብ፤ ያተኮረው በውጫዊ ግብር ላይ ሳይሆን በውስጣዊ ችግር ላይ ነበር። ለምሳሌ ያህል፤ እንደሆነ ሰው ሰንጠላ ወይም በቁጣ ሰንናገር በልባችን እየገደልነው እንደሆነ፤ የፍትወት ምኞት ሀሳብን በልባችን ሰናሰተናግድ እያመነዘርን እንደሆነ ተናግሯል።

በመቀጠል፤ ያለኝ ይበቃናል የማለትን አውነተኛ ምስጢር እንዲያስተምራችሁ እርሱን ጠይቁት። ይህን የምታደርጉት እንዴት ነው? እንዴ መንገድ ምሰጋና ማቅረብን የዕለት ሕይወታችሁ ወሳኝ እካል በማድረግ ነው። በየዕለቱ ለእግዚአብሔር ምሰጋና ሰታደርሱ፤ ቅናትና ሰሰት ይቀጭጫሉ! መጽሐፍ ቅዱስ እንዲህ ይላል። “በማናቸውም ሁኔታ አመስግኑ፤ የእግዚአብሔር ፈቃድ በክርስቶስ ኢየሱስ ለእናንተ ይህ ነውና” (1 ተሰ 5:18)።

በመጨረሻም፤ በሁሉም ነገር እግዚአብሔርን ተማመኑ። መጽሐፍ ቅዱስ እንደዚህ ይላል። “ራሳችሁን ከፍቅረ - ነዋይ ጠብቁ፤ ባላችሁ ነገር ረከታችሁ ኑሩ፤ ምክንያቱም እግዚአብሔር፤ ከቶ አልተውሀም፤ በፍጹም አልጥልህም ብሎአል” (ዕብ 13:5)። የሚያሰፈልገንን ነገር እርሱ እንደሚያሟሰልን በእርሱ ሰንተማመን፤ እኛም እንደ ጳውሎስ፤ “በየትኛውም ሁኔታ ያለኝ ይበቃናል የማለትን ምስጢር ተምራለሁ” (ፊሊጵ 4:11) እንላለን።

እግዚአብሔር ልባችሁንና እእምሮአችሁን ጠልቆ ሲመለከት የሚያየው ምንድነው? ርኅራኄና መርካትን - ወይስ ትዕቢት፤ ቅናትና ሰሰትን? የውስጣችሁን ሀሳቦች ከሰዎች መሰወር ትችላላችሁ፤ ከ እግዚአብሔር ግን ልትሰውሩክ ቸው አትችሉም። እዚህ ላይ ቆም በሱና መላ ሕይወታችሁን ዳግመኛ ለክርስቶስ ሰጡ - የውስጥ ሃሳቦቻችሁንና ምኞታችሁን ጭምር። እግዚአብሔር በመንፈሱ ንድል ውስጣችሁን እንዲለወጥ ጠይቁት።

ዐሥራ ስምንት

የሚያንበረክኩን ስሜቶች

ከሁሉ በላይ ዕብሃን ጠብቀው የሕይወት ምንጭ ነውና

(ምላ 4:23)

የ

ብረት ሰንሰለት ጥንካሬው፤ መገጣጠሚያው (ማያያዣው) ጥብቅ እስከሆነ ድረስ ብቻ ነው። ባህርያችንም እንደዚሁ ነው።

ባለቤቴ ሩት ተወልዳ ያደገችው፤ ወላጆቿ በሀክምና የሚያገለግሉ የወንጌል መልእክተኞች ሆነው ይሠሩ በነበረበት በቻይና ነው። ከተጋባን ዕለት አንስቶ የትውልድ አገሯ ወደሆነችውና ሕዝቡንና ጥንታዊ ባህሏን ወደምትወዳት ቻይና ልትወስደኝ ሁልጊዜ ትመኛለች። የማኦን ከምዩኒዝም ተከትሎ የሁለተኛው የዓለም ጦርነት መነሳት ወደዚያ መሔድን የማይታሰብ አደረገው። ሆኖም መጸለይና ተሰፋ ማድረጋችንን አልተውንም - ውሎ እድሮም ቢሆን ከግማሽ ምዓተ ዓመት በጎላ፤ በሩ በመጨረሻ ተከፍቶ ቻይናን የመጎብኘትና አዳዲስ በተከፈቱት ቤተክርስቲያናት የመሰበክ ዕድል አገኘን።

በቻይና ጉዞአችን ከማይረሰን ትዝታዎች ውስጥ ታላቁ የቻይና ግንብ መጎብኘታችን ነበር። ግንቡ ላይ ቁጭ ብዬ፤ ምናልባት ከዚያ ቀደም አሜሪካዊ አይተው በማያውቁ ህፃናት መከበባችን ትዝ ይለኛል። ከኛ ጋር ይጓዝ የነበረ ቻይናዊ አሜሪካዊ ጓደኛችን ቀርቦ ሲያነጋግራቸው፤ ፍርሃታቸው ሰቃቸውና መዝሙሮች ይዘምሩልን ጀመር። እኛም “ኢየሱስ ይወደኛል”

የሚልና ሌሎች መዝሙሮች ለንዘምርላቸው፤ ወዲያውኑ ቻይናዊ አሜሪካዊ ባደኛችንን መዝሙሩን አስተምረን ብለው ጠየቁት።

የታላቁ ግንብ አካሎች ከክርስቶስ ዘመን በፊት የተሠሩ ሊሆኑ፤ ግንቡ በጠቅላላ ወጣ ገባ በሆነ ተራራማ መሬት ላይ በመቶዎች ማይል የሚቆጠር ርዝመት ይዘረጋል። ይህ ግንብ በታሪክ ውስጥ ከሚታወቁ አስደናቂ ሥራዎች አንዱ ሆኖ የቆየና፤ እንደተነገረኝ፤ ከሕዋ ወደታች ሲመለከቱ ከሚታዩ ጥቂት ሰው ለራሽ ግንባታዎች መካከል አንዱ ነው። ግንቡ የተሠራው ሰአንድ ዓላማ ነው፤ ይህም የቻይናን ሥልጣኔ በማፈራረስ ዘመቻ የመጡ አረመኔዎችን ለመከላከል ነው።

በታላቁ ግንብ በሮች በአንዱ ስንወጣ፤ ከበርካታ ዓመታት በፊት ያነበብኩት ነገር ትዝ አለኝ። መጀመሪያ ላይ ግንቡ የታቀደለትን ዓላማ አከናውኗል። ወደላይ ከፍ ያለ በመሆኑና በሚገባ የሚጠበቁ በሮች ስለነበሩት፤ ወረራዎችን ለመከላከል አስችሎ ነበር። ኋላ ላይ ግን ወላት ለርጎ መግባት ቻለ። ይህ እንዴት ሆነ? ቀላል ነበር፤ ደካማ ጎን የነበረውን በር ጠባቂ አግኝተው በጎቦ ሊያታልሉት በሩን ከፍቱን ተወላቸው።

ንቃታተችና ክፍተቶች

የኛም ሕይወት ከታላቁ ግንብ ጋር ይመሳሰላል፤ በአንዳንድ ሁኔታ ጠንካራና ጥበቅ ሊሆን - በሌሎች ሁኔታዎች ደግሞ ደካማና ልል ይሆናል። ሰይጣን የሚያጠቃን የት ላይ ነው? ጠንካራ በሆነበት ሁኔታ (ቦታ ላይ) ድል እንደማያገኝ ለሰማያዊው ጥቃት አይሞክርም። ይልቁንም፤ ሁልጊዜ ሲያጠቃን የሚያደባው ደካማ የሆነበትን ሁኔታ (ቦታ) እየፈለገ ነው። እንደቻይናው ወራሪዎች፤ ደካማ የሆነውን "የበር ጠባቂ" - ይፈልጋል - ለምሳሌ በባሕርያችን ድክመታችንን፤ ያልተናዘዘነውን ኃጢአት፤ ጎጂ ሰላ (ልማድ) - እየፈለገ ሕይወታችንን በመውረር ጥፋት ያደርሰብናል።

ባለፈው ምዕራፍ ለይጣን ሊገባ ከሚችልባቸው በሮች አንዱን ማለትም የውስጥ ምኞቶቻችንን ተመልክተናል። ትዕቢትን ወይም ቅናትን ወይም ስህተትን እንዲቆጣጠሩን ስንፈቅድ፤ ለይጣን

ይህን ይጠቀማል። ሆኖም ጠላታችን ሌሎች "በሮችንም" መሞከሩ አይቀርም፤ በዚህ ምዕራፍ ደግሞ ከነዚህ በሮች አንዱን፤ የሰሜቶቻችንን "በር" እንመለከታለን።

ሰሜቶች - የእግዚአብሔር ስጦታዎች ናቸው?

ሰሜቶች በራሳቸው ኃጢአት ወይም ለህተት አይደሉም - በፍፁም። ሰሜቶችን የሰጠን እግዚአብሔር አንደመሆኑ፤ ልንንቃቸው ወይም ልንከዳቸው አይገባንም። ሰሜት ባይኖረን ኖሮ፤ የእግዚአብሔርን ሰላምና ደስታ ልናውቅ አንችልም። ኢየሱስ ትልቁ ትዕዛዝ የትኛው እንደሆነ ሲጠየቅ፤ እንዲህ ሲል መለሰ፡- "ኔታ አምላክህን በፍጹም ልብህ፤ በፍጹም ነፍሱህ፤ በፍጹም አላብህም ውደድ" (ማቴ 22፥37)። እግዚአብሔርን በመውደድ ልብ . . . ነፍስ . . . አላብ ሁሉም ይካተታሉ።

እግዚአብሔር ሰሜት አለው - አኛም በአርሱ መልክ ስለተፈጠርን፤ ሰሜቶች አሉን። ሰሜት አልባ ብንሆን ኖሮ ሕይወታችን ምንኛ ባዶ ይሆን ነበር! በአንድ ወቅት አእምሮው በኤልዝሃመር በሽታ የተጠቃ ባደኛዬን ለማየት ሄድኩ። ይህ ሰው ጠንካራና ንቁ ነበር፤ አሁን ግን ቁጭ ብሎ በባህ አይኖቹ ዝም ብሎ ይመለከታል፤ እኔ መኖሪያም ልብ ያለ አይመስልም። ሰሜቱ ሁሉ ደንዝዟል። ሰሜቶች የእግዚአብሔር ስጦታዎችና የሕይወት ወሳኝ አካል ናቸው።

በዕድሜ እየገፋሁ ሰሔድ የአእምሮአችን ውስብስብነት የበለጠ ያስደንቀኛል። መዝሙረኛው እንዲህ ሊል ይደነቃል፡- "ግሩምና ድንቅ ሆኜ ተፈጥራለሁና አመሰግንሃለሁ" (መዝ 139፥14)። ይህ ጥቅስ ለውነታችንን ብቻ የሚመለከት ይመስለኝ ነበር፤ አሁን እንደተረዳሁት ግን መላ አኛነታችንን፤ አእምሮአችንና ሰሜቶቻችንን ጭምር የሚያመለክት ነው። እግዚአብሔር ልዩና ውስብስብ ለዎች አድርጎ ፈጥሮአቸዋል፤ ለውነታችሁ የእናንተ ብቻ እንደሆነ ሁሉ፤ ሰብአናችሁም እንደዚሁ የራሳችሁ ብቻ ነው። ስርግጥም "ግሩምና ድንቅ" ሆነን ተፈጥረናል!

ይሁን እንጂ፤ ኃጢአት መላ ማንነታችንን እንዳበላሸው ሁሉ፤ ስሜቶቻችንም በተዕዕኖ ሥር ናቸው። ስሜቶች በራሳቸው መጥፎ ባይሆኑም፤ ሊጣመሙ ወይም ጥፋትን ሊያደርሱ ይችላሉ። አልፎ ተርፎም ወደጤና ለመመለስ የሥነልቦና ባለሙያ እገዛ እስከሚያስፈልገን ድረስ፤ ከቁጥጥራችን በላይ ሊሆኑ ይችላሉ። ስለሰው አእምሮ ገና ብዙ የማናውቃቸው ነገሮች አሉ፤ ይሁንና ፅኑ የሆኑ ስሜታዊ ችግሮች ያሉአቸውን ሰዎች ለመርዳት የሚሹ ተሰጥኦ ያላቸው አማካሪዎችና የሥነ ልቦና ባለሙያዎች ስለመኖራቸው እግዚአብሔርን አመሰግናለሁ።

ብዙ ጊዜ ግን ስሜቶቻችንን ፈር እንድንስት ያደርጉናል - ይህ ሲሆን መንፈሳዊ አደጋ ሊገጥመን ይችላል። ሰብዚህ ጉዳይ እርግጠኞች ሁኑ፤ ሰይጣን እኛ ላይ ድልን ለመቀዳጀት ስሜቶቻችንን ይጠቀማል። እንዲያውም፤ ሰይጣን እኛን ለማጥቃት ከሚጠቀምባቸው ዋነኛ መንገዶች አንዱ በስሜቶች ነው። የስሜቶቻችሁን “በር” ተግታችሁ መጠበቅን ተማሩ።

ወደጥፋት የሚመራ ስሜቶች - ንዴትና መራርነት

አውዳማ ስሜት ሁሉ የዘራውን ማጨዳ አይቀርም፤ የንዴት ፍሬ ግን ከሁሉም የመረረ ነው። ያልተገራ ንዴት ብርቱ ጉዳት የሚያስከትል ኃጢአት ነው፤ ከጉዳቱ የሚያመልጥ ሰው አይኖርም። ዓደኝነትን ይበታትናል፤ ጋብቻ ያፈርሳል፤ በቤተሰብ ውስጥ በደልን፤ በንግድም መቃቃርን ያስከትላል፤ በማንበረሰብ ጭካኔን፤ በሀገሮች መካከልም ጦርነትን ይቀስቅሳል። የቁጣን ቃታ የሚሰብ ሰው አላማውን ብቻ ሳይሆን ራሱንም ጭምር ይጎዳል። ንዴት በሌሎች ላይ እንድንደነፋ በማድረግ፤ ግንኙነቶችን እበላሸቱ እውነተኛ ማንነታችንን ይገልጣል። የሰው ዘር ታሪክ ባመዛኙ በቁጣ የሚመራ ነው።

ክርስቲያኖችም ቢሆኑ ከቁጣ ተዕዕኖ ነፃ አይደሉም። ኢየሱስ በወታደሮች ከተያዘ በኋላ፤ ጴጥሮስ በቁጣ ጌታውን እንዲህ ሲል ይክዳል፤ “እርሱ ግን፤ ይህን የምትሉትን ሰው አኔ አላውቀውም እያለ ይምል፤ ይገዝት ጀመር” (ማር 14፡71)። ጳውሎስ የኤፌሶን

ክርስቲያኖችን “መራራነትን ሁሉ፤ ቁጣና ንዴትን፤ ጭቅጭቅና ስድብን፤ ከማንኛውም ክፋት ጋር ከእናንተ ዘንድ አስወግዱ” (ኤፌ 4፡31) ሲል ይነግራቸዋል። በአንድ ሰው ንዴት ስንት ቤተክርስቲያናት ፈርሰው ይሆን? ክርስቲያን የሆነ ሰው በቁጣ በመደንፋቱ ምክንያት ምንኛ በርካታ ሰዎች ፊታቸውን ከክርስቶስ መልሰው ይሆን?

ሰዎች በሚናገሩት ወይም በሚያደርጉት ነገር ሲያስቀይሙን እንናደዳለን። እኛ ያልነው ሲቀር ወይም እቅዶቻችንና ህልሞቻችን ሲጨናገፉ እንናደዳለን። ንዴት ድንገት እንደ እሳተገሞራ ተነስቶ በቅርቡ ባሉ ሰዎች ላይ ሁሉ መፃትን ያወርዳል። ብዙ ጊዜ ግን ንዴት ላዩ ተሸፍኖ፤ ውስጥ ለውስጥ እየተባላ ለሕይወት ዘመን ሊቆይ ይችላል። እንደ የሚያዝግ አሲድ ነፍስና ሰጋችንን እየበላ ሊያመነምን ይችላል፤ እኛ ግን ከነመኖሩም ላናውቀው እንችላለን።

አንዳንድ ሰዎች በእግዚአብሔር ላይ ይቆጣሉ። አንዳንድ ጊዜ አላዛኝ ሁኔታ የገጠማቸው ሰዎች ደብዳቤ ይጽፋል። ታዲያ እነዚህ ሰዎች የእግዚአብሔርን ቃል ከመፈለግ ይልቅ፤ ለሆነባቸው ነገር እርሱን ይወነጅላሉ። በዚህም ሁኔታ፤ ሁኔታዎችን ባናስተውልም እንኳ፤ እርሱ ብቻ ሊሰጠን ከሚችለው ሰላምና ደስታ ራሳቸውን ይነፍጋሉ።

ቁጣ ትክክለኛ ምላሽ የሚሆንበት ጊዜ አለ። በራስ ወዳድነት ወይም ክብራችን በመነካቱ ሳይሆን ግፍና ኃጢአት ስናይ መቆጣት ተገቢ ነው። የእግዚአብሔርን ጽድቅ ስናቃልል እግዚአብሔር ይቆጣል፤ ኢየሱስ በቤተመቅደስ ቁሳቁስ በመሸጥ ትርፍ ይሰበስቡ የነበሩትን ሰዎች በቁጣ ከቤተመቅደስ አባርክቸዋል (ማቴ 21፡12-13)። ይሁን እንጂ እዚህ ላይ ጥንቃቄ መውሰድ ይገባናል። የኛ “የጽድቅ ቁጣ” የፍቅር አልባነት ወይም በራስ ጽድቅ መታበይ መገለጫ ብቻ ሊሆን ይችላል።

ንዴትና መራራነት (እንደዚሁም ከእነርሱ የሚወለዱት ጥላቻ፤ ቅናትና ቂም) እንድ ባይሆኑም በቅርብ የተቆራኙ ናቸው። መራራነት የከረረ ንዴት ሲሆን፤ ነፍሳችንን በመበከል ሰላማችንን

ያደራርሳል። ባለቤቴ፤ መራራና ኮምጣጣ የሆነ ክርስቲያን ከስይጣን የድል ማሳያና መፎከሪያዎች እንዲ ነው ስትል ተናግራለች - በርግጥም ትክክል ነው። መጽሐፍ ቅዱስ፤ “መራራ ሥር በቅሎችግር እንዳያስከትልና ብዙዎችን እንዳይበክል ተጠንቀቁ” ይሰናል (ዕብ 12፥15)። ንዴትና መራራነት፤ አግዚአብሔር አንድትሆኑ የሚፈልጋችሁን ዓይነት ሰው ከመሆን እየከለከላችሁ ነው?

ንዴትን ማሸነፍ

በየጊዜው በንዴት ከመግዛት ይልቅ ልናሸንፈው አንችላለን? አዎን በእግዚአብሔር እርዳታ አንችላለን። ጴጥሮስ ንዴቱን በማሸነፉ ሰክርስቶስ ደፋር ወደመሆን ሰወጠው። ጳውሎስ በክርስቲያኖች ላይ የነበረው ቁጣ ወንጌልን የመስበክ ቅንነት ሆኖ ተሰጠለት። መጽሐፍ ቅዱስ እንዲህ ሲል ያዘናል፡- “በአእምሮአችሁ መንፈስ እንድትታደሱ፤ እውነተኛ በሆነው ጽድቅና ቅድስና አግዚአብሔርን እንዲመስል የተፈጠረውን አዲሱን ስው እንድትሰብሱ ነው” (ኤፌ 4፥23-24)። የእናንተስ ግብ ይህ ነው?

ንዴትን መቋቋም ያለብን እንዴት ነው? መልስ ቁርጠኛ በመሆን ነው። ያልተገራ ቁጣን ለማሸነፍ የመደመሪያው እርምጃ አልፈልገውም ብሎ በመጨረሻ ነው - ይህን ለማድረግ ቁልፉ ቁጣ በእግዚአብሔር ፊት ኃጢአት መሆኑን በመገንዘብ ነው። ኢየሱስ እንዲህ ሲል አስጠንቅቆናል፡- “ወንድሙን ያለ አግባብ የሚቆጣ ይፈረድበታል” (ማቴ 5፥22)።

ይህ ማለት ሰቁጣችን ወይም ስንዴታችን ለበብ አስባብ መፈለግ - ስምሳሌ በወላጆቼ ምክንያት የመጣ ነው፤ በሕይወቴ ይህና ያ ስለደረሰብኝ የመቆጣት መብት አለኝ ማለትን ማቆም አለብን ማለት ነው። በተጨማሪም፤ ንዴትና መራራነት በሕይወታችን የሚያስከትሉትን ጉዳት ያስ ማድበስበስ መቀበል ይኖርብናል። ጣላቶቻችን ናቸው። መጽሐፍ ቅዱስ እንዲህ ይላል፡- “ቁጡ ሰው ጠብን፤ ግልፍተኛም ብዙ ኃጢአት ይሠራል” (ምላ 29፥22)። በተጨማሪም እንደዚህ ይላል፡- “ከንዴት ተቆጣብ፤ ቁጣንም ተወው፤ ወደ እኩይ ተግባር እንዳይመራህ አትከፋ” (መዝ

37፥8)። ቁጣ የሚያስከትሰውን ጉዳት ከቶም ቢሆን በቀላሉ አትመልከቱት።

ሁለተኛው ደረጃ - በሌሎች ኃጢአቶች እንደምናደርገው ሁሉ፤ ለእግዚአብሔር በመናዘዝ ይቅርታና እርዳታውን እሸ። ኢየሱስ በመስቀል ላይ እናንተ የፈጸማችኋቸው በደሎች ሁሉ፤ ንዴትን ጨምሮ በራሱ ላይ ተሸክሞታል። እግዚአብሔር በፍቅሩና በምህረቱ ቁጣችንን ይቅር ሲል ብቻ ሳይሆን፤ ብንፈቅድለት ክሕይወታችን ሊያስወግደውም የተስፋ ቃል ስጥቶናል። መንስኤው ምንም ይሁን ምን፤ ቁጣችሁን እግዚአብሔር ሆይ አንተ ተረከበው በማለት የመንፈስ ቅዱስ ፍሬ፤ “ፍቅር፤ ደስታ፤ ሰላም፤ ትዕግሥት፤ ቸርነት፤ በጎነት፤ ታማኝነት፤ ገርነትና ራስን መግዛት” እንዲተካላችሁ ጠይቁት (ገላ 5፥22-23)። አስተውሉ፤ ቁጣ፤ የነዚህ ሁሉ ተቃራኒ ነው። የመንፈስ ፍሬ ልባችንን ሲሞላ፤ ቁጣ ይሸሻል።

በመቀጠል፤ ቁጣን ለማሸነፍ ተግባራዊ እርምጃዎች ጡሰዳ። በቁጣ ለመገንፈል የምትፈተኑባቸው አጋጣሚዎች የትኞቹ ናቸው? በተቻላችሁ መጠን ከነዚህ አጋጣሚዎች ሽሹ - ካልተቻላችሁ ደግሞ አስቀድማችሁ በመጸለይ፤ እግዚአብሔር እንዲረዳችሁ ጠይቁት። ራሳችሁን መግዛት ተስኗችሁ ቁጣ ሲስለጥንባችሁ፤ ፈጥናችሁ የእግዚአብሔርን ይቅርታ ብቻ ሳይሆን የጎዳችኋቸውን ሰዎች ይቅርታ ጠይቁ። ስለንድ ስው ስምሳሌ ሰውላጅ ወይም ሰቀድም ፍቅረኛችሁ ወይም ሰአስቃችሁ፤ ቁጣ፤ መራራነትና የቅናት ስሜት የሚሰማችሁ ከሆነ፤ ይህን ሰክርስቶስ በማስረከብ፤ ከናንተ እንዲያርቀው ጠይቁት።

በተጨማሪም፤ ሌሎችን ይቅር በማለት የሚገኘውን ሕይወትን የመለወጥ ኃይል ተገንዝቡ። ኢየሱስ እንዲህ ብሏል፡- “የሚረግሙአችሁን መርቁ፤ ለሚበድሉአችሁ ጸልዩ” (ሉቃ 6፥28)። ይህን ትዕዛዝ ስትታዘዙ ቁጣ ውስጥ ልትቆዩ አትችሉም። እምቢ ቢላችሁና ቢያስቸግራችሁ እንኳን፤ ራሳችሁን በመግዛት መመላለስ እንዳስባችሁ ተመላለሱ። መጽሐፍ ቅዱስ እንዲህ ይላል፡-

"እግዚአብሔር በክርስቶስ ይቅር እንዳላችሁ፤ እናንተም ይቅር ተባባሱ፤ አርስ በርላችሁ ቸሮችና ርገራትህ ሁን" (ኤፌ 4:32)።

ጥፋት የሚያስከትል ስሜቶች፡- ጥንቀቅና ፍርሃት

ፍርሃትና ጥንቀቅ የዘመናችን መለያዎች በሆኑ ያስገርማል? በቅርቡ ወንጀል በበረከተባቸው ከተሞች በእንዲ ከምትኖር አንዲት ሴት እንዲህ የሚል ደብዳቤ ተቀበልኩ። "የቤቴን በር የምቆልፈው በአምስት ቁልፎች በሆነም፤ በጣም ስለምፈራ መተኛት እንኳ አልችልም"።

ፍርሃት በሕይወታችን ሚና እንዳለው አይካድም፤ አደጋን መፍራት ብናቆም፤ ሕይወታችን የማይልቅ ችግር ውስጥ ይገባል። ትንሽ ልጅ መኪኖች የሚያዘውትሩበትን የመኪና መንገድ ወይም ያልተዘጋ የመድሐኒት ብልቃጥ መፍራትን መማር ይኖርበታል። ወታደር ወይም ፖሊስ ለቅጽበት ያህል እንኳ ከትኩረት መናጠብ አደገኛ እንደሆነ ያውቃል። መጽሐፍ ቅዱስ እንዲህ ይላል፡- "አስተዋይ ሰው አደጋ ሲያይ መጠጊያ ይሻል፤ ብስለት የጎደለው ግን በዚያው ይቀጥላል፤ መከራም ያገኘዋል" (ምላ 22+3)። ይሁንና መፍራት ያለብን አካላዊ አደጋን ብቻ ሳይሆን፤ እንዲያውም ከዚያ በላይ ግብረገባዊና መንፈሳዊ አደጋን ጭምር መፍራት አለብን። መጽሐፍ ቅዱስ እንዲህ ይላል፡- "ራሳችሁን የምትገዙ ሁኑ፤ ንቁም፤ ጠላታችሁ ዲያብሎስ የሚውጠውን በመፈለግ እንደሚያገላ አንበሳ ወዲያና ወዲህ ይዞራል" (1 ጴጥ 5:8)።

ፍርሃት ጠቃሚ ሊሆን ቢችልም፤ ከምንቆጣጠረው በላይ ሊሆንብን ይችላል፤ በዚህ ጊዜ ኃጢአት ይሆናል። ለምን? ምክንያቱም ፍርሃት የእግዚአብሔርን የተስፋ ቃል እንድንጠራጠር በማድረግ፤ በፍቅሩ እንዳናምን ስለሚያደርገን ነው። ፍርሃት ሽባ ሊያደርገንና በእግዚአብሔር እምነን በእምነት ከመለማራት ሊያቅብን ይችላል። ሰይጣን ፈሪ ክርስቲያን ይወዳል፤ እግዚአብሔር ለቀደሙት አስራሌላውያን ከእነርሱ ጋር እንደሚሆንና የተስፋይቱን ምድር ለማስገበር እንደሚረዳቸው ነግሮአቸዋል። በዚህም ምክንያት፤ በሲና ምድረበዳ ለአርባ ዓመት ለመንከራተት ተገደዱ

(ዘጎ 14)። ፍርሃት ሽባ እንዲያደርጋቸው ስለፈቀዱ፤ ጠቅላላው ትውልድ ከእግዚአብሔር በረከት ጋር ተላለፉ። ይህ በእናንተም ሕይወት ሊከሰት ይችላል።

ብዙ ሰዎች ከሌላ ከማንኛውም ነገር ይልቅ የውስጥ ሰላምን አጥብቀው ይኖሩቃሉ። ያለ ሰላም ዘላቂ ደስታ ወይም የመደላደል ስሜት ማግኘት አይቻልም። ይሁን እንጂ ብዙ ሰዎች አየፈለጉት የሚያጠት ነገር ሰላም ነው - ዋናው ምክንያትም ጥንቀቅና ፍርሃት ነው።

ፍርሃቶችንን ማሸነፍ

ጥንቀቀቻችንና ፍርሃቶቻችንን ልናሸነፍ እንችላለን? ወይስ ዘመናችንን ሁሉ በጥንቀቅ ተውጠን መኖር አለብን?

ሌላ ጥያቄ በማንሳት መልስ ልለጥ፤ የፍርሃት ተቃራኒ ምንድነው? ለክርስቲያን መልሱ አንድ ብቻ ነው፤ የፍርሃት ተቃራኒ እምነት ነው - በእግዚአብሔርና በማይለወጠው ፍቅር መተማመን ነው።

በሁሉም ላይ ስልጣን ያለውና በፍቅር እጆቹ የሚይዘን እግዚአብሔር እንደሆነ ሰንረዳ፤ በሕይወት የሚገጥሙንን አደጋዎችና ችግሮች በልበሙሉነት መጋፈጥ እንችላለን። እንደ እውነቱ ከሆነ፤ እግዚአብሔር የዘላለም ደንት ይሰጠናል ብለን ካመንን፤ ለአሁኑ ኑሮ ልንተማመንበት እንዴት ይሳነናል? መዝሙረኛው እንዲህ ሲል ይውጃል፡- "እግዚአብሔር ከእኔ ጋር ነው፤ አልፈራም" (መዝ 118+6)።

ግን እውነቱን እንነጋገር ከተባለ፤ አደጋ ከፊት ለፊት ሊጋረጥብንና ዙሪያው ገደል ሊሆንብን፤ በእግዚአብሔር መተማመን ቀላል ነገር አይሆንም። በዚህ ጊዜ በፍጥነት የሚመጣብን ፍርሃት እንጂ እምነት አይደለም። ግን ይህን አትርሱ፤ ፍርሃት እምነትን እንዲያባርር፤ እምነትም ፍርሃትን ያባርራል። እምነት ማለት ችግሮቻችንን በነው እንደሚጠፋ በማመን ራሳችንን መደለል ወይም በጭፍን ሁሉም ብሩህ ነው ብሎ ማመን አይደለም። እምነት

ከችግሮቻችን ባሻገር፤ በክርስቶስ ያለንን ተስፋ መመልከት ማለት ነው። እውነተኛ እምነት ክርስቶስ ባደረገልንና እግዚአብሔር ለእኛ ባለው በጎነትና ምህረት መተማመን ማለት ነው።

ጭንቀትና ፍርሃትን መቋቋም ያለባችሁ እንዴት ነው? እንደኛ፤ ለክርስቶስ አስረክብ። ፍርሃትና ጭንቀት የለብኝም ብላችሁ ለማስተባበል እትሞክሩ - የመጥኝ ብላችሁም አትደዟቸው። ለክርስቶስ በመናዘዝ፤ ፍርሃትን ከትከሻችሁ ላይ እንዲያነሳላችሁ ጠይቁት። መዝሙረኛው እንዲህ ይላል፡- "የከበደህን ነገር በእግዚአብሔር ላይ ጣል፤ እርሱ ደግፎ ይይዝሃል፤ የጻድቁንም መናወጥ ከቶ አይፈቅድም" (መዝ 55፥22)። ጴጥሮስም እንዲህ ሲል ይደግመዋል፡- "እርሱ ስለ እናንተ ስለሚያስብ የሚያስጨንቃችሁን ሁሉ በእርሱ ላይ ጣሉ" (1ኛጴጥ 5፥7)።

ሁለተኛ፤ በእግዚአብሔር የተሰፋ ቃል በጽናት አመነ። እግዚአብሔር በቃሉ፤ "ታላቅና ክቡር የሆነውን ተስፋ" (2 ጴጥ 1፥4) ሰጥቶናል። እርሱ የሰጠን የተሰፋ ቃላት በመሰሉ እርሱ ሕይወታችንን ልናስረክበው የታመነ አምላክ እንደሆነ ያስታውሱናል። እግዚአብሔር ሊዋሽ ስለማይችል፤ በእርሱ የተሰፋ ቃል መተማመን ትችላላችሁ! እግዚአብሔር በብሱይ ኪዳን የሰጠው የተሰፋ ቃል፤ በአዲስ ኪዳን የሰጠንን ያህል ለእኛ የሚሠራ ሲሆን ሁለቱም ኪዳኖች ለሕይወታችን የእግዚአብሔርን መርህ ይዘዋል። ፍርሃታችንን ለእግዚአብሔር የተሰፋ ቃል ስናጋልጠው በንፍ ይጠፋል!

እነዚህ የተሰፋ ቃላት ምንድናቸው? እንደኛው የተሰፋ ቃል እግዚአብሔር ከኛ ጋር መሆኑ ነው። ሕይወት ምንም ያህል አስቸጋሪና የተመስቃቀለ ቢሆን እርሱ ከእኛ ጋር ነው። እንደዚህ ይሰናል፡- "ከቶ አልተውህም፤ በፍጹም አልጥልህም" (ዕብ 13፥5)። ኢየሱስ እንዲህ ሲል አውጀአል፤ "እኔም እስከ ዓለም ፍጹሜ ድረስ ሁልጊዜ ከእናንተ ጋር ነኝ" (ማቴ 28፥20)። ክርስቶስን የምታውቁ ከሆናችሁ ከቶም ሲሆን ብቻችሁን አይደላችሁም - መቼም ሲሆን፤ በሕጻንነቴ እናቴ ከመዝሙረ ዳዊት 23 ያስተማረችኝን ቃል መቼም አልረሳውም፤ "በሞት ጥላ ሽሰቆ ውስጥ ብሔድ እንኳ፤ እንተ ከእኔ

ጋር ስለሆንህ ክፉን አልፈራም፤ በትርህና ምርኩዝህ እነርሱ ያጽናኑኛል" (ቀ. 4)። የእግዚአብሔር የተሰፋ ቃላት እስከምሮአችሁንና ልባችሁን ይመላ።

እግዚአብሔር ተስፋን - የዚህ ምድር ሕይወት ክፋቶችና የፍርድ መንደሮች ሁሉ እንድ ቀን እንደሚጠፋ ተስፋ - ሰጥቶናል። ኢየሱስ እንዲህ ሲል አስጠንቅቆናል፤ "በዓለም ላላችሁ መከራ አለባችሁ።" ይሁን እንጂ አያይዘ "ነገር ግን አይዘአችሁ! እኔ ዓለምን እሸንፌዋለሁ። ብሏል (ዮሐ 16፥33)። በፍርሃት ወይም በጭንቀት እንድትናጡ የማይደርጓችሁ ሁኔታዎች ጊዜያዊ ናቸው፤ ክርስቶስ ሲመጣ ይደመስሳሉ።

ሳታቋርጡ ተገታችሁ ፀልዩ

በመጨረሻም፤ በትጋትና በእምነት ፀልዩ። ስለአንድ ጉዳይ መጨነቅና መረበሽ ምንኛ ቀላል መሆኑና ስለጉዳዩ መጸለይን መዘንጋት ደግሞ ሁልጊዜም ይስደንቀኛል። ጭንቀትና ፍርሃት እንደነብር ግልገሎች ናቸው፤ በመገባችኋቸው መጠን እየፋፋ ይሔዳሉ።

እግዚአብሔር ግን ሌላ መንገድ አለው፤ ይህም የጸሎት መንገድ ነው። መጽሐፍ ቅዱስ ለጭንቀት የሰጠን መፍትሔ በማያሻማ መንገድ ተገልጿል፡- "በጸሎትና በምልጃ፤ ከምስጋናም ጋር ልመናችሁን በእግዚአብሔር ፊት አቅርቡ እንጂ ስለማንኛውም ነገር እትጨነቁ።" ይህን ካለ በኋላ የእግዚአብሔርን የተሰፋ ቃል ይበሰርልናል፤ "ከማስተዋል በላይ የሆነው የእግዚአብሔር ሰላም፤ ልባችሁንና አባባችሁን በክርስቶስ ኢየሱስ ይጠብቀዋል" (ፊልጵ 4፥6-7)።

መጸለይ ያለባችሁ እንዴት ነው? ከሁሉ አስቀድመን እግዚአብሔር በወጀብና በማዕበልም ጸንተን እንድንቆም ስለሚያስችሉን፤ በሚያስፈራን ሁሉ ፊት ጥንካሬን እንዲሰጠን መጸለይ አለብን። በተጨማሪም ጥበብ እንዲሰጣችሁ ፀልዩ፤ የሚያስጨንቃችሁን ጉዳይ፤ ምናልባት አንዳንድ ተግባራዊ እርምጃዎችን በመውሰድ ሁኔታው ሊለወጥ ይችላልና።

እግዚአብሔር እንደ ፈቃዱ ጣልቃ በመግባት ያላችሁበትን ሁኔታ እንዲለውጥላችሁ ጸልዩ። እኛ የምንፈልገውን ሁልጊዜ ላያደርግልን ይችላል፤ ሆኖም ለእኛ የሚበጀንን ስለሚደውቅልን ሁልጊዜ ልንተማመንበት እንችላለን። እግዚአብሔር ሉዓላዊ እንደ መሆኑ፤ ምንም ዓይነት ሁኔታ ከእርሱ ሥልጣን በላይ ሊሆን አይችልም። ባለቤቴ በምትጠቀምበት ጠረጴዛዋ ላይ እነዚህን ቃላት ጽፋለች፤ “ነገ ምን ይሆናል ብዬ አልፈራም፤ እግዚአብሔር እዚያም አለ።”

ስሜቶች ሕይወታችንን ያበለጽጋሉ፤ ነገር ግን አንዳንዴ ከአቅማችን በላይ ሆነው ፈር ሊያሰቱን ይችላሉ። ይሁንና በእግዚአብሔር እርዳታ ሚዛን ጠብቀን መኖር እንችላለን።

በሥራ ዘጠኝ

በጥፋት የሚደርጉን ነገሮች

እንገዲህ ስትበሉም ሆነ ስትጠጡ ወይም ማንኛውም ነገር ስትደርጉ ሁሉንም ነገር በእግዚአብሔር ክብር ስድገት፡፡

(1 ቆሮ 10+31)

ይጣን እዳዲስ ፈተናዎች መፍጠር አያስፈልገውም፤ ጥንት የነበሩት ፈተናዎች ዛሬም ቢሆን ደህና ያገለግሉታል።

ከቶ የምንማር አይመስልም፤ የምንሸነፍባቸው ፈተናዎች የቀድሞ ትውልድን የጣሉት ፈተናዎች ሊሆኑ፤ የሚከተለን መዘዝም ከእነርሱ የተለየ አይደለም። የመጽሐፈ መክብብ ጸሐፊ እንዲህ ሲል የተናገረው ይህን በማስብ ይመስላል፡- “የተደረገው ነገር መልሶ ይደረጋል፤ ከጸሐይ በታች ምንም እዲስ ነገር የለም” (መክ 1+9)።

የቀዳሚነት መንገድ

ከተወለኩ ዓመታት በፊት አንድ ሰው ራሱንና ቤተሰቡን ሊያጠፋ ሊል ተመልክቼአለሁ። ይህ ሰው ቤተክርስቲያን የሚያዘውትር፤ በሥራው የተሳካለት፤ በሚኖርበት አካባቢም እንቁ የተባለ ሰው ነበር። ከእኔ ጋር የምንገናኘው አልፎ አልፎ በሆንም፤ የሚያውቁት ሰዎች ከልቡ የእምነት ሰው እንደሆነ ነበር የሚያውቁት።

ይሁን እንጂ ይህ ሰው በሰው ርሽታው ጋጠአት እንደነበረ እነኚህ ሰዎች አያውቁም ነበር፤ ይህን ጋጠአቱን ሆን ብሉ

ከማስተናገዱም አልፎ በላይ ላይ እንዲንሰራፋም ፈቅዶለት ነበር። በሥራው ምክንያት በየጊዜው ከከተማ ይወጣ ስለነበር፤ የሚያውቀው ሰው እንደሌለ ሲያውቅ እያወቀ ልክ ያልሆነ ነገር ያደርግ ነበር። ለዓመታት በዚህ ልማዱ ቀጠለበት፤ ለወደፊትም በዚህ መልኩ መቀጠል እንደሚችል እርግጠኛ ነበር። መጽሐፍ ቅዱስ እንዲህ ሲል የሚሰጠው ማስጠንቀቂያ እርሱን የሚመለከተው አልመለሰውም "ኃጢአታችሁ እንደሚያገኙትሁ ዕወቁ" (ዘኃ 32+23)።

ይዋል ይደር እንጂ ይህ መሆኑ አልቀረም - ኃጢአቱ ተጋለጠ፤ ይህ ሲሆን ዙሪያው ጨለማ ሆነበት። በ24 ሰዓት ጊዜ ውስጥ ስሙ በአካባቢው ጋዜጣ የፈት ገፅ ላይ ወጥቶ ወሬው ተዛመተ፤ በሕይወት ዘመኑ የሠራው ሁሉ በድቡሽት ላይ እንደቆመ ቤት ተናደ። እሱን ይላቸው የነበሩ ነገሮች ሁሉ ከእጁ አመለጡ። ስሙ፤ ሥራው፤ ወዳጆቹ፤ ተሰማኒቱና የሚሰቱና የልጆቹ ፍቅርና ከበራታ ሳይቀሩ ሳይመለሱ ተለናበቱት። ከሁሉም በላይ፤ የክርስቶስን ስም አስነቀ። በመጨረሻ ስለ እርሱ የለማሁት ነገር ወደሌላ ከተማ ሔደ፤ በተጨራሪው ሕይወቱ ማትረፍ የሚችለውን ለማትረፍ በመጣጣር፤ ችሎታውን የማይመጥን ሥራ እየሠራ መሆኑን ነበር።

ይህ ሰው ድርጊቱ ምን መዘዝ ይዘበት እንደሚመጣ ቆም ብሎ አስቦ ያውቅ ይሆን? ለውርደትና ለሀዘን ራሱን እያጋለጠ መሆኑ ከቶም አልተከለተለትም ይሆን? ይህ ሁሉ ደርሶበትም ኃጢአቱን ተጋፍጦ የእግዚአብሔርን ይቅርታና እርዳታ ፈልጎ ይሆን? ለውዱው ስላለበት ሁኔታ የማውቀው የለኝም፤ ሆኖም ስለ እርሱ ባለብኩ ቁጥር ትልቅ ሀዘን ስለሚለማኝ፤ እጸልይለታለሁ።

ራስን የማታለል አደጋ

የሚያሳዝነው፤ የዚህ ሰው ገጠመኝ ተወዳዳሪ የለውም የሚባል አይደለም፤ የኃጢአትና ራስን የማታለል አደጋ አጠገቤም አይደርሱም ማለት የሚችል ከኛ ማንም የለም። መጽሐፍ ቅዱስ እንዲህ ሲል ያስጠነቅቀናል፤ "ተደላድዩ ቆሜአለሁ የሚል ቢኖር

እንዳይወድቅ ይጠነቀቅ" (1 ቆር 10+12)። የሚገጥሙን ብዙዎቹ ሁኔታዎች እስደናቂ ላይሆኑ ቢችሉም እንኳን፤ ብዙ ጊዜ ወንዶችና ሴቶች - ከልባቸው በክርስቶስ የሚያምኑ እንኳን ሳይቀሩ - እግዚአብሔር ኃጢአት - መሆናቸውን በግልጽ የተናገራቸውን ነገሮች እያደረጉ፤ ውጤቱን የማያጭዱ እስከመስላቸው ይታለላሉ። በድርጊታቸው የእግዚአብሔርን ስም በማለንቀፍ፤ ለክርስቶስ ያላቸውን ምስክርነት ጥያቄ ውስጥ ያስገባሉ። በተጨማሪም እግዚአብሔር እንዳይባርካቸውና ዓላማውን በሕይወታቸው ከማከናወን እንደሚታገት መገንዘብ ይላታቸዋል።

ባለፉት ጥቂት ምዕራፎች፤ መንፈሳዊ ጉዞችን ላይ የተጋረጡ እንቅፋቶችና መለናክሎች ተመልክተናል። በቤታችን አቅራቢያ እንደነበረው የውሃ ግድብ ስንጥቆች ወይም እንዳልተጠበቀው የቻይና ታላቁ ግንብ በር፤ የተሳሳቱ የልብ ዝንባሌዎችና መረን የተለቀቁ ስሜቶች ቅጥራችንን ለብረው ሊያጠቁን ይችላሉ።

ነገር ግን ለያጣን ወደ ሕይወታችን ለመግባት የሚጠቀምበት ሌላ ስንጥቅ - በጥበቃ ያልተከለለ ሌላ በር - አለ፤ ይህም ባህርያችን ነው። የልብ ዝንባሌአችንን ከለው ልንሸግ እንችላለን . . . እውነተኛ ስሜታችንን መደበቅ ላይላንን ይችላል . . . ግብራችን ግን ገሃድ ስለሆነ አይሰወርም። ለዎች ብይን የሚለጡን በሀላባችን ወይም በእምነታችን ሳይሆን በግብራችን ነው። ሕይወታችን የሚጠበቅበትን ደረጃ ሳይመጥን ሊቀር፤ አክብሮታቸውን ይነፍጉናል፤ እምነታችንም የሐሰት ነው ቢሉ ይደመድማሉ።

ሕገጋት ወይስ ገንኙነት?

ይህ ማለት የክርስትና ሕይወት የሕገጋት ጥርቅም - ወይም ልንታዘዘው የሚገባ የአድርግና የአታድርግ ዝርዝር ብቻ ነው ማለት አይደለም። አንዳንድ ሰዎች ግን በዚህ መልኩ ስለሚረዱ ሕይወታቸው ደስታ አልባ ይሆናል። የክርስትና ሕይወት የሕገጋት ዝርዝር ሳይሆን ግንኙነት መሆኑን ይዘነጋሉ፤ በየዕለቱ፤ ከሕያው እግዚአብሔር ጋር በግልጽ በቅርብ ትብረት የሚራመዱት ጉዞ

መሆኑን ባለማስተዋል ዘወትር እግዚአብሔርን ለማለደለት ይጥራሉ። እምነታችን ከሕግጋትና ከደንቦች ዝርዝር ያልዘለለ ሲሆን፤ ደስታ ይሸሽና ለክርስቶስ ያለን ፍቅር ይከለምናል። ሕግጋት የራሳቸው ፋይዳ እንዳላቸው ባይካድም፤ ጤናማ የሆነ ጋብቻ ከሕግጋት በላይ እንደሆነ ሁሉ፤ ከክርስቶስ ጋር ጤናማ ግንኙነት መመስረትም፤ ከሕግጋት በላይ ይጠይቃል።

እዚህ ላይ ባህርያችንም የማይናቅ ሚና አለው። ለምን ቢባል፤ ለሌሎች ለዎች የምናላየው ሁኔታ ስለእነርሱ ያለንን ለሜት ለሰሚያንጸባርቅ ነው። አንድን ሰው በእውነት ለትወዱት፤ ልታስደስቱትና በምታደርጉት ሁሉ ልታከብሩት ትሻላችሁ። በሌላ አባባል፤ ለሌሎች የምታላዩት ሁኔታ ለእነርሱ ይገዳችሁ አይገዳችሁ እንደሆነ ያመለክታል። ሌላውን ሰው ባለማክበር ወይም ፍላጎቱን ችላ በማለት የምታደርጉት፤ በእንደበት የምትገልጡት ምንም ይሁን ምን፤ እንደማትወዱት ነው የሚያሳየው።

ከዚህ በላይ ሁኔታ፤ ከክርስቶስ ጋር ባላችሁ ግንኙነትም ይህ እውነት ነው። ክርስቶስን በእውነት የምንወደው ከሆነ፤ እርሱን ደስ ልናለኘውና በአኗኗራችን ልናከብረው እንሻለን። እርሱን የመጉዳት ወይም ለሙን የማለነቀፍ ሀሳቡን እንኳን በጣም የምንጠየፈው ነገር ይሆናል። አያለሁ እንዲህ ሌላ የተናገረው ቃል፤ በእያንዳንዱ አማኝ ልብ መከተብ ይኖርበታል። “ብትወዱኝ ትዕዛዜን ትጠብቃላችሁ” (ዮሐ 14:15)።

የዲያብሎስ ማባባያዎች

ሁሉም ዓይነት ኃጢአት ከባድ ነው፤ በእግዚአብሔር ዓይን ጥቃቅን ወይም ጉዳት የማያመጡ የሚባሉ ኃጢአቶች የሉም። በእርግጥ አንዳንድ ኃጢአቶች ከሌሎች የበለጠ ክብደት አላቸው፤ ለዚህ ምክንያቱ የሚያስከትሉትም መዘዝ የበለጠ ከባድ ለለሆነ ነው። ለዚህም ነው እኛን ለመከታተል የማይታክተው ባላጋራችን ዲያብሎስ እነዚህን ከባድ ኃጢአቶች እንድንፈጽም ለማባባል የሚችለውን ያህል የሚያደርገው። ይህን አትዘንጉ፤ የሰይጣን ግብ እኛን ከእግዚአብሔር ለማራቅ ሲሆን፤ ይህን ለማድረግ ደግሞ

እጅግ ቀላሉ መንገድ እኛን ወደ ገሃድ ኃጢአት መጎተት እንደሆነ ያውቃል።

ልጅ እያለሁ፤ በአባቴ እርሻ ላይ ሰብል በመፍጀት ያለቸግሩን የነበሩ ጥንቸሎችን ለመደዝ ወጥመድ አለቀምጥ ነበር። አባቴ እንኒህን ጥንቸሎች ለመያዝ ምን ዓይነት ማራኪ ምግብ ማለቀመጥ እንዳለበት ያውቅ ነበር - አደጋውን ረለተው ወጥመድ ውለጥ እንዲገቡ የሚያደርጋቸው ዓይነት ምግብ ነበር። ለይጣንም እንደዚህ ነው የሚያደርገው። ወደ ወጥመዱ ውለጥ ሊያስገቡን ሲፈልግ፤ ምን ዓይነት ማጥመጃ በጠቀም እኛን መሳብ እንደሚችል ያውቃል። ማንነታችንን ለሰሚደውቅ ደካማ የሆነንበትን ለፍራ አይቶ ይጠቃናል።

ይህንን በእእምሮአችን ይዘን፤ እግዚአብሔር በሕይወታችን ሲተክላቸው የሚሻቸውን አራት ባህርደት ወይም መስዋዎችን እንመልከት፤ በመቀጠልም ለይጣን በተቃራኒው እነዚህን ባህርደት እንዴት ሊሸረሸር እንደሚፈልግ እናያለን።

ክርስቲያናዊ ባህርይ፡- ሐቀኝነት

ሩትና እኔ ወደቻይና ባደረግነው የመጀመሪያ ጉዞአችን፤ ቤጂንግ ውለጥ ያለተናገደን ሰው ልባዊና የሞቀ አቀባበሉ ቤተኝነት እንዲሰማን አደረገን። ይህ ሰው ጡረታ የወጣ ታዋቂ ዲፕሎማት ሲሆን፤ በአሜሪካ የቻይና አምባሳደር ነበር፤ ለውዬው በመላው ቻይና “ሐቀኛው” ተብሎ ይታወቅ ነበር፤ ምክንያቱን ለንጠይቅ፤ ባህርደው ከነቀፋ በላይ መሆኑ ለሰሚታወቅ እንደሆነ ተነገረን።

እኛ ክርስቲያኖች በሐቀኝነት እጅግ እጅግ የምንታወቅ መሆን በተገባን! ሐቀኝነት ማለት የምንለውና የምናደርገው ይጣጣማል ማለት ነው። ሐቀኝነት ማለት ታማኝ ወይም እምነት የሚጣልብን ለዎች ማለት ነው፤ ባህርያችንም ከነቀፋ በላይ ነው ማለት ነው። ሐቀኝነት ማለት የንጹሕ ሕይወታችን (ማንነታችን) በድንገት ለአደባባይ ቢጋለጥ፤ የምናፍርበት ወይም የምንሸማቀቅበት ነገር አይሆንም ማለት ነው። ውጫዊ ሕይወታችን ከውለጥ እምነታችን ጋር የተስማማ ነው ማለት ነው። ሐቀኛ ሰው ማለት

እንደ ዳንኤል ጠላቶቹ ድክመት ሊያገኙበት ምንም ያህል ቢተጉም አይላካላቸውም ማለት ነው። “ዳንኤል ታማኝ፤ ጠንቃቃና በሥራው እንከን የሌለበት ለሰነበር፤ በእርሱ ላይ ስህተት ሊያገኙ አልቻሉም” (ዳን 6፥4)። ነገሥ ዳዊት እንዲህ ሊል ጸልዮአል፡ “አምላኬ ሆይ፤ ልብን እንደምትመረምርና ቅንነትን እንደምትወድ አውቃለሁ” (1 ዜና 29፥17)።

ሌሎች ሰዎች ሕይወታችሁን ሲመለከቱ ምን ያያሉ? ቀርበው የሚያውቁ ሰዎች ባለቤትህ፤ ልጆችህ፤ ባልንጆሮችህ፤ የሥራ ባልደረቦችህ - ለሰላንተ ቢናገሩ ምን ይላሉ? በእንዲሁ በማንኛውም የሕይወታችሁ ክፍል - በገንዘብ፤ ከሰው ጋር ባላችሁ ግንኙነት፤ በንግግራችሁ፤ በንብረት አያያዛችሁ ወይም በሌሎች በመቶዎች ሁኔታዎቻችሁ የሚቃረን ወይም የሚጣረስ ነገር ያያሉ? ሀሳብ ጽኑ ሳንሆን ለንቀር ለይጣን ደስ ይለዋል፤ ምክንያቱም የዚህ ዓይነት ክርስቲያን ውጤታማነት የሚጎድለው ብቻ ሳይሆን የባለም እንደሆነ ለሰሚያውቅ ነው። በየሳምንቱ እንደዚህ የሚል መልእክት ያዘሉ ደብዳቤዎች ከተለያዩ ሰዎች ይደርሱኛል። “ክርስቲያኖች ሲባሉ ግብዞች ናቸው”፤ በማለት ከክርስቶስ ጋር ጉዳይ እንደማይኖራቸው ይጽፋልኛል። አንዳንድ ጊዜ የሚሰነዝሩት እስተያየት ጥቅልና ድፍን ነው - ብዙ ጊዜ ግን እነዚህ ሰዎች ክርስቲያን ነኝ የሚል፤ ግን ሕይወቱ ይህን ሰም የማይመጥን በው ያውቃሉ ብዬ አገምታለሁ። ሁልጊዜም የምሰጣቸው መልስ ክርስቶስ ብቻ ፍጹም ለሰሆነ እርሱን ብቻ ልንከተለው እንደሚገባ፤ ሰዎችን ሳይሆን ክርስቶስን እንዲመለከቱ ነው። ሆኖም ትችታቸው አኛን ጠልቆ ይወጋናል፤ ምክንያቱም ብዙ ጊዜ ሰዎች ከክርስቶስ የሚርቁት በክርስቲያኖች ግብዝነት ወይም የተቃረነ አኗኗር ነው። ይህን ሊያደርጉ ለይጣን ተጨማሪ ድል ያስቆጥራል።

እግዚአብሔር በተናገራችሁት የምትኖሩ ሐቀኛ ሰዎች እንድትሆኑ እንዲያደርጋችሁ ጠይቁት፤ ሕይወታችሁ በሰዎችና በእግዚአብሔር ፊት እውነተኛ ይሁን። ሌሎች ሰዎች እንዴትም ይኑሩ፤ እናንተ ግን በጽናት ለክርስቶስ መኖርን ዓላማ አድርጉት።

የኢየሱስ ተቃዋሚዎች ሳይቀሩ፤ “መምህር ሆይ፤ አንተ ትክክለኛ ሰው እንደሆንህ እናውቃለን” (ማር 12፥14) ሊሉ መስክረውለታል።

ክርስቲያናዊ ባህርይ፤ ታማኝነት

ታማኝነት ማለት በማንኛውም ሁኔታ ዕምነት የሚጣልብንና ለአደራ የምንበቃ ሰዎች ነን ማለት ነው። ሐሰት ለመናገርና እውነትን ለማድበሰስ የማንፈቅድ ስለሆንን (ጠቃሚ ሆኖ ብናገኘውም እንኳን) ሰዎች ቃላችንን ይተማመናሉ ማለት ነው። በተጨማሪም፤ የራሳችንን ጥቅም ለማስጠበቅ ለንል ክፊል እውነቶችን እንደማንጠቀምና እንደማናታልል ያውቃሉ ማለት ነው። መጽሐፍ ቅዱስ፤ በመጨረሻው ዘመን የእግዚአብሔር ባሪያዎች ክብርን ይጎናጸፋሉ፤ ምክንያቱም፤ “በአፋቸው ምንም ዓይነት ውሸት አልተገኘም፤ ነቀፋም የለባቸውም” ይላል (ራእ 14፥5)። በብሉይ ኪዳንም እንዲህ፤ “አትዋሹ፤ ከእናንተ እንዳ ሌላውን አያታልል” (ዘሌ 19፥11) የሚል ትዕዛዝ አለ።

ታማኝነትን አገድሎ ከመገኘት የበለጠ በፍጥነት እመኔታ የሚያሳጣን ነገር የለም። ልንታመን እንደማንችል ሰዎች እንዴ ከደመደሙ ሀሳባቸውን ለማለለወጥ የማይቻል ይሆንብናል። ለዚህም ነው ለይጣን እውነት ብንናገር ባንናገር ለውጥ እንደሌለው (ከነጭራሹም እውነት የሚባል ነገር እንደሌለ) ሊያሳምንን ሳይ ታች የሚለው። መጽሐፍ ቅዱስ ስለ ለይጣን የሚከተለውን ቢል ልንደነቅ እይገባም፤ “በእርሱ ዘንድ እውነት ስለሌለ በእውነት አልቆመም፤ እርሱ ሐሰተኛ፤ የሐሰትም አባት በመሆኑ ሐሰት ሲናገር፤ የሚናገረው ክራሱ አፍልቆ ነው” (ዮሐ 8፥44)።

ይሁን እንጂ፤ ታማኝነትን ማጉደል ዓይኔን ግንባር ያድርገው ብሎ በመዋሸት የተወለነ አይደለም። የሐሜት መልክ ሊወስድ ይችላል - ይህም ማለት በክፊል እውነቶችና ባልተረጋገጡ አሉባልታዎች የሌሎችን ኑሮ ማፍረስ ማለት ነው። መጽሐፍ ቅዱስ እንዲህ ይላል። “ሐሜተኛ ምስጢር ያባክናል፤ ለሰዚህ ሰፍላፊን ሰው አርቀው” (ምሳ 20፥19)። ጳውሎስ በቆርንቶስ የነበሩትን ብላስት የጎደላቸውን ክርስቲያኖች በመከላከባቸው ለሰነበረው “ሰም

ማጥፋት፤ ሐሜት፤ አብሪትና ሁከት” (2 ቆሮ 12+20) ምክንያት ይገለጻቸዋል።

ታማኝነት የጎደለው ምላስ በአግዚአብሔር ፊት አስፀያፊ የሆነው ለምንድነው? የአግዚአብሔር ፈቃድ “በአፉ ተንኮል አልተገኘበትም” (1 ጴጥ 2+22) የተባለውን ክርስቶስን በመምስል እንድናድግ ስለሆነ ነው። ኢየሱስ ብዙ ጊዜ፤ “እውነት እውነት እሳችኋለሁ” ብሎ ተናግሯል። ታማኝነት ማግኘትን አግዚአብሔር የሚንቅበት ሌላው ምክንያት፤ ኃጢአተኛ በሆነ ዓላማ የተገፋፋ ስለሆነ ነው። ብዙ ጊዜ ውሸት የምንናገረው በሌሎች ፊት ራሳችንን መልካም አድርገን ለማቅረብ አይደለምን? ብዙ ጊዜ የምናማው “ውስጠ አዋቂ” መስለን ለመታየት ወይም ራሳችንን ከሌሎች የተሻልን አድርገን ለማቅረብ አይደለምን?

ታማኝነትን ማግኘት ሌሎችም መገለጫዎች አሉት። ተማሪ ፈተና ላይ ሲያጭበረብር ወይም ሰው ከመሥሪያ ቤቱ ዕቃ ሲሰርቅ ወይም ቢሮ የገቡበትን ጊዜ አሳስተው ሲጽፉ፤ ወይም መክፈል ያለባቸውን ግብር ሲያጎድሉ፤ ታማኝነት አያጎደሉ ነው። የንግድ ባለቤቶች የሒሳብ ስሌት ሲያጭበረብሩ ወይም ስራተኞቻቸውን ሲበዘብዙ ወይም በማታሰል የሰው ገንዘብ ሲወስዱ፤ ታማኝነት አያጎደሉ ነው። መጽሐፍ ቅዱስ እንዲህ ሲል በግልጽ ያዘናል፡- “በሰው ሁሉ ፊት በጎ የሆነውን ነገር ለማድረግ ትጉ” (ሮሜ 12+17)።

የክርስቲያን ባህርይ፡- ንጽህና

የምንኖረው ወሲብ ያለ ልክ የትኩረት ማዕከል በሆነበት ዓለም እንደሆነ ታውቃለችሁ። ተዕዕሮው የማይደርስበት ሰው የለም፤ የማስታወቂያና የመዝናኛ ኢንዱስትሪዎች ሆኑ ብለው የወሲብ ስሜቶቻችንን የሚቀስቅሱ መልዕክቶችን ከየአቅጣጫው ይሰቁብናል። የግብረገብ ልንማችንን ሰብረን፤ ለምኞት፤ ለሥጋዊነትና ለጠማማ ግብሮች ሳይቀር በራችንን እንድንከፍት በተደጋጋሚ ሁኔታ እንወተወታለን። ትውልዳችን በኢርምያስ ዘመን

እንደነበረው ሆኗል፤ “ጨርሶ ዕፍረት የላቸውም፤ ዕፍረት ምን እንደሆነ እንኳን አይውቁም” (ኤር 6+15)።

ይሁንና፤ እንደ እውነቱ ከሆነ፤ የመጀመሪያው የአዲስ ኪዳን ዓለም ከዛሬው ከኛ ዘመን ብዙም የተለየ አልነበረም። ምግባረ ብልሹነትና ጠማማ ግብሮች በየሥፍራው ነበሩ፤ እንዳንድ የዘመኑ ስረማዊ ኃይማኖቶችም እነዚህን ግብሮች በይፋ ያጽድቁ ነበር። የግብረገብና የወሲብ ንጽህና አቋም መውሰድ፤ ራስን ከማንበረሰብ መገሰልን፤ ከዘመኑ ወግ ጋር ራስን ማቃረንና ብሎም ራስን ለመናቅና ለመገፋት ደጋልጥ ነበር። ይሁንና የአግዚአብሔር የግብረገብ ልክች ግልጽ ናቸው፤ ዛሬም አልተለወጡም። ክርስቶስን በንቀበል፤ አግዚአብሔር የንጽህና ሕይወት እንድንኖር ጥሪ ያቀርብናል። ጳውሎስ በምግባረ ብልሹነቷ ታዋቂ በነበረችው በቆሮንቶስ የነበሩትን ክርስቲያኖችን እንዲህ ሲል መክሯቸዋል፡- “ከዘመኑ ሽሹ። ለው የሚሠራው ኃጢአት ሁሉ ከአካሉ ውጭ ነው፤ ዘመኑን የሚፈጽም ግን በገዛ አካሉ ላይ ኃጢአትን ይሠራል” (1 ቆሮ 6+18)።

አግዚአብሔር ወሲብን በተመለከተ ሰላላው እቅድ በዚህ መጽሐፍ ምዕራፍ 25 በስፋት እንመለከታለን። ነገር ግን በዚህ ክፍል ማስታወሻ ያለብን አስፈላጊ ነገር፤ ወሲብን የሰጠን አግዚአብሔር መሆኑን፤ ይህንን ኃይለኛና አለደናቂ የሆነውን ሰጦታ እርሱ እንዳቀደልን መጠቀም የምንችለው ትዕዛዛቱን በመከተል መሆኑን ነው። ምናልባት ከዚህ የበሰጠ ደስታ ሲለጠን የሚችል ነገር የለም ማለት እንችላለን - በተቃራኒው ግን አግባብ በሌለው ሁኔታ ስንፈጽመው ከሌላ ከምንም ነገር ይልቅ ለሀዘን ይዳርገናል። የፈጸሙት ልክ ያልሆነ (ያልተገባ) የወሲብ ግብር ሕይወታቸውን እንዳመሳቀለው ከሚነግሩን ሰዎች በየዕለቱ ደብዳቤ እቀበላለሁ። መጀመሪያ ላይ እዚህ ደረጃ የሚያደርሳቸው አልመስላቸውም ነበር፤ አሁን ግን ውድመቱ ከደረሰ በኋላ፤ ምንኛ እንደተሳሳቱ እደስቡ በጸጸት ይቆዝማሉ።

በዚህ ወላኝ የሆነ የሕይወታችሁ ክፍል ላይ ለስይጣን የእግር ጣት መርገጫ የሚሆን ቦታ እንኳን አትሰጡት፤ ደካማ

ጎናችሁን ስለሚያውቅ፤ እናንተን ለመጣል የሚችለውን ሁሉ ይሞክራል። ከሌላ ከማንኛውም የሕይወታችሁ ክፍል ይልቅ ይኼኛው ለጥቃት የተጋለጠ ነው። ወንዶች፣ ደግማችሁ ማማተርን አስወግዱ፤ “ከአሁኑኑት የወጣ”፤ ግብዣን፣ የአጋጣሚ ያልሆነ ንቢኪን አለወግዱ፤ ሴቶች፣ ቀስቃሽ አለባበስን፣ ዋዘኛ ጨዋታን፣ የመሽከርመም ፈገግታን አስወግዱ። እንዲሁ ሴት እንዲህ ስትል ጻፈችልች፤ “ውሃ ሲወስድ አያሳሳቀ ነው አንደሚባለው ሳናስበው ነበር የጀመርነው፤ ድንገት ሳይታወቅን፤ ከቁጥጥራችን ውጭ ሆነ። ይህን ያለፈውን ሕይወቴን ጠባላ ሲለውጥልኝ የሚችል ቢኖር፤ ያለኝን ሁሉ አስጠው ነበር”።

የወሊብ ፈተናን ለመቋቋም ጊዜው አሁን ነው፤ ቅጥራችሁን ሰብሮ በኃይል በናንተ ላይ ሲመጣ አይደለም። አካላችሁንና አሳባችሁን ለእግዚአብሔር የመስጠት ጊዜው አሁን ነው፤ የንፅህና አቋም የመውሰድ ጊዜው አሁን ነው፤ አስቀድሞ የማቀድና የወሊብ ፈተና ሲገጥማችሁ ምን ዓይነት ምላሽ መስጠት እንዳለባችሁ በትክክል የምታውቁበት ጊዜ አሁን ነው። ቀደም ሲል ፈተናን ስለ መቋቋም የተነጋገርነውን አስታውሱ፤ ፈተናን ለይታችሁ ስታውቁት፤ ወዲያውኑና ያለማወላወል ተቃውሙት።

የክርስቲያን ባህርይ፡- አርነት

“አርነት” የሚለውን ቃል ስንስማ ብዙ ጊዜ የሚታሰብን ፖለቲካዊ አርነት ወይም ያስገደብ የመኖርን አርነት ነው። ለመጀመሪያዎቹ ክርስቲያኖች ግን “አርነት” ሚለው ቃል የሚከስትላቸው ምስል ከዚህ የተለየ ነበር። የታሪክ አዋቂዎች እንደሚገምቱት የሮማ ግዛት ቢያንስ ግማሽ ያህሉ ባሮች ስለነበሩ፤ “አርነት” የሚለው ቃል ለነርሱ ከባርነት ቀንበር መላቀቅን የሚያመለክት ነበር።

ባርነት አስከፊ ሥርዓት ነው፤ በልጅነቴ አፍሪካዊ አሜሪካውያን ጓደኞቼ በደቡብ አሜሪካ በአያት ቅድመ አያቶቻቸው ላይ የተዋለባቸውን ግፍ ሲገልጹ እሰማ ነበር። ኢየሱስ እንደሚነግረን ግን ከዚህ የከፋ ባርነትም አለ፤ “አውነት

አላችኋለሁ፤ ኃጢአት የሚያደርግ የኃጢአት ባሪያ ነው።” ይሁንና አንዲህ ሲል አክሏል፡- “እንግዲህ ወልድ ነጻ ካወጣችሁ፤ በእውነት ነጻ ትወጣላችሁ” (ዮሐ 8+34+36)።

ይህን አስቡ፤ በክርስቶስ አርነትን አግኝተናል - ከኃጢአት ባርነት፤ ኃጢአት ከሚያስከትለው በደለኝነትና ፍርሃት፤ ከኃጢአት መዘዝ፤ ከኃጢአት ኃይል ሳይቀር ነጻ ወጥተናል። የእግዚአብሔር ልጅ የሆነ ሁሉ ከኃጢአት አርነት የመውጣት ልዩ ክብር ተለጥቶታል፤ ምክንያቱም ክርስቶስ ነጻ አውጥቶናል፤ ይህ ማለት እንደምንፈልገው ለመሆን መረን እንለቀቃለን ሳይሆን (እንደዚህ ቢሆን፤ ዳግመኛ የኃጢአት ባሮች እንሆናለን)፤ ክርስቶስን ለማገልገል አርነት አለን ማለት ነው። መጽሐፍ ቅዱስ፤ “ፍጥረት ራሱ ከመበስበስ ባርነት ነጻ ወጥቶ ለእግዚአብሔር ልጆች ወደሆነው ወደ ከበሬው ነጻነት የሚደርስበት ጊዜ እንዳለ” ይነግረናል (ሮሜ 8+21)።

ይሁንና ሰይጣን እኛን ዳግመኛ ወደ ባርነት ለመጎተት የቻለውን ሁሉ ያደርጋል፤ - ሁልጊዜ ወደ አንድ ወደ ተለየ የኃጢአት ባርነት። ከሚደርሱኝ ልብን በሐዘን ከሚሰብሩ ደብዳቤዎች ውስጥ ለዎች በመጠጥና በዕጾች ሱስ ሕይወታቸው እንደጠፋና ቤተ ሰባቸው እንደ ፈረሰ የሚገልጹ በት ነው። ሌሎች ደግሞ የዕዳ ወይም የምግብ ወይም የጎጂ ልማድ ወይም የአንድ ዓይነት ሥነ ልቦናዊ ቀውስ ባሮች ይሆናሉ። እንደማይጎዳ አንደ ጊዜ ማሳለፊያ ተብሎ የተጀመረ ነገር መጨረሻው አስፈሪ፤ ሊቋቋሙት የማይቻል ሱስ ወይም በገዛ ራስ ጉልበት ሊሳቀቁት የሚያስችግር ልክፍት ይሆናል።

እናንተለ በዚህ ዓይነት ሁኔታ ውስጥ ናችሁ? ልትቋቋሙት እስከጋሪ የሆነባችሁና በሕይወታችሁ ተጣብቆ አልላቀቅ ያለ አንዳች ኃጢአት አለ? እንደዚህ ከሆነ ኃጢአታችሁን በእውነተኝነት ተጋፈጡ፤ እናም ይታ ደጋችሁ ዘንድ የእግዚአብሔርን እርዳታ እሹ። መላ ሕይወታችሁን - ይህንን ችግር ጨምሮ - ለክርስቶስ አስረክቡ፤ የሚያስፈልጋችሁን እርዳታ እንዲሰጣችሁ ጠይቁት። ከዚህ ችግር ውስጥ የገባችሁበት ምክንያት ጥልቅና የተወላለበ

ሊሆን ይችላል። (ምናልባት መንሻው ከልጅነታችሁ ጊዜ ጀምሮ ሊሆን ይችላል)። መጋቢያችሁ ወይም ሐኪማችሁ፤ ይህን ችግር አንድትረዳና በማሸነፍ ረገድ ሊያገለግሏችሁ የሚችሉ የሠለጠኑ የማማከር ባለሙያዎች ወይም በአካባቢ የሚገኝ ጣቢያ ሊያመላክታችሁ ይችላል። አግዚአብሔር አርነት አንድትወጡ ይፈልጋል፤ ከተጫናችሁ ከዚህ ቀንበር ተላቃችሁ በሙሉ ልባችሁ ክርስቶስን መውደድና ማገልገል የሚያስችላችሁ ነፃነት ሊሠጣችሁ ይሻል።

ከእንግዲህ የኃጢአት ባሮች አትሁኑ፤ በእምነት ልባችሁንና ሕይወታችሁን ለክርስቶስ በማስረከብ፤ መንፈስ ቅዱስ ሁለንተናችሁን እንዲገዛ ፍቀዱለት። ክርስቶስን የምታወቁ ከሆነም፤ ሠይጣን ከአናንተ ምንም እንዳያተርፍ (እንዳያገኝ) በንቃት ተከላከሉት፤ “እንግዲህ ጸንታችሁ ቁሙ፤ ዳግመኛ በባርነት ቀንበር አትጠመዱ” (ገላ 5+1)።

ዓፄ

ሕይወት ሲጣመምብን

የመከራ ማልበል ሲያንገባታን ከየሐቀጣጣው ብንገፋም ልንሸነፍም፣ ገራ ብንጋባም ተስፋ ለንቀርጥም

(2 ቆሮ 4+-8)

“ለምን?” የሚለው ጥያቄ በዓለም እጅግ ተዘውትሮ

የሚነሳ ነው። ክፋት እንደዚህ የተንሰራፋው ለምንድነው? ምንም ያልበደሉ ሕፃናት በካንሰር፤ በሰቃይና በረሃብ ለምን ይሞታሉ? ዓለም በተፈጥሮአዊ አደጋዎች፤ በጦርነትና በበሽታ የምትታመሰው ለምንድነው? ብዙ የልብ መሰበር ያለው ለምንድነው? መልካም ሰዎች እንደ ክፉዎች እንዲያውም የበለጠ የሚሰቃዩት ለምንድነው? አግዚአብሔር እንደሚባለው አፍቃሪና ርህራሄ ከሆነ፤ ይህን ሁሉ እያየ አንድ ነገር የማያደርገው ለምንድነው? ለምን?

ቀውስ ውስጥ የገባች ስገር

እ.ኤ.አ. መስከረም 11 ቀን 2001 በአሜሪካ ላይ የደረሰውን ጥቃት ማንኛችንም አንዝነጋውም። በደቂቃዎች ውስጥ ሁለት የተጠሰፉ አውሮፕላኖች፤ በአሜሪካ ረዥሙ የሆነውን የትዊን ታወርስ ሕንጻ፤ በኒውዮርክ ከተማ የሚገኘውን የዓለም የንግድ ማዕከልና በዋሽንግተን ዲ.ሲ የሚገኘውን ፔንታጎንን ሲመቱ ዓለማችን ተቀየረች፤ አንደ ቀድሞም ልትሆን አልቻለችም። በዚያ ምሕረት የለሽ የሽብርተኞች ጥቃት በሺዎች የሚቆጠሩ ሰዎች፤ በመቶዎች የሚቆጠሩ የእሳት አደጋ ሠራተኞች፤ የፖሊስና የድንገተኛ አደጋ ሠራተኞች ሞቱ። በአራተኛው የተጠሰፈ

እውሮፕላን ላይ የነበሩት ቆራጥ መንገደኞች ሕይወታቸውን ለውተው፤ እውሮፕላኑ ከታለመበት ዲላማ (ምናልባትም ዋይት ሐውስ ወይም ካፒቶል ሒል ሊሆን ይችላል) እንዲታጠቁ ባያደርጉት ኖሮ፤ ጥቃቱ የበለጠ እስከፊ በሆነ ነበር።

እደጋው ከተከለተ ከሶስት ቀን በኋላ፤ በዋሽንግተን ብሔራዊ ካቴድራል በተካሄደ የጸሎትና የመታለቢያ ልዩ መርሐግብር ላይ ንግግር እንዳቀርብ በፕሬዝዳንቱ ተጋብዬ ነበር። ከዚያ ቀደም ብሉ ከዓመታት በፊት በአክላሆማ ከተማ የፌዴራል ሕንፃ በቦንብ ሲመታ ለሞቱ ወገኖች በተዘጋጀ መታለቢያ ላይ ተገኝቼ ነበር። በዚህኛው የሽብርተኛ ጥቃት ሚቶች መታለቢያ ላይ ንግግር ማቅረብ ግን በእገልግሎቱ ከገጠሙኝ እጅግ እስቸጋሪ ፈተናዎች እንዱ ነበር። በምጥ ላይ ለሆነች አገር፤ የሚያጽናና ተስፋ የሚሰጥ ምን ቃል መናገር እችላለሁ? ዘመድ ወዳጆቻቸው በሞት ተነጥቀው እያነሱ ያሉት እግዚአብሔር ለምን ጣልቃ አልገባም? ቢሉኝ እኔ እራሴ መልሱን ሳላውቀው ምን ልላቸው ነው?

በወቅቱ በዚያን ዕለት ለተሰበሰቡት ሰዎች እንዲህ በማለት ነገርኳቸው፤ “እግዚአብሔር መከራና አስከፊ ሁኔታዎችን ለምን ይፈቅዳል? የሚለውን ጥያቄ ለመቶዎች ጊዜዎች ተጠይቄአለሁ፤ መልሱን እኔም ራሴ ሙሉ በሙሉ አላውቀውም - ለራሴ የሚያጠግብ መልስ እንኳን አላገኘሁለትም። ይሁንና እግዚአብሔር ሉዓላዊ እንደሆነ፤ በመከራ መካከልም እንኳን እርሱ የፍቅር፤ የምሕረትና የርገራጌ አምላክ እንደሆነ በእምነት አቀበላለሁ” አልኳቸው።

እንዲህ ማለት እርስ በርሱ የሚቃረን ነገር ነው? ውሱን ለሆነው እእምሮአችን አዎን ይመስላል። ሆኖም ሁለቱም እውነት ናቸው፤ እኩይ እውነታ ነው የእግዚአብሔር ኃይልና ፍቅርም እውነታ ነው። እርሱ ሁሉን ቻይና አፍቃሪ ሰለሆነ፤ ነገሮችን ማስተዋል ቢላንም እንኳን፤ በእምነት እርሱን የሙጥኝ ማለት እንችላለን።

የለቃይ ምስጢር

እኩይና መከራ፤ በቴሌቭዥን የምናያቸውም ሆኑ ወይም በንዳችን የምንጋፈጣቸው በእውን ያሉና ሊካዱ የማይችሉ ናቸው። እንደምትሐት የማይጨበጡ ነገሮች አይደሉም፤ ወይም እንዲያውም የመልካም ነገር መጓደል ብቻ አይደሉም። ማና ችንም ብንሆን ከአጃቸው ልናመልጥ አንችልም፤ ምንም ዓይነት ስዎች ብንሆን፤ መከራና ሀዘን የሁላችንንም ሕይወት ይነካሉ። የመጽሐፈ መክብብ ጸሐፊ እንዲህ ሲል ይጠይቃል፡- “ስው ከፀሐይ በታች በሚደክምበት ጥረትና ልፋት ሁሉ ትርፉ ምንድነው? በዘመነ ሁሉ ሥራው ሥቃይና ሐዘን ነው፤ በሌሊትም እንኳ ቢሆን አእምሮው አያርፍም” (መክ 2+22-23)። በኃጢአት በተጣመመና በተበላሸ የወደቀ ዓለም ውስጥ የምንኖር የወደቅን ፍጥረቶች ነን፤ ሁላችንም በዚህ ውድቀት ውስጥ ነን። ከሁሉም በላይ፤ መሪር ከሆነት ውጤቶች በሽታና ሞት ማንም የሚተርፍ የለም።

ነገር ግን እግዚአብሔር ደግሞ በእውን አለ። ስቃይና የልብ ለብራታችን እውን የሆኑትን ያህል፤ እንዲያውም ከነርሱም በላይ እግዚአብሔር እውን ነው። ችግሮቹ በምድረ ገፅ የሚጠፉበት ጊዜ ይመጣል፤ እርሱ ግን ለዘላለም ይኖራል። በሕይወት መሪር ሐዘኖች መካከል ስናልፍ፤ ይህ እንዲሆን ለምን እንደፈቀደ ባናስተውልም እንኳን እርሱ በህልዎቱ (በመገኘቱ) አና በፍቅሩ ከእኛ ጋር እንዳለ ሲያስረግጥልን ይፈልጋል። የሚወደው ልጁ በሞትና በገሃነም መውጊያ በተወጋበት ጊዜ፤ የእኩይ ኃይላትን ጥቃት ስለሚደውቅ፤ እኛ የምናልፍበትን ያውቃል። ከርስቶስ በእኛ ላይ ምን ጊዜም ቢሆን ሲደርስብን ከሚችለው ሥቃይ የገዘፈ ስቃይ ውስጥ ስላለፈ፤ ስቃያችንን ይረዳል። እግዚአብሔር ስቃያችንንና ግራ መጋባችንን እንደሚረዳ መስቀሉ ያረጋግጥልናል - ከዚህም በላይ ግን እርሱ እንደሚወደን መስቀሉ ይስጠናል።

ይህንን ልናምን እንችላለን? በዓለም እጅግ ብዙ መከራና ሐዘን እያለ፤ እግዚአብሔር በርግጥ አፍቃሪና ሩህሩህ ነው ብለን ማመን ይቻላል? አዎን እንችላለን። እንዲህ የምናምነው ለሚገሡ ጥያቄዎች ሁሉ መልስ ስላለን አይደለም። እግዚአብሔር የሚወደን

በአንድ ምክንያት እንደሆነ እናውቃለን፤ ይህም ከርስቶስ ሰለኛ ሞቶ በመነሳቱ ነው። መጥፎ ሁኔታዎች ለምን እንደሚከሰቱ ባይገባንም እንኳን፤ መስቀሉ የሚያበሰርልን የምሰራች እግዚአብሔር እንደሚወደንና እንደሚጠነቀቅልን ነው። በሰው ልጅ ታሪክ ወደር የሌለውና እጅግ ታላቁ መከራ ከርስቶስ በመስቀል ላይ ሆኖ የተቀበለው መከራ ነው። እየሰሰ፤ ወታደሮች ሲይዙት ከመምጣታቸው ከአንድ ሰዓት በፊት እንዲህ ሲል ጸልዮአል፡- “አባቴ ሆይ፤ ቢቻልህ ይህ ጽዋ ከእኔ ይለፍ” (ማቴ 26፥39)። “ጽዋ” የሚለው ቃል ሲቀበለው ያለውን መከራ ሁሉ የሚወክል ነው። “ጽዋው” የሰውን ዘር ኃጢአት ሁሉ የያዘ ሲሆን፤ መስቀል ላይ ሆኖ ጠጥቶታል። በዚህ “ጽዋ” ሰላሰው ነገር ሰለፍታ እናስብ - በስዎች የተፈጸመ ግድያዎች፤ አመንዝራነት፤ ሰርቆት፤ ፍትህ ማዛባት፤ ክፉ ሀሳብና ድርጊት ሁሉ - ሰው የሠራው ኃጢአት ሁሉ በዚያ “ጽዋ” ውስጥ ነበር። የሰው ልጅ ድንት የሚፈጸምበት ሌላ መንገድ እንዳለ አባቴን ቢጠይቅ የሚያስገርም አይሆንም፤ ይሁን እንጂ ሌላ መንገድ አልነበረም። ኃጢአት የሌለበት የእግዚአብሔር ልጅ ኃጢአቶቻችንን ሁሉ ይሸከማል፤ ስለዚህም የእግዚአብሔር ፍርድ በእኛ ላይ ሳይሆን በእርሱ ላይ ይወርዳል። የእየሰሰ መከራ እንዲያው በጭካኔና በስቃይ እንደተገደለ ሰው መከራ ብቻ ተደርጎ መታየት የለበትም። በጣም የሚደስጋም ነበር። ከተቀበለው መከራ ሁሉ ትልቁ እኔና እናንተ የሚገባንን ሞትና ሲኦል በራሱ ላይ በማኖር የተቀበለው መንፈሳዊ ስቃይ ነበር።

ሆኖም እግዚአብሔር እኛን ምን ያህል እንደሚወደን ያሳየን ልጁን በሞትና በገሃነም መውጊያ እንዲቀሰፍ፤ በማድረግ ነው። እኛን ባይወደን ኖሮ፤ ልጁ የመንግስተ ሰማያትን ከብር ትቶ ሰለኛ እንዲሞት ባልፈቀደ ነበር።

የኛ ምላሽ እንዲት ነው?

በቅርቡ እንዲት ሌት በቀጣ፤ “የእግዚአብሔርን ነገር በቃኝ ብያለሁ። ባሰፈው ወር ሕጻን ልጄችን በድንገት በበሽታ ተቀጨ፤ በእግዚአብሔር ላይ ተመርሬአለሁ። ምንም ነገር ሲያጽናናኝ ወይም ይህን ሲያካክስ አይችልም” ስትል ጻፈችልኝ። የዚህች ሌት ቃል

ልብን በሀዘን የሚያውክ ነበር፤ ልጅን በሞት እንደ መነጠቅ ያህል የሚያሳምም ነገር የለም፤ እግዚአብሔር ስሜትን እንደሚረዳ ሁሉ እኔም በተወሰነ መንገድ ምንኛ በጠሰቀ የልብ ስብራት እንደምትመታ ማለብ አችላለሁ። ይሁንና ሀዘኗ ልቤን የነካው በሌላም ምክንያት ነበር፤ ይህን መሪር እጣ ተቋቁማ ማለፍ የምትችልበት መፅናትና ጥንካሬ ያሻት ነበር። ሆኖም ከእግዚአብሔር ጋር ስትካሄድ ይህን ሊሰጣት ከሚችለው ብቸኛ እሳች ትራጂን አደራቀች ነበር። መዝሙረኛው የተናገረው ቃል እውነት ነው፡- “እምላካችን መጠጊያችንና ኃይላችን፤ በሚደርስብን መከራ ሁሉ የቅርብ ረዳታችን ነው” (መዝ 46፥1)።

ለእኛ ቢታወቀንም ባይታወቀንም፤ አዳኛ ሲርቀንና ሕይወት ጎርባጣ ስትሆንብን፤ በወላኝ መንታ መንገድ ላይ ነን። ሀዘን ወይም መከራ ወይም አንዳች ዱብዳ ሲገጥመን “ከእግዚአብሔር እንርቃለን? ወይስ ወደ እርሱ እንቀርባለን?” ከሚለው ጥያቄ ጋር እንጋፈጣለን።

የእርሱን ድጋፍና እርዳታ እንገፋለን ወይስ እንሻለን? የሚያስፈልገንን ብርታት ለማግኘት በራሳችን ላይ ወይስ በእርሱ ላይ እንደገፋለን? የትኛውን መንገድ እንወስዳለን? እንደኛው መንገድ ወደ ጥርጥር፤ ንዴት፤ መራርነት፤ ፍርሃትና፤ ተስፋ መቁረጥ ይመራል። ሌላኛው ደግሞ ወደ ተስፋ፤ መጽናናት፤ ሰላም፤ ብርታትና ደስታ ይወስደናል። የትኛውን መከተል ትመርጣላችሁ?

ቀደም ሲል እንደተመለከትነው የሕይወት ጉዞአችን መቼም ቢሆን አልጋ ባልጋና ከችግር የተላቀቀ ሲሆን አይችልም። ሕይወት ሁልጊዜ ይገባናል የምንለውን አትክፍለንም፤ እንዲሆንልን እንደምንመኘውም ሁሉ ቀና ሆኖልን አያዘልቀንም። ሀዘን፤ ዱብዳ፤ የልብ ስብራት፤ ውድቀት፤ የአካል መጉደል፤ በሽታ፤ የፍትሕ መጓደል፤ መገፋት፤ መከራ - እነዚህ ሁሉ፤ እንዳንድ ጊዜ በፍጹም ባልጠበቅናቸው ጊዜያትና ባልተጠበቁ መምጣታቸው አይቀርም።

እነህ ነገሮች ሲገጥሙን፤ “ኔታ ሆይ ለምን? ይህ ለምን ይሆንብኛል?” ብሎ መጠየቁ ተፈጥሮአዊ ነው። ይህን ጥያቄ ማንሳቱ ስህተት አይደለም፤ እንዲያውም እግዚአብሔር ጨክታችንን ሊመልስልን ይችላል (ቢያንስ ፍንጭ ይሰጠናል)፤ ምክንያቱም እኛን በእነዚህ ሁኔታዎች ውስጥ በማሳለፍ ሊያስተምረን የሚሻው ትምህርት ስላለ ነው።

ሆኖም ሕይወት ጨስማ ስትሆንብን ልንጠይቀው የሚገባን ዋናኛ ጥያቄ “ለምን?” ሳይሆን “ምን?” መሆን አለበት። “ኔታ ሆይ ምን እንዳደርግ ትፈልጋለህ? ለዚህ ሁኔታ ምን ምላሽ ልሰጥ ይገባኛል? እንዴት ባለ ሁኔታ እንድመልስ ትሻለህ?” ማለት ይገባል።

ይህንን ጥያቄ ሳንጠይቅ በንቀር፤ ምላሻችን የመራርነት፣ የቁጣ፣ የቅናት ወይም የብስጭት ብሎም የተሰፋ መቁረጥ ስለሚሆን የተሳሳተውን መንገድ ልንከተል እንችላለን። ይህን ስናደርግም፤ ሁልጊዜ ከባድ ዋጋ እንከፍላለን። መንፈሳዊ ባልሆነ፤ እግዚአብሔርን መምሰል በጎደለው መንገድ ምላሽ መስጠት ምንም መፍትሔ አያስገኝልንም፤ ሁልጊዜም ሁኔታውን የበለጠ የከፋ ያደርገዋል። ነፍሳችን ብቻ ሳይሆን፤ ከሌሎች ሰዎችና ከእግዚአብሔር ጋር ያለን ግንኙነት ይመረዛል። መጽሐፍ ቅዱስ ስለዚህ ዓይነት ሰው እንዲህ ይላል፡- “በብዙ ጭንቀት፣ በመከራ፣ በብስጭት፣ በደዌና ዘመነን ሁሉ በጨለማ ውስጥ ይበላል” (መክ 5፡17)። ከዚህ ዓይነቱ ሰው አጠገብ ለመድረስ የሚፈልግ ማነው? እውነቱን ለመናገር፤ የዚህ ዓይነት ሰው ለመሆን የሚፈልግ ማን ነው?

ስከፋ ቀን መዘጋጀት

ይሁንና ስንከፋ ሁልጊዜ በትክክለኛ መንገድ ምላሽ መስጠት ቀላል አይደለም። ለእኛ ሳይታወቀን፤ ስሜቶቻችን ሚዛን በማሳጣት ስለሚያናጉን፤ በንዴት፤ በእልህና ወይም በተስፋ መቁረጥ ወጀብ መላጋት እንጀምራለን። የምንሰጠውን ምላሽ ለአፍታ ቆም ብለን ለመመርመር ብንሞክር እንኳን፤ በዚያች ቅጽበት ሚዛን በማጣት

የተናገርነውን ክፉ ቃል መመለስ ወይም ያደረሰነውን ጥፋት መቀልበስ መሞከር “የፈለሰ ውሃን እንደማፈስ” ይሆንብናል።

ለዚህም ነው ለመጡ ላለት ሀዘኖችና የልብ ለብራቶች መዘጋጀት ያለብን አስቀድሞ ሳይከለቱ በፊት መሆን ያለበት። የሁኔታዎች ጭንትና ግፊት የማያናውጠውን መንፈሳዊ መሠረት የመገንባት ጊዜው አሁን ነው፤ ወደ እግዚአብሔር ስመመስሰና መከራ ሲመጣ የእርሱን መንገድ ለመከተል የመወሰን ጊዜው አሁን ነው፤ ያልታሰበ አደጋ ድንገት ሲደርስብን እምነታችን እንዳይከፋ፤ በርትቶ የመገኘት ጊዜው አሁን ነው። መጽሐፍ ቅዱስ እንዲህ ይላል፡- “የጭንቀት ጊዜ ሳይመጣ፤ ደስ አያሰኝም የምትላቸው ዓመታት ሳይደርሱ፤ በወጣትነትህ ጊዜ ፈጣሪህን አስብ” (መክ 12፡1)።

በሐኪም ቤት በሽተኞችን የሚያገለግል ሰው በአንድ ወቅት እንዲህ አለኝ፤ “አዲስ የምንቀበላቸው በሽተኞች ምን ያህል የጠነከረ እምነት እንዳላቸው የማውቅበት መንገድ አለኝ። ጠንካራ እምነት ካላቸው፤ ብርታት ስማግኘት ወደ እግዚአብሔር መዞርን ከልምዳቸው ያውቃሉ፤ የሚያደርጉትም ይህንን ነው። ደካማ እምነት ያለው ሰው ግን ይህን ሊያደርግ አይችልም። መከራቸውን ማለፍ የሚችሉበት መንፈሳዊ እቅም አይኖራቸውም፤ አሁን ይህ እምነት ይነረኝ ቢሉም አይሆንላቸውም። አያሱስ በነገረን ታሪክ፤ ቤቱን አሸዋ ሳይ እንደሠራው ሰው ማዕበል ሲያናውጣቸው መከታ እይኖራቸውም። አያሱስ ግን እንዲህ ሲል ጨምሮ ይናገራል፡- “እንግዲህ ይህን ቃሉን ስምቶ በተግባር የሚያውል፤ ቤቱን በዐለት ሳይ የሠራው ብልህ ሰው ይመስላል። ዶፍ ወረደ፤ ጎርፍም ጎረፈ፤ ነፋስም ነፈሰ፤ ያንን ቤት መታው፤ በዐለት መሠረትም ሳይ ስለ ተመሠረተ አልወደቀም” (ማቴ 7፡24-25)። ከጥቂት ወራት በፊት ኃይለኛ የነፋስ ማዕበል በቤታችን ዙሪያ የነበሩ በርካታ ዛፎችን ነቃቅሎ፤ የመሬት መናድ አስከተለ። ቤቱ ራሱ ግን ምንም አልሆነም፤ ምክንያቱም ቤቱ ሲሰራ፤ አንድ አርኪቴክት ወዳጃችን መሰረቱን በጠጣር ዐለት ሳይ የብረት ርብራብ አድርገን እንድንሰራው በነገረን መሠረት ስለሰራው ነው።

የእናንተስ የሕይወት መሠረት ምን ያህል የተደላደለ ነው? ጥንካሬውን የበለጠ የተደላደለ ለማድረግ ምን እያደርጋችሁ ነው? የቤት መሠረት በአንድ ጀምበር አይሠራም! መንፈሳዊ መሠረትም እንደዚሁ። ስሕይወታችሁ የማይናወጥ መሠረት መጣልን ዓላማችሁ አድርጉ! ይህም በጸሎትና በእግዚአብሔር ቃል የተገነባ መሰረት ነው። የጥንት ዝማራ ይህን ጥሩ አድርጉ ይገልጻል፡ “የኒታ ቅዱሳን መሠረቱ ምንኛ ጽኑ ነው፤ ወደር በሌለው ቃሉ በማመናችሁ የተዘጋጀላችሁ ነው!”

ብስጥትና ውድቀት

ሕይወት በበርካታ መንገዶች ፊቷን ታዘርብናለች፤ በሁላችንም ሕይወት የሚገጥመን የተሰመደ ክስተት ግን ብስጥት ነው። እንዳንዴ ምክንያቱ ቀላል ሲሆን ይችላል፤ ለምሳሌ በድንገተኛ ማዕበል ምክንያት የሽርሽር መስረዝ ሲሆን ይችላል። ሩትና እኔ በተዋወቅንበት ጊዜ በየጊዜው ደብዳቤ እንሰዋወጥ ነበር፤ ከተወሰነ ጊዜ በኋላም በደብዳቤ የጋብቻ ጥያቄ አነሳሁባት። በየቀኑ በፖስታ ሳጥን ውስጥ ከርሷ የመልስ ደብዳቤ እንደሌለ ሳውቅ ምን ያህል የመከፋት ስሜት ያድርብኝ እንደነበር አስታውሳለሁ። (በርግጥ በመጨረሻ ላይ ይሁንታዎን የሚገልጽ ደብዳቤ ስትጽፍልኝ መከፋቴ ወደ ደስታ ተሰውጧል!)

ሌሎች መከፋቶች ግን ከዚህ በበለጠ ይጎረብጣሉ። ለምሳሌ እርካታ የማይሰጥ ሥራ፤ ልጅ ዐመሱ ተበላሽቶ በቤተሰብ ላይ ሲያምሰና እሬት እሬት የሚል ጋብቻ ናቸው።

ብስጥቶች በተደጋጋሚ ሲገጥሙን ሌሎች ተመሳሳይ ስሜቶችን ያጭራሉ፤ የልብ መዛል፤ ቁጣ፤ እልህ፤ መራርነት፤ ኩርፊያና ከዚህም አልፎ ደብርት (ብርቱ ጭንቀት) ይገጥሙናል። ለዚህ ዓይነት ሁኔታዎች በጊዜ መፍትሔ ካላገኘንላቸው፤ ደስታችንን በማጥፋት ነፍሳችንን ይመርዛሉ። “እኔን ተስፋ የሚያደርጉ አያፍሩኝም” (ኢሳ 49፡23) ተብሎ የተነገረንን የተስፋ ቃል በመዘነጋት እግዚአብሔርን መወንጀል እንጀምራለን።

ለብስጥት በቅርበት የተዛመደው ሌላው የሕይወት እውነታ ውድቀት ነው። ብስጥት በሁላችን ላይ የሚደርስ ዕጣ እንደሆነ ሁሉ፤ ውድቀትም ሁላችንን የሚገጥመን ነገር ነው። ልክ እንደ ብስጥት፤ ውድቀት ከመሰበተኛ ጀምሮ ከመሰረታችን የሚያናጋንና ሌሎች አሉታዎች፤ ስሜቶች፤ ጭንቀት፤ ሽብርና ብሎም ተስፋ መቀረጥ የሚያስከትል ገጠመኝ ሲሆን ይችላል። በሥራ ወይም በግንኙነት ያቀድናቸው ግቦችን ማሳካት አስመቻል ሲሆን ይችላል። ወይም እግዚአብሔር ከእኛ ከሚጠብቀው ጉድለን መገኘት፤ ማሰትም ግብረገባዊ ወይም መንፈሳዊ ውድቀት ሲሆን ይችላል።

ብስጥትና ውድቀት አንድ ባይሆኑም፤ በአንድ ጊዜ ሊከሰቱና እግዚአብሔር ለእኛ ካለው ሀሳብ ሲያጎድሉን ይችላሉ። በተወሰነ መልኩ ግን ውድቀት የበለጠ አደገኛ ሲሆን ይችላል፤ ምክንያቱም በተደጋጋሚ የሚወድቅ ሰው የውድቀቶቹ ምርኮኛ ስለሚሆን ነው። በሌላ አባባል እንኚህ ሰዎች አንዴ ስለወደቁ፤ ሁልጊዜ እንደሚወድቁ ይምድመው ይቀመጣሉ። አንድ ወጣት እንዲህ ሲል ጻፈልኝ፡- “ከማደርገው ነገር የትኛውም ልክ የሚባል የሰም፤ አሁንም መሞከርም አቁሜአለሁ።” ቀጥሎም ውድቀቱን ስመርሳት ሲሞክር የአልኮል ስሰኛ ወደ መሆን እንደተቃረበ ተናገረ። በሚያሳዝን ሁኔታ፤ ወድቄአለሁ ብሎ ማመኑ ወደ ባስ የውድቀት ሽከርክሪት ውስጥ ከተተው። የዚህ ሰው ችግር ውድቀቱ ድል እንዲነሳው መፍቀዱ እንጂ መውደቁ ብቻ አልነበረም። እኔም ይህንን አጉል ዑደት መስበር የሚችለው በእግዚአብሔር እርዳታ ብቻ እንደሆነ ነገርኩት።

ውድቀትንና ቅይማትን (መከፋትን) ማሸነፍ

ውድቀትና ቅይማት ሁልጊዜ ስህተት አይደሉም፤ ሁላችንንም በሕይወት መንገዳችን ያጋጥሙናል። መጽሐፍ ቅዱስ እንዲህ ይላል፡- “ሁላችንም በብዙ ነገር እንሰናከላለን (ያዕ 3፡2)። የሚገጥመን ማንኛውም ውድቀት ወይም ቅይማት የእኛ ኅላፊነት አይደለም፤ ለምሳሌ የሚሠራበት ክብንያ ሠራተኞችን በመቀነሱ ምክንያት ሥራውን ያጣ ሰው ለዚህ ተጠያቂ አይደለም።

አንዳንድ ጊዜ ሰውድቀቶቻችን ተጠያቂ የምንሆንበት ሁኔታ አለ፤ ለሰዚህም የአኛ ጥፋት እንዳለበት ለማየት በታማኝነትና በጸሎት ልባችንን መመርመር አለብን። አንዳንድ ጊዜ ውድቀት የገጠመን ምናልባት በነፍሳችን ሥር እንዲሰድ በፈቀድንለትና መንገዳችንን ባበላሽ በአንድ በተወሰነ ኃጢአት ሳቢያ ሊሆን ይችላል። ውድቀትና ቅይወት ወደኋላ እንዲጎትቱን እና እግዚአብሔር ለኛ ያለውን ዓላማ እንዲገቱ ስንፈቅድ ኃጢአት ይሆናሉ። ያስታውሱ፤ እግዚአብሔር ለኛ ያለው መሻት ክርስቶስን እንድንመለስ ነው፤ ነገር ግን ከቅይወትና ከውድቀት ሳለመላቀቅ ከፈቀድን ይህ ሊሆን እይቻልም።

ታዲያ ውድቀት ወይም ቅይወት ሲገጥመን ምን ማድረግ ይኖርብናል?

አንደኛ፤ እግዚአብሔር ለአናንተ ያለው ፍቅር እንዳልተለወጠ አስታውሱ። ሁሉም ነገር ያማረና ቀና ሊሆን እግዚአብሔር እንደሚወደን ማመን ቀላል ነው፤ መንገዳችን በጋሬጣና በመሰናክል ሊከበብ ግን እንደሚወደን ማመን ቀላል አይሆንም። ሆኖም ቅይወት ወይም ውድቀት፤ እግዚአብሔር እንደተዋቸሁ ወይም እናንተን መውደዱን እንዳቋረጠ አያመለክቱም። ስትወድቁ ሰይጣን በቃ እግዚአብሔር አይወድህም በማለት ሊያሳምናችሁ ይፈልጋል፤ ግን ይህ እውነት አይደለም። አንዳንድ ጊዜ የእግዚአብሔር ፍቅር ደምቆ የሚታየን በጨለማ ስንከበብ ነው።

ይህ ማለት እግዚአብሔር ኃጢአትን አድበስብሶ ይተዋል ወይም በአለመታዘዛችን ደስ ይለኛል ማለት አይደለም - በጭራሽ። እኛ ለርሱ ያለንን ታማኝነት ብናጓድል እንኳን፤ እግዚአብሔር ፍቅሩን እያንድልብንም፤ አርሱ ሁልጊዜም ይቅር ሊለንና ወደራሱ ሊመልስን ዝግጁ ነው። ነቢዩ ኤርምያስ በኖረበት ዘመን እስራኤላውያን በእግዚአብሔር ላይ ሰላመጹ ራሳቸውን ለጽኑ ቁጣ አጋለጡ። ግን ይህም ሆኖ እንኳን፤ እግዚአብሔር ፍቅሩ እንዳልተለወጠ ዋስትና ሰጣቸው። “ያልጠፋነው ከእግዚአብሔር

ታላቅ ፍቅር የተነሳ ነው፤ ርኅራኄው አያልቅምና፤ ማለዳ ማለዳ አዲስ ነው፤ ታማኝነትህም ብዙ ነው” (ስቆ 3+22-23)።

ሁለተኛ፤ ውድቀትና ቅይወትን በሚዛናዊ አይታ መመልከትን ተለማመዱ። ውሃ ቀጠነ ብለው የሚበሳጩ ወይም የሚነጫነጩ ሰዎች እንዳሉ እናውቃለን፤ እናንተም የዚህ ዓይነት ሰዎች ልትሆኑ ትችላላችሁ። ሆኖም በጥቃቅን ችግሮች ያለልክ መበላጩት፤ ችግሮች የሉም ብሎ ራስን የመደለልን ያህል ስህተት ነው። የሚያበሳጭ ነገር ያጋጥማል፤ ሁኔታዎች ሁልጊዜ እኛ እንደፈለግናቸው አይሆኑም፤ ስለዚህ ትኩረት ሊሰጠው የሚያስፈልገውን ነገር እንዲሁ ከሚያበላጩን ነገር ለመለየት መማር አለብን። በሆነው ባልሆነው (ወይም ሊሰጠው በማይችል ነገር) መበላጩት ፋይዳዊ ነው። ውድቀትና ቅይወት ፈጽመው የሚወገዱት በመገንባት ስማያት ብቻ ነው። አንድ ጓደኛዬ እዚህ ግባ የማይባል ነገር ሲረብሽው፤ ራሱን እንዲህ ሲል ደረጋጋል፡- “ይህ ጉዳይ የዛሬ መቶ ዓመትም የማያመጣው ሰውጥ የለም።”

ከፋቱ ግን ሁሉም ውድቀትና ቅይወት አናሳ ነው የሚባል ላይሆን ይችላል፤ መጻዓ ጉዞአችን ላይ የገበፈ አንደምታ ሊኖረው ይችላል። በተጨማሪም በባህርያችን ወይም በሁኔታዎች አንዳች መፍትሔ የሚያሻው ክፍተትን አመለካከት ሊሆን ይችላል። ይህ ሊከሰት፤ ቆም ብለን ልብ ማለት ይኖርብናል።

ከተሞክሮአችን መማር

ውድቀትንና ቅይወትን የማስተናገድ ሶስተኛው መርህ፤ ይህ ነው፤ ከገጠማችሁ ውድቀት ወይም ቅይወት ያለመሳካት በመማር፤ በእግዚአብሔር ረድኤት፤ ልትቋቋማቸው ትገባ።

ምን ባደርግ ከዚህ ላመልጥ እችል ነበር? ተስፋዎቼና ሀልሞቼ እውነታን ያሳገናዘቡ ነበሩ? መሻቴስ የተሳሳተ ነበር? ልናዘዘው የሚገባኝ ኃጢአት ይኖር ይሆን? እግዚአብሔር እንድከተለው የሚፈልገው መንገድ አለ? መክሰቱ ባይቀርም እንኳ ከዚህ ተሞክሮ የምማረው ነገር አለ? እግዚአብሔር ሲያስተምረኝ እየፈለገ ያለ ነገር አለ?

በቅርቡ አንድ የማውቀው ሰው፤ ዘመኑን ሁሉ ባለጠጋ ሊያደርጉ የሚችሉ መላዎች በመከታተል ለሰኖረ ሌላ ሰው ነገረኝ። ሆኖም ከመላዎቹ አንዱም እልህራሉትምና አሁን በጠረታ ዕድሜው አለኝ የማለው ምንም ጥሪት አልነበረውም። እኔም እንዲህ በተደጋጋሚ ያልተሳካለት ለምን ይሆን? ለል ጠየቅኩት። ይኸው ታሪኩን የሚነግረኝ ጓደኛዬ እንዲህ ሲል መለለልኝ፤ “ምን ይደረግ? የሚነገረውን ምክር ወይም የወዳጆቹን ማስጠንቀቂያ ጆሮ ዳባ ልበለ በማለት ነበር የኖረው። በዚያ ላይ ደግሞ፤ ለውድቀቶቹ ተጠያቂ የሚያደርገው ሌሎችን ነበር፤ ከተሞክሮው መማርን መቼም ፈቅዶ አደውቅም።” መጽሐፍ ቅዱስ እንዲህ ይላል፡- “ተላላ ሰው መንገዱ ትክክል መስለው ይታየዋል፤ ጠባብ ሰው ግን ምክር ይለማል” (ምላ 12፡15)።

አንዳንድ ጊዜ እግዚአብሔር እኛን ወደርሱ ለማቅረብ ወይም ትዕግስትና መታመንን ሊያስተምረን በሕይወታችን እሳዛኝ ሁኔታዎችን ይጠቀማል። እንደዚሁም እኛን ወደፈቃዱ ለማዘንበል ይጠቀማቸዋል። ውድቀት ወይም ቅይማት ከእግዚአብሔር እንዲነጥላችሁ ወይም ነገን ተለፋ በለ አድርጋችሁ እንድትለሉ እንዲያደርጋችሁ አትፍቀዱ። እኛ በርትተን እስከፈለግነው ድረስ፤ እግዚአብሔር አንዱን በር ይዘጋና፤ ሌላ ይከፍትልናል።

ሐዋርያው ጳውሎስ እንዲህ ብሏል፡- “በማንኛውም ሁኔታ ውስጥ ያለኝ ይበቃል ማለትን ተምራለሁና” (ፊልጵ 4፡11)። ይህን የጻፈው በወህኒ ላለ እቅዶቹ ተፋልለው፤ ከፊት ለፊቱ ለላለው ሁኔታ እርግጠኛ ባልነበረበት ጊዜ ነበር። ሆኖም፤ ይህን ማለት የቻለው ውድቀትንና ቅይማትን እንደ እግዚአብሔር እይታ መመልከት ለሰተማረና የነገ ሕይወቱን ለእግዚአብሔር በአይራ ለሰለጠነ ነው። ይህ በእኛም ሕይወት እውን ይሁን። ሕይወት ስትጠምባችሁ ወይም ምስቅልቅል ስትልባችሁ የመዝሙረኛውን ጸሎት ጸልዩ፤ “እግዚአብሔር ሆይ፤ አካሄድህን እንዳውቅ አድርገኝ፤ መንገድህንም አስተምረኝ” (መዝ 25፡4)።

ዓይነት

ለዎች ሲያሳዝኑን

እንገዳህ የተቀደሰችሁና የተወደዳችሁ የእግዚአብሔር ምርጦች ለንደ መሆናችሁ ርኅራኄን፣ ቸርነትን፣ ተሕትናን፣ ጠቀንትና ተዕገስትን በበሉ።

(ቆላ 3፡12)

ሌሎች ለዎች ባይበጠብጡን፤ ሕይወት እንዴት ግሩም ነበረች፡- ይህ ቃል ብዙ ጊዜ ተደጋግሞ የሚለማ ነው፤ ምናልባት እናንተም ራሳችሁ ላትሉት አልቀራችሁም።

እንደ እውነቱ ከሆነ ይህ አባባል እውነት አይደለም፤ ሌሎች ለዎች ያለፈልጉናል፤ ያለ ለዎች ሕይወት ግሩም አትሆንም። እግዚአብሔር የፈጠረን ተነጥለን እንድንኖር አይደለም። በተቃራኒው እግዚአብሔር ከሌሎች ለዎች ጋርና ከሁሉም በላይ ደግሞ ከእርሱ ጋር የመሆንን ረዓብ በውስጣችን እነሮክል። እኛም ሲፈጠር፤ በሰው አዕምሮ ሊታለብ በማይችል እጅግ ፍጹም በሆነ ከባቢ ነበር ይኖር የነበረው፤ ሆኖም ሕይወቱ ምሉዕ እልነበረም። እግዚአብሔር እንዲህ ሲል ተናገረ፤ “ለው ብቻውን መሆኑ መልካም አይደለም” (ዘፍ 2፡18) - ከዚያም ሔዋንን ፈጠራት። እግዚአብሔር ሌሎች እንደሚያስፈልጉን ደውቃል፤ የላቀ ደስታ የምናገኘው ከሌሎች ጋር ኅብረት ለናደርግ ነው።

ይሁን እንጂ፤ ከሌላ ከማንኛውም የሕይወታችን ክፍል ይበልጥ በርካታ ችግሮችና ራስ ምታት የሚደርስብን ከሌሎች ጋር ባሉን ግንኙነቶች ነው። ባለፈው ሳምንት የገጠሙአችሁን እሳዛኝ ሁኔታዎች ዘርዝሩልኝ ብዬ ብጠይቃችሁ፤ ብዙዎቹ ከለዎች ጋር ካላችሁ ግንኙነቶች ጋር የተገናኙ እንደሚሆኑ እንምታለሁ። ባለቤቱ አልፎ አልፎ በምትመለከተው ዘጋዬ እንዲት ጀግና ሌት እጮኛዋን እንዲህ ስትል ትጠይቃለች፤ “ሕይወት እንዲህ አለቶጋሪ የሆነው

ለምን ይሆን?፤ እርሱም ጥቂት አሰብ ካደረገ በኋላ ባንድ ቃል “ለዎች” ይላታል። በርግጥ ለዎች መልካምና ለሌሎች መስዋዕትነት የሚከፍሉ ሊሆኑ ይችላሉ፤ ግን በዚያው ልክ ደግሞ እዋኪዎች፤ ግትሮች፤ በእኔነት የሚነዱ፤ ይሉኝታ ቢሰጥ፤ ከፋዎች ራስ ወዳዶችና ሌሎችን የሚሸከረከሩ ሊሆኑ ይችላሉ። ችግሩ ለዎች ብቻም አይደለም፤ እኛም ራሳችን ነን።

ገጥት ለምን ይነሳል?

ተስማምተን መኖር የሚያቅተን ለምን ይሆን? አንዳንዶቹ ምክንያቶች ግልጽ ናቸው (ቢያንስ ላይ ላዩን ስንመለከታቸው)። ለምሳሌ ያህል፤ ከተለያዩ ባህሎች ወይም አኗኗሮች የመጡ ለዎች፤ ሌሎችም የራሳቸውን መንገድ ብቻ እንዲከተሉ ስለሚፈልጉ ነው። የተቃረኑ ስብዕና ያሉአቸው ለዎች እርስ በርስ መስማማት ይቸግራቸዋል። የኛ ጎሣ ወይም ዘር የበላይ ነው ባዮች ከሌሎች ጋር ስላም መመሥረት ቀላል አይሆንላቸውም።

ዋናው ግን ከነዚህ በስተጀርባ ያለው ጠለቅ ያለ ችግር ነው፤ እኛ እያንዳንዳችን ያልነው ይሁን ባዮች ወይም የራሳችንን ፈላጊዎች ስለሆንን ነው። “ይሄ ሰውዬ ምናል የምለውን ቢለማኝ ኖሮ” “ቢለማኝ እንስማማ ነበር” አንላለን። ችግሩ ሌላኛውም ሰው ልክ እንደዚሁ ነው የሚያስበው - ይህም ግጭት ያስከትላል። መጽሐፍ ቅዱስ አንዲህ ይላል፤ “በአናንተ መካከል ያለው ጦርነትና ጠብ ከየት የመጣ ነው? በውስጣችሁ ከሚዋጉት ምኞቶቻችሁ አይደለምን? (ያዕ 4+1)

ስዚህ ነው አፍክዊ ሁኔታዎችን መለወጥ ብቻውን መፍትሔ የማይሆነን። አንዲት ሴት እንዲህ ስትል ጻፈችልኝ፤ “በአገራችን ወደተሻለ አካባቢ ተዛውረን የሚያምር ቤት መሥራት ብንችል ደስተኞች የምንሆን መስሎን ነበር። ግን አልሆነም። ችግሮቻችን እዚያው ተከትለውን መጡ። ስለዚህ ቀጣዩ መድረሻችን (አማራጫችን) ፍርድ ቤት ቆሞ ፍቺ መጠየቅ ይመስለኛል።” ጥልቅ ችግሮቻችን ያሉት እኛው ዘንድ ነው። ያሉት በልባችንና በአእምሮአችን ነው። ስለዚህም እነዚህን ችግሮች ፊት ለፊት እስክንጋፈጥና ለመለወጥ የእግዚአብሔርን እርዳታ እስካልፈለግን

ድረስ፤ ሙሉ በሙሉ ልንፈታቸው አንችልም። ኢየሱስ በማቴ 15+19፤ “ክፉ ሐሳብ፤ ነፍስ መግደል፤ ማመንዘር፤ ዝመት፤ መስረቅ፤ በሐሰት መመስከርና ስም ማጉደፍ ከልብ ይመነጫልና” ብሏል። እነዚህ ኃጢአቶች ሁሉ ሌላውን ሰው እንድንጉዳ የሚያደርጉ ናቸው።

ክርስቲያኖችም ከነዚህ ግጭቶች ነፃ አይደሉም። ቀደም ብለን እንደተመለከትነው፤ የቀደመው አዳማዊ ባሕርያችን አብርን (በውስጣችን) ይኖራል፤ ባለማቋረጥም ራሱን (መኖሩን) ሊያረጋግጥ ይሞክራል። በተጨማሪም፤ ለይጣን ክርስቲያኖችን ለመለያየትና ምስክርነታችንን ለማጥፋት የማያደርገው ነገር የለም። አርጌ ባሕርያችንን በእግዚአብሔር ፍቅር ሊያሸንፍና ሊጫነው የሚችለው መንፈስ ቅዱስ ብቻ ነው።

የእግዚአብሔር ቀዳሚው ፍላጎት፡- በፍቅር ወስጥ መኖር

በየዓመቱ ቁጥራቸው የበዛ ጉባኤዎች ይደረጋሉ። መንግስታት፤ ዘሮችና ባሕሎች እርስ በርሳቸው እንዴት ሊስማሙ እንደሚችሉ የሚመለከቱ ሊሆኑ ያለውጤት ይጠናቀቃሉ። የዓለምን ችግር ለማቃለል ምን መደረግ እንዳለበት ለቀረበት ጥያቄዎች የተለጡትን መልሶች ወስዳችሁ ብትመለከቱአቸው፤ እርግጠኛ ነኝ በአንድ አረፍተ ነገር መጠቃለል የሚችሉ ናቸው፤ መልሱ እርስ በርስ መዋደድ ከተማርን ብዙ ችግሮች አይኖሩብንም የማል ነው። የተበላሹ ነገሮች በሙሉ መስመር ይይዛሉ፤ ምክንያቱም በአንድ ጊዜ አንድን ነገር እኩል ለመውደድና ለመጥላት አንችልምና። መጽሐፍ ቅዱስ እንዲህ ይላል፤ “ፍቅር ብዙ ኃጢአትን ስለሚደመስስ ከሁሉ በላይ እርስ በርሳችሁ አጥብቃችሁ ተዋደዱ” (1 እጥ 4+8)።

ነገር ግን ምላሹ እንዲህ ቀላል ሆኖ ባለ፤ ለምን ይህ ሊፈፀም አልቻለም? መጽሐፍ ቅዱስ ስለዚህ ጉዳይ ምን እንደሚል እንመልከት።

አስቀድመን ምን እንደተነጋገርን አስታውሉ፤ የእግዚአብሔር ፈቃድ እኛ የበለጠ ክርስቶስን እንድንመስል ነው - ይህም ማለት ሰባህርያችን የበለጠ እርሱን እንድንመለል ማለት ነው። መጽሐፍ

ቅዱስ ሲያዝዝን፡- “ሰለዚህ አታልሉ” ወደ ኃጢአት በሚመራ ምኞት የተበላሸውን አስቀድሞ ትኖሩበት የነበረውን አርጌውን ሰውነት አስወግዱ፤ . . . በእውነተኛ ጽድቅና ቅድስና እግዚአብሔርን ለመምሰል የተፈጠረውን እዲሱን ሰውነት ልበሰ” (ኤፌ 4+22፤24)።

“በእውነተኛ ጽድቅና ቅድስና እግዚአብሔርን ለመምሰል” ሲል ምን ማለቱ ነው? እንኖርበት የነበረውንና ሰህተት እንደነበር የምናውቀውን የተሰያዩ ልማዶችና ክፉ መንገዶችንን ማለት ነው? ወይስ ከዚህ የበለጠ ጥልቅ የሆነ ነገር ነው? ይህ ያለን ልማድ በሌሎች ሰዎች ላይ ሊፈጥር የሚችለው የራሱ ተዕዕኖ ይኖረዋል?

ጉዳዩ በቀላሉ ይህ ነው፤ የእግዚአብሔር ፈቃድ እኛ የኢየሱስን ባህርይ እንድናንፀባርቅ ነው - የኢየሱስ ባህርይ መሰረቱ ፍቅር ነው። መጽሐፍ ቅዱስ እንዲህ ይላል፡- “በሰለዚህ እግዚአብሔር ሰእኛ ያለውን ፍቅር እናውቃለን፤ እናምናለንም፤ እግዚአብሔር ፍቅር ነው፤ በፍቅር የሚኖር በእግዚአብሔር ይኖራል እግዚአብሔርም በእርሱ ይኖራል” (1ዮሐ 4፡16)። ኢየሱስ ሊናገር፤ “እርሰ በርሳችሁ እንድትዋደዱ አዲስ ትዕዛዝ አስጣችኋለሁ። እኔ እንደወደድኋችሁ እናንተም እርሰ በርሳችሁ ተዋደዱ። እርሰ በርሳችሁ ከተዋደዱችሁ የእኔ ደቀ መዛሙርት እንደሆናችሁ ስው ሁሉ ያውቃል” (ዮሐ 13፡34-35)።

ፍቅር ምንድን ነው? በአማርኛ አንድ ቃል ነው ያለን - “ፍቅር”። ፍቅር የሚለው ቃል ብዙ የተሰያዩ ፍቺዎች አሉት። የሥነ መለኮት ምሁራን የግሪክን ቋንቋ (የአዲስ ኪዳን መጽሐፍ የተጻፈበት ቋንቋ) በመጠቀም ያቀረቡትን ከአራት ፍቺዎች የማያንሱ የፍቅር አይነቶችን አንመልከት። አንደኛው የፍቅር አይነት ኢርሰ ነው፤ ይህም አካላዊ የሆነ ውበትንና (ቱንጅናን) በወሰብ ስሜት በመነሳሳት የሚገስጽን የፍቅር ዓይነት የሚያሳይ ነው። ሁለተኛው የፍቅር አይነት ደግሞ “ለትሮ” ሲሆን የቤተሰብን ፍቅር የሚመለከት ነው፤ ይህ አይነቱ ፍቅር በወላጆችና በልጆች መካከል የሚታየውን ፍቅርና መዋደድ የሚያሳይ ነው። ሶስተኛው የፍቅር ዓይነት ደግሞ “ፊሊያ” የሚባል ሲሆን በጓደኞች መካከል

የሚፈጠረውን ወንድማዊ የሆነ ባልንጀርነትን የሚያሳይ የፍቅር ዓይነት ነው። (ፊላጆልፊያ “የወንድማማች የፍቅር ከተማ” ተብላ የተሰየመችው ከዚህ በመነሳት ነው።)

የመጨረሻው የፍቅር ዓይነት፤ “አጋፔ” ፍቅር ነው። ይህ ዓይነቱ ፍቅር የሰፋና ጥልቀት ያለውን ትርጉም የያዘ ሲሆን በተለይ በአዲስ ኪዳን የፍቅርን ትርጉም ለማስተማር በቋሚነት ጥቅም ላይ የዋለ ቃል ነው። “አጋፔ” ፍቅር የማይወደዱትን ከዚያም አልፎ ጠላቱን የሚወድ የፍቅር ዓይነት ነው። እግዚአብሔር ለእኛ እንዲህ ዓይነቱ ፍቅር እንዳለው መጽሐፍ ቅዱስ ይነግረናል። እኛም እንዲህ ዓይነቱ ፍቅር ለሌሎች እንዲኖረንና እንድናሳይ እግዚአብሔር ይፈልጋል።

ይህ ዓይነቱ ፍቅር - “አጋፔ” ፍቅር - ጋል ካሰ ስሜት ወይም በስሜት ከሚገፋፋ ደግነት የበለጠና በጣም የተሰየ ነው። እግዚአብሔር እኛ እንዲኖረን የሚፈልገው ፍቅር ከፍ ዝቅ የሚል ስሜታዊ አይደለም፤ የሀሳባችንና የፈቃዳችን ድርጊት ነው - ከራሳችን ይልቅ ሌሎችን ለመውደድና ለማስቀደም ሆነ ብለን የምናደርገው ውሳኔ ነው። መጽሐፍ ቅዱስ እንዲህ ይላል “እያንዳንዱ ሰራሱ የሚጠቅመውን እይመልከት፤ ለባልንጀራው ደግሞ እንጂ” (ፊልጵ 2፡4)። እግዚአብሔር ሰእኛ ያለው ፍቅር እንዲህ ዓይነቱ ፍቅር ነው። ይህ ፍቅር ጥልቅ የሆነ፤ ክርስቶስ ለማያዊ ክብሩን ትቶ ለኛ ኃጢአት በመስቀል ላይ እስኪሞትልን ድረስ የተገሰጠ ፍቅር ነው። የአጋፔ ፍቅር ተቃራኒው ራስ ወዳድነት ነው፤ ነገር ግን የኢየሱስ ፍቅር ልባችንን ሲሞላው ራስ ወዳድነት ከውስጣችን ውልቅ ብሎ ይወጣል፤ ሰእናንተ የእግዚአብሔር ቀዳሚ ፍላጎት ምንድነው? የእግዚአብሔር ቀዳሚ ፍላጎት ዘላለማዊ ፍቅሩ መለዋወጥ እንዲሆን ነው፤ ምክንያቱም የክርስቶስም ሕይወት መለዋወጥ ስለነበር ነው።

በፍቅር ማደግ

ይህ በሕይወታችን እንዴት እውን ሊሆን ይችላል? ይህ እውን ሊሆን የሚችለው በድንገት ወይም ጥርሳችንን በመንከለና ሌሎችን ለመውደድ ተሰፋ በማድረግ ስለተመኘን አይደለም። እውን ሊሆን የሚችለው ክርስቶስን ወደ መምሰል ሰናድግና ሕይወታችንን

ለርሱ ለናለረክብ፤ መንፈስ ቅዱስ እንዲያድሰንና እንዲሰውጠን ሰንፈቅድለት ብቻ ነው። መጽሐፍ ቅዱስ እንዲህ ይላል፤ “የመንፈስ ቅዱስ ፍሬ ግን ፍቅር ነው።” (ገላ 5፡22)

ይህ በሕይወታችን እውን የሚሆነው ቀስ በቀስ ደረጃ በደረጃ እንደሆነ እውቃለሁ። በአሁኑ ሰዓት ዕድሜዬን እያገባደድኩ ባለሁበት ጊዜ እንኳን፤ እግዚአብሔር በወደደበት መንገድ ሌሎችን መውደድ ማለት እንዴት እንደሆነ እያስተማረኝ ነው። ቀደም ብለን እንዳየነው፤ የእግዚአብሔር ዕቅድ ለኛ ሰላም መስጠት ነው፤ ሰላም በልባችን ውስጥ፤ ሰላም ከሌሎች ጋር፤ ሰላም ከእግዚአብሔር ጋር ማለት ነው። ወደ ክርስቶስ ሰንመጣ ከእግዚአብሔር ጋር የሚኖረን ሰላም ወዲያውኑ ይፈጸማል፤ ወደ ኢየሱስ ሰንመጣ ከእግዚአብሔር ጋር ያለን ጦርነት ያበቃል። ሰላምም በልባችን ውስጥ ማደግ ይጀምራል። ዕድገቱ አንዳንድ ጊዜ በፍጥነት፤ አንዳንድ ጊዜ ደግሞ በዝግታ ሊሆን ይችላል። ነገር ግን ሦስተኛው ዓይነት ሰላም - ከሌሎች ጋር ሰላም - ሊያድግና ሊበሰጽግ የሕይወት ዘመን ይጠይቃል። በርግጥ፤ መንግሥተ ሰማይ እስክንደርስ ድረስ ፍፁም (ሙሉ) እይሆንም። ነገር ግን ይህ የእግዚአብሔርን ዕቅድ የሚለውጥ አይደለም። እግዚአብሔር የርሱን ፍቅር በእኛ ውስጥ ለመትከል ይፈልጋል። ከለዎች ሁሉ ጋር በሰላም ልንኖር እንችላለን።

መጽሐፍ ቅዱስ እንዲህ ይላል። “የትዕዛዝ ፍፃሜ ግን ከንፁህ ልብ፤ ከሸጉ ሀሊና፤ ከእውነተኛ እምነት የሚገኝ ፍቅር ነው።” (1ጢሞ 1፡5) ፍፃሜአችሁ (ግባችሁ) ይህ ነው? እግዚአብሔር እንዲህ አይነቱን ፍቅር በልባችሁ ውስጥ እንዲተክልና በእርሱ ፍቅር መኖር እንድትችሉ ይረዳችሁ ዘንድ ጠይቁት።

መውደድን መማር

ሌሎችን መውደድ አስፈላጊ ነገር ነው፤ ነገር ግን እንዴት ተግባራዊ ልናደርገው እንችላለን? እንደ ሰው ባህርይ ውስብስብ የሆነ ነገር የለም። እያንዳንዱን ሁኔታ ወይም እያንዳንዱን ግንኙነት የምናሟላበት ቀላልና ግልጽ የሆነ ቀመር የለም። ቤተ መጽሐፍትና

የየመጽሐፍት ቤት መደርደሪያች በምክር መጽሐፍት ተሞልተዋል - አንዳንዶች መልካም ምክር የያዙ ሊሆኑ አንዳንዶቹ ግን አይደሉም። መጽሐፍቱ ከሌሎች ጋር እንዴት ተስማምተን እንደምንኖር የሚገልጽ ሊሆን የፊደሉና የቴሌቪዥን ፕሮግራሞችም እንደዚሁ ግንኙነትን በተመለከተ የሚያስተላልፉት መልዕክት አይነቱና ብዛቱ ማለቂያ የለውም። ምንም እንኳን በዚህ ረገድ ብዙ መረጃዎች እንደ ጉርፍ የሚያጥለቀልቁን ቢሆንም፤ የምንኖረው ሁከትና ብጥብጥ በበዛባትና አለመግባባት በነገለባት ምድር ነው። አንድ ሰው በጸፈልኝ ደብዳቤ፤ አሁን “በዐራተኛ የጋብቻ አማካሪያችን እየተመከርን ነው ያለነው” ካለ፤ በኋላ “ነገር ግን አሁንም መስማማት አልቻልንም” ብሎኛል።

የትኛውን ብንይዝ ይሻለናል? መጽሐፍ ቅዱስን ለመጀመሪያ ጊዜ የሚያነቡ ለዎች ከሰው ልጅ ጋር የተያያዙ ብዙ አለደናቂ ታሪኮች ሊመለከቱ ሁልጊዜ ይገረማሉ። እንደ ሰው እንዲህ አለኝ፤ “መጽሐፍ ቅዱስን ከማንበቤ በፊት፤ እንዲያው ሃይማኖታዊና መንፈሳዊ እባባሎችን ብቻ የሚገልጽ ጽሑፍ የያዘ ነው ብዬ ገምቼ ነበር። ነገር ግን ብዙ እውነተኛ ባለታሪክ የሆኑ ለዎችን አግኝቼበታለሁ። ልብ ወለድ ታሪክ ያልሆነ ከማንኛውም የሥነ - ፅሑፍ ሥራ የሚበልጥ መጽሐፍ ሆኖ አግኝቼዋለሁ” ብሎኛል። መፅሐፍ ቅዱስ ማናቸውንም በሰው ልጆች ላይ እንደሚመጡ የሚታሰቡ እጣብቂኞችና በመካከላቸው የሚፈጠሩትን አለመግባባቶች የሚያንፀባርቅ ነው።

ሆኖም መጽሐፍ ቅዱስ ሌላኛው የምክር መጽሐፍ ወይም በማንም ሰው አረዳድ (አስተሳሰብ) የተጻፈ መፅሐፍ አይደለም፤ ምክንያቱም በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ካሉ ባለታሪኮች በስተጀርባ እግዚአብሔር ሰላለ ነው። ልዩነቱ በዚህ ነው፤ እርሱ ሰለፈጠረን፤ እርሱ ሰለሚወደን፤ ሰለእኛ ማንነት ሁሉ እርሱ ሰለሚያውቅ ነው። ከእግዚአብሔር በተሻለ ከእያንዳንዳችን ጎን ሊሆን የሚችል እንዳለ ሲነግረን የሚችል ማነው? ጥበብን ከእግዚአብሔር ቃል፤ ከመጽሐፍ ቅዱስ፤ በተሻለ የት ልናገኝ እንችላለን? እግዚአብሔር ብቻውን “ድንቅ ምክር የሚመክር የሠራዊት ጌታ እግዚአብሔር ነው፤ የሚያወጣቸው አቅዶች ሁሉ ጥበብን የተሞሉ ናቸው

በወትርም ያለ ችግር ይከናወናሉ" (ኢሳ. 28+29)። በተጨማሪም መጽሐፍ ቅዱስ፣ "ጥበብንና ትክክለኛ የሆነውን የኑሮ ዘዴ አስተማርኩህ፤ በቀናት ጎዳና መራራህ" ይላል (ምሳ. 4+11)

በእግዚአብሔር መርህ መኖር

የእግዚአብሔርን ፍቅር እንዴት እንደምንገረዳና በተግባር እንደምናውለው ጥበብና ምሪቱ እንደሚያስፈልገን መጽሐፍ ቅዱስ ይነግረናል። ነገር ግን እንዲያው በእያንዳንዱ ገጠመኛችን ሁሉ ይሔን እድርጉ ይሔን አታድርጉ እያሰ መመሪያ የሚለጥ መጽሐፍ አይደለም። እንዲህ ቢሆን ኖሮ፤ በመቶዎች የሚቆጠሩ ጥራዞች ያሉት መጽሐፍ በሆነ ነበር፤ ምክንያቱም እያንዳንዱ ሰውና እያንዳንዱ ገጠመኛ የተለያዩ ስለሆነ ነው።

ይልቁንም፤ መፅሐፍ ቅዱስ በግንኙነታችን ልንመራበት የሚገባንን ተከታታይ መርሆች ይሰጠናል። መርሆዎቹ ልክ በውሃ ዳርቻዎች እንዳሉ ብርሃናማ ቤቶች፤ ከአደጋ የሚያስጠነቅቁንና ወደ አረፍት ውሃ የሚመሩን ናቸው። በዚህ ምዕራፍ ቀሪ ክፍል፤ ከመርሆቹ ሰባቱን እንመለከታለን።

የመጀመሪያው ይህ ነው፤ ግባችሁን (ፍጻሜአችሁን) ከሌሎች ጋር ሁሉ በሰላም አብሮ ለመኖር ተልሙ። ኢየሱስ ለደቀመዛሙርቱ የነገራቸው "እርስ በርሳችሁ ተስማምታችሁ በሰላም ኑሩ።" (ማር. 9፡50)

ጠበኛ፤ ጠብ ወዳድ ክርስቲያን የሚኖረው በመንፈስ ሳይሆን በሥጋው እየተመራ ነው። የራሳችን ባልነው መንገድ መጭጭ (ችክ) በምንልበትና ለሌሎች ግዴታ በምንሆንበት ጊዜ ግባችን ሰላም አይደለም። መጽሐፍ ቅዱስ፤ "ከሰው ሁሉ ጋር በሰላም ኑሩ" (ዕብ. 12፡14) ይላል።

ከሰዎች ሁሉ ጋር በሰላም መኖር ይቻላል? እንዳለመታደል ሆኖ መልሱ አይቻልም ነው። ሌላው ቀርቶ የተፈለገውን ያህል የነጠረ ፍቅር የምናሳይ ቢሆን አንኳ አንዳንድ ሰዎች ያላቸውን የጠነከረ አቋም ላያስለውጥ ይችላል። ሐዋርያው ጳውሎስ፤

"የሚቻላችሁ ቢሆን ከሰው ሁሉ ጋር በሰላም ለመኖር በእናንተ በኩል የሚያስፈልገውን ሁሉ አድርጉ" (ሮሜ 12፡18) በማለት ጽፏል። ጳውሎስ ከሰው ሁሉ ጋር በሰላም መኖር እንዳለብን አጥብቆ እስገንዝባናል። ነገር ግን ሁልጊዜ በሰላም ለመኖር እንደማይቻልም ጠንቅቆ ያውቃል። ባንድ ወቅት ወጣቱ ማርቆስ አብሯቸው ይጓዝ ወይም እይጓዝ በሚለው ውሳኔ ላይ ጳውሎስና በርናባስ አጥብቀው ተከራክረው ነበር፤ በመጨረሻም ሳይሰማሙ ቀርተው ሰየራሳቸው በተለያዩ መንገድ ተገዝዋል (የሐዋ 15፡36-41)። ዋናው ቁልፍ ነገር ስህተት ለመሥራታችን እግዚአብሔርን መጠየቅ፤ ከሆነም በንስሐ ይቅርታን መጠየቅና ድል እንድናደርግ እርዳታውን መፈለግ ነው።

ወርቃማው ደንብ

በሰምምነትና በሰላም ለመኖር የመጽሐፍ ቅዱስ ሀሳተኛው መመሪያ ይህ ነው፤ ሰዎች ሊያደርጉላችሁ እንደምትፈልጉት እንዲሁ እናንተም አድርጉላቸው። ይህ በጣም ቀላል ግን በጣም ወሳኝ መርህ "ወርቃማው ደንብ" ተብሎ የሚጠራ ሲሆን ጌታ ኢየሱስ በተራራው ስብከቱ ላይ ከተናገረው የተወሰደ ነው፤ "እንግዲህ ሰዎች ሊያደርጉላችሁ የምትፈልጉትን ሁሉ እናንተም እንዲሁ አድርጉላቸው፤ የሙሌና የነቢያትም ትምህርት የሚሉት ይህንኑ ነው" (ማቴ 7፡12)።

ይህንን ወርቃማ ደንብ በትክክል ብንለማመደው ሕይወታችን ምንኛ የተለየ በሆነ ነበር! ሰዎችን በንቀት ወይም እክብርት በጉደለው ሁኔታ ሳይሆን በትህትናና በማክበር መቀበል ነበረብን። ለግላችን ዓላማ ከምናነሳላቸው ይልቅ ለነርሱ መልካም የሆነ ነገር እንዲገጥማቸውና እንዲያገኙ በተመኘንላቸውና በረዳናቸው ነበር። የሕይወትን ምንነት በነሱ ቦታ ሆነን ባየን ነበር። ሰዎችን ጥሩ ህይወት እንዲኖሩ፤ የተሳካላቸው እንዲሆኑና ራሳቸውን እንዲያሻሽሉ ከጎናቸው በቆምን ነበር። ከሁሉም በላይ ደግሞ ወደ ክርስቶስ እናሳያቸው ነበር፤ ይህን ብናደርግ ማንንም ሰው ወደ ታላቁ ሰጦታ ወደ ክርስቶስ አዳኝነት (ድነት) እናቀርባለን።

ሶስተኛው መርህ ደግሞ የሚከተለው ነው፡- ለራሳችሁና ለንጹህነትህ ብቻ ሳይሆን ለጠላቶቻችሁም የምትጸልዩ ሁኑ። ኢየሱስ ክርስቶስ በተራራ ላይ በሰበካቸው ስብከቶች ሁሉ አበክሮ ያወጀው፤ “ባልንጀራህን ውደድ ጠላትህን ጥላ” አንደተባለ ለምታችኋል፤ እኔ ግን እንዲህ አላችኋለሁ ጠላቶቻችሁን ውደዱ፤ ለሚያላድዱአችሁም ጸልዩላቸው” (ማቴ 5፡43-44) በማለት ነው። ኢየሱስ በመሰቀል ላይ ተሰቅሎ ሊሞት በተቃረበ ጊዜ ለሰቃዮቹ “አባት ሆይ የሚያደርጉትን አያውቁምና ይቅር በላቸው” (ሉቃ 23፡24) ብሎ ፀለየ።

ለአንድ ሰው ልትጸልዩለትና ልትጠላት አትችሉም። ሌላው ቀርቶ ጠላታችሁ የሚፈፅምባችሁን መጥፎ ተግባር እንዲሰራ እንዲቆጣጠረው ስትፀልዩ፤ የጠላታችሁንም ልብ እንዲቀይረው ጭምር አብራችሁ ልትፀልዩ ይገባችኋል። የዘላለም ሕይወት ማግኘታችንን የምናረጋግጠው ለሌሎች በመፀለይ በምናደርገው አስተዋፅኦ ነው። ወርቃማውን ደንብ መፈፀማችንን በተግባር የምናሳይበት አንዱ መንገድ መፀለያችን ነው።

ዳናስወገዳቸው የሚገቡን ነገሮች

ከለዎች ጋር በሰላምና በስምምነት አብሮ ለመኖር ግንኙነቱን የሚያጠናክሩ ሥራዎችን እንደመሥራት ሁሉ ግንኙነትን የሚጉዱ ነገሮችን ማስወገድን ይጠይቃል። ይህ ወደ ዐራተኛው መርህ ይወስደናል፤ አንደበታችሁን ጠብቁ፤ በክፉ ፈንታ መልካም ለማድረግ ተጠቀሙ። መዝሙረኛው፤ “እንዲሁከሐረር ሆይ ለአፌ ጠባቂ አነር። በከንፈሮቼም በር ላይ ዘበኛ አቁም” (መዝ 141፡3) በማለት ፀልዮአል። ምን ያህል ትዳሮችና ግንኙነቶች ከቁጥጥር ውጪ በሆኑ ትችቶችና ንግግሮች ፈርሰዋል? በአስብልታችን፤ ላናስተውል በተናገርናቸውና በቁጡ ንግግራችን ምን ያህል ግንኙነቶች ተበጥለዋል? መጥፎ ከተናገርን በኋላ ልንመልሰው አንችልም፤ ይቅርታ መጠየቅም ያደረሰነውን ጉዳት መሰሉ በመሰሉ ሊጠግነው አይችልም። ያፅቆብ ትክክል ነበር፤ “አንደበትም አላት ነው። አንደበት በብልቶቻችን መካከል ዓመፀኛ ዓለም ሆኖአል። ሥጋን ሁሉ ያላድፋልና የፍጥረትንም ሩጫ ያቃጥላል፤ በገሃነምም

ይቃጠላል” (ደቦ 3፡6)። እነዚህ ቃላት ጠንካራ ናቸው፤ ግን ትክክልና እውነት ናቸው።

አንደበታችን ለመልካም ሊያገለግል ይችላል። የኛ ግብ ይህ መሆን አለበት። አንዳንድ ጊዜም ከመናገር ይልቅ ዝም ማለት የበለጠ ጥሩ ነው (ኢየሱስ በጲላጦስ ፊት ዝም አንዳለው ማለት ነው)። በተለይ የምንስጠው ምላሽ ነገሮችን ወደ ከረረና ወደ ባስ አለመግባባት የሚወስድ ሆኖ ሲገኝ ዝም ማለት እጅግ አስፈላጊ ነገር ነው። አንዳንድ ጊዜ ግን ዓላማችን ለዎችን ለመርዳት ሲሆን እንዲሁከሐረር ለዎቹን እንድንጋፈጣቸው ወይም መመሪያ የሚሆን አስፈላጊ ነገር እንድንገኝራቸው ያደርገናል። መጽሐፍ ቅዱስ፤ “ከቶ ከአፋችሁ ክፉ ቃል አይውጣ፤ ነገር ግን ለሚለመት ጸጋን የሚለጥና ለማነፅ የሚጠቅም ለስዎችም አስፈላጊ የሆነውን ቃል ተናገሩ።” (ኤፌ 4፡29) ብሎናል።

በቀልን ማስወገድ

አላዛኙ ነገር፤ የሰው ዘር ታሪክ በበቀል ጥማት የተሞላ መሆኑ ነው። ጉሣዎች ወይም መንግሥታት በበቀል ባይነሳሉ ኖሮ ቁጥር ሥፍር የሌላቸው ጦርነቶች ባልተካሄዱ ነበር። ይህን ሁኔታ ወደ ግለሰቦች ስናመጣም ተመሳሳይ ነው። በቀል በቀላሉ ማለቂያ ወደ ሌላው የጥላቻና ብጥብጥ አዙራት ውስጥ ይከታል።

መጽሐፍ ቅዱስ ግን የተሰየ መመሪያ ይሰጠናል፤ በክፉ ፈንታ ክፉን አትመልሱ “ለማንም ስለ ክፉ ፈንታ ክፉን አትመልሱ፤ ... ወንድሞቼ ሆይ፤ ቁጣን ለእንዲሁከሐረር ተው እንጂ ራሳችሁ አትበቀሱ ምክንያቱም የምበቀልና የበቀልንም ብድራት የምከፍል እኔ ነኝ ይላል እንዲሁከሐረር” (ሮሜ 12፡17፡19)።

አንድ ሰው ሕግን ጥላ ጉዳት በያደርስብን ወደ ሕግ ፊት እንዲቀርብ የማድረግ መብት አለን፤ አንዲህ ማድረግ ለእኛም ሆነ ለህብረተሰቡ ደህንነት ጥሩና አስፈላጊ ነገር ነው። ነገር ግን የጎዱንን መልሰን እኛም በራሳችን ለመጉዳት ከተነሳን ሌላ ጉዳይ ነው፤ የእንዲሁከሐረር ሕዝብ በዚህ ዓይነት ወጥመድ ውስጥ መጠመድ የለበትም። አንድ ሰው በማጉዳት ጊዜ ተፈጥሮአዊው ማንነታችን መልሶ ለማጥቃት ይፈልጋል - ብናደርግ ግን

የምናበላሸው የመታረቅ ዕድላችንን ብቻ ላይ ሆኑ ቁጣና ጥላቻ እንዲቆጣጠረን እንፈቅዳለን።

ቀጣዩ ስድስተኛው መርህ ይህ ነው፡- በቀልን ማስወገድ ብቻ ሳይሆን የተበደላችሁትን የምትረሱ ሁኔታ፡፡ በቅርቡ አንዲት ሴት በጸፈችልኝ ረዘም ባለ ደብዳቤዋ የፈታችውን ባሏን እጅግ በጣም እንደምትጠላው ነግራኛለች። የደረሰባትን ጉዳት ብረዳውም በኋላ ላይ እንደጠቆመችኝ ከተፋቱ ከሃያ ዓመት በላይ ሆኖአቸዋል። ያለፈ ነገር ምርኮኛ ሆኖ ለዓመታት በጥላቻና በበቀል ተሞልታ መኖርዋ ያሳዘናል። ለአንዳንዶች ጥላቻ፣ ወይም ቁጣ የማንነታቸው መገለጫ ሆኖ ሕይወታቸውን በሙሉ አስቸጋሪና መራራ አድርጎት ይኖራሉ። ለመሳቀቅ በፈልጉ እንኳን አስቸጋሪ ይሆንባቸዋል።

ያለፈውን መለወጥ አንችልም፤ ነገር ግን ላለፉት ስህተቶቻችን የእግዚአብሔርን ይቅርታ መጠየቅ እንችላለን። ነገር ግን እግዚአብሔርን ይቅርታ ጠይቀነው ይቅር ብሎን እንደረሳው ሁሉ እኛስ አናደርግም? የቀድሞው ሁኔታችሁ ምርኮኛ እንዲያደርጋችሁ አትፍቁዱለት፤ ይልቁንም ቁጣችሁንና ቁማችሁን በመስቀሉ ስር ወስዳችሁ ጣሉት። ኢየሱስ፡ “እንግዲህ ልጁ ነፃ ካወጣችሁ በእርግጥ ነጻ ትወጣላችሁ” (ዮሐ. 8፡36) ብሏልና።

የይቅርታ ኃይል

አንድ ሰው በጸፈልኝ ደብዳቤ፡ “የፈፀምኩት ተግባር በጣም የሚከብድ ነገር ነው ነገር ግን እሁን የሚሠማኝ ልክ አንድ ሺ ፓውንድ የሚመዝን ሽክም ከላዬ ላይ የተነሳልኝን ያህል ነው” ብሏል። ይህ ሰው እየተናገረ ያለው የመጨረሻውን መርህ ነበር፤ ይኼውም የይቅርታ ኃይል ስለሚሠጠው ነፃነት ነው - የሚለውጠውን የይቅርታን ኃይል ተለማመዱ።

በሳምንት ውስጥ በያንስ አንድ ሰው አንዲህ አያለ ይፀፍልኛል፤ “ይቅርታ ማድረግ አልችልም። ምን ያህል አንደተጎዳሁ አታውቅም”። ምናልባት ይህ የራሳችሁን ተሞክሮ ያስተጋባላችሁ ይሆናል። ነገር ግን እንደ ይቅርታ ያለ ያለፈውን ነገር ከውስጣችን የሚነቅል ወይም ለእርቅ በር ከፋችሁ ሌላ አንዳች

ነገር አይኖርም። የበደለን ሰው ስህተቱን ለመቀበል አሻፈረኝ የሚል ወይም ይቅርታችንን የሚያንቋሽሽ እንኳን በሆን ይቅርታ ከማድረግ ልንቆጠብ አይገባም።

መጽሐፍ ቅዱስ የሚለን ግልፅ ነው፤ “እርስ በእርሳችሁ ታገሡ፤ ከእናንተ አንዱ በሌላው ላይ ቅር የተሠኘበት ነገር በኖር ይቅር ተባባሉ። ክርስቶስ ይቅር እንዳላችሁ እናንተም ይቅር በሉ” (ቆላ. 3፡13)። የመጨረሻውን ሐረግ አስታውሳችኋል? እግዚአብሔር በነፃ ሙሉ በሙሉ በደላችንን በኢየሱስ ክርስቶስ ይቅርታ አድርጎልናል፤ እኛም የበደሉንን በነፃ ሙሉ በሙሉ ይቅር እንድንላቸው መንገዱን አላይቶናል። ምናልባት ከላይ የጠቀስኩላችሁ ዓይነት ሰው እጅግ የከበደ በደል ያደረሰባችሁን ሰው ይሆናል ይቅርታ የምታደርጉለት። ነገር ግን በእግዚአብሔር እርዳታ ይቅርታ ልታደርጉ ትችላላችሁ - እናም አድርጉት።

ግንኙነታችሁ እንዲጠናከርላችሁ ምን ይሻችኋል? መራራ እስኪሆኑ ወይም እስኪቀዘቅዙ ድረስ አትጠብቁቸው። በዚህ ፈንታ እንድታጠነክሩና በተግባር የምታውሉ መሆን እንድትችሉ ከዛሬ ጀምሮ እግዚአብሔር እንዲረዳችሁ በፀሎት ለምኑት።

ሃያ ሁለት

መከራና ማጣትን መቋቋም

በጊዜው ሐዘን ቢያመጣብንም በመጨረሻ ደምረናል በእኛም ያለው ፍቅር
ስሙንተኛና ብርቱ ነው።

(ለቆ ኤር 3+32)

የሰው ልጆችን ፀባዩ ደካማነት የበለጠ ግልፅ አድርጎ ሊያሳይ የሚችል እንደ የህመም ሥቃይ የመሰለ ነገር የለም።

ጠባባ ትቶ የሚያልፍ ጊዜያዊ ጉዳት ወይም ጽኑ የህመም ሥቃይ ያለው የካንሰር ጥቃት ቢሆን፤ ማንም ወይም ምንም ያህል ጤነኛ ብንሆን ሥቃዩ፤ ሕይወት የሚለበርና ውሎ አድሮ ከቁጥጥራችን ውጪ እንደሚሆን ያሳስበናል። ከሁሉ በላይ፤ ሥቃዩ የሚያሳስበን አንድ ቀን እንደምንሞትና ይህ ሕይወት እንደሚያበቃለት ነው። ኢዮብ እንዲህ አለ "መከራ እጅግ ስለበዛብኝ ነፍሴ እስከ ሞት ተጨነቀች" (ኢዮብ 30+16)።

ህመም በፀናብን ጊዜ

ይህን በመፃፍ ላይ እያለሁ ባለቤቴ ሩት ከዓመታት በፊት በጀመራት ህመም በማያቋርጥ የህመም ስቃይ ውስጥ ነበረች። ይህ ህመም ሩትን የጀመራት ከዓመታት በፊት ነበር። የልጅ ልጆቻችንን የኸዋኸዋ መጫወቻ ለማስተካከል ዛፍ ላይ ወጥታ ከወደቀች በኋላ ነበር፤ ችግሩ ከዘር የሚተላለፍም ሊሆን ይችላል፤ (እናቷም የዚህ ዓይነት ተመሳሳይ የህመም ችግር ነበራባቸው)። ምናልባት በዕድሜ መግፋት ምክንያት ጊዜውን ጠብቆ የሚከለት ሊሆንም ይችላል፤ ምክንያቱ ምንም ይሁን ምን፤ ብዙ የቀደ ጥገና ህክምና ቢደረግላትም ከዓመታት በላይ የወገብና የሽንጥ ህመሟ ቀስ በቀስ እየተባባለ ለመራመድ አስቸጋሪ ሆነባት። በእሁኑ ለዓት ጊዜዋን የምታሳልፈው በእልጋዋ ወይም በወንበሯ ላይ እንጂ ለመራመድ አትችልም።

ይህ ህመም ሲነሳባት አንዲያው ሔድ መለስ የሚል ዓይነት ሳይሆን ቋሚና ፋታ የማይሰጥ ፈጽሞ ሊታገሉት የማይቻል ውጋት ነው። በሕይወቴ ሕመሟንና ሥቃይዋን በመካፈል ካሳለፍኩት ልምድ በመነሳት፤ በዚህ ሩት ከሚገባው በላይ በሚያስጨንቅና በሚያለቃይ በማያቋርጥም የህመም ስሜት ውስጥ እንዳለች እረዳታለሁ። ነገር ግን የማስታገሽ መድኃኒቷን ወስዳ ታገስ እንዲያደርግላት ጥርሷን ነክላ የምትሆነውን ከማየት የበለጠ ተስፋ አለቆራጭ ነገር የለም። ሁልጊዜ በሆነ መንገድ የእሷን ሥቃይ እኔ መውለድ ብችል ብዬ አመኛለሁ።

በዚህ ሁኔታ ውስጥ ሩት እንደም የሰንፍና ቃል አስምታ እንደማታውቅ የሚያውቃት ሁሉ ይነግራችኋል፤ ሌላው ቀርቶ ተቆጥታ ወይም ድብርት ተስምቷት አታውቅም። ምክንያቱም በእግዚአብሔር ላይ ያላት ጠንካራ እምነትና በህመም ውስጥ ባለችበት ጊዜ ውስጥ እንኳን እግዚአብሔር እንደሚወዳትና አጠገቧ እንዳለ ለሰምታውቅ ነው። በዚህ ዓይነት ስቃይ ላይ እያለች ምን እንደምታስብ ብትጠይቁት፤ እግዚአብሔር ከማንኛውም ጊዜ በበለጠ በታማኝነት እንደሚወዳትና አጠገቧ እንዳለ ትነግራችኋለች፤ የምትነግራችሁ እውነት ነው። ከመዝሙረኛው ጋር በታማኝነት፤ "እኔ ሁልጊዜ በአንተ እጅ ነኝ።" (መዝ 31+15) ለማለት ትችላለች።

ህመምና ስቃይን መቃወም

በሚሊዮኖች ለሚቆጠሩ ሰዎች ህመምና ስቃይ የማያቋርጥ የየዕለት ጓደኛ ቢሆንም ሁላችንም ህመምና ስቃይ ያጋጥመናል። አንዳንድ ጊዜ ሕመሙ ቀስ በቀስ ያድጋል። በሌሎች ደግሞ ህመምና ስቃይ ያለ አንዳች ምልክትና ማስጠንቀቂያ በድንገት ይከሰትባቸዋል። ይህንን መጽሐፍ እየፃፍኩ እያለሁ በጀርመን ሀገር የሚገኘውን የተልኮአችንን ዕሕፈት ቤት ትመራውና ትቆጣጠረው የነበረችው የሥራ ባልደረባችን፤ በድንገት በመኖሪያ ቤቷ ውስጥ ወድቃ ግማሽ እካሏ ሽባ ሆኖ ለዓመታት ያህል በፅኑ ህመም በእልጋዋ ላይ ቀርታለች። ሕይወት እርግጠኛ አይደለም፤ መጽሐፍ ቅዱስ ይህንን ሁኔታ በትክክል እንዲህ ይላል፤ "ነገ የሚሆነውን

አታውቁም፤ ሕይወታችሁ ምንድነው? ለአንድ አፍታ ታይቶ በኋላ አንደሚጠፋ አንፋሎት ናችሁ አኮ" (ደዕቆ 4+14)።

የህመም ስቃይ በራሱ ጠቃሚ የሆነ ሥራ አለው፤ እርግጥ ነው አደጋ እንዳለ ይነቃናል ወይም አንድ ችግር እንዳለ ያስጠነቅቀናል - አደጋውን ግን ቸል አንላለን። ሥቃይ ሲቆይ ወይም ሲቀጥል፤ ሕይወታችንን በፍጥነት ይቆጣጠረዋል። አንድ ፕራዝዳንት ወይም ጠቅላይ ሚኒስትር አስቸኳይና ጊዜ የማይለጥው ላኔ የሚያስፈልገው አጣጣሪ ለራሱ ቢኖርበትና በዚያው ሰዓት የጥርስ ህመም ቢነሳበት፤ ሁሉን ነገር ትቶ ወደ ጥርስ ሐኪም ዘንድ መሄድን ያስባል።

ማንም ሰው በራሱ ፈቃድ አይስቃይም ወይም በራሱ ሥቃይ አይደለትም (ምንም እንኳን ኢየሱስ ክርስቶስ ስለ ኃጢአታችን እኛ ልንቀበለው የሚገባንን ቅጣት እርሱ መቀበሉን ባለመገንዘብ፤ በራሳቸው ላይ አካላዊ ወይም ሥነ ልቦናዊ ቅጣት የሚያደርሱ አንዳንድ ሰዎች ቢኖሩም)። ሥቃይና መከራ ወደ ሁላችንም ይመጣል፤ ትክክለኛው ጥያቄ ግን እንዴት ልንቋቋመው እንችላለን? የሚል ነው። እኔን የረዱኝን ሁለት አንኳር የሆኑ ደረጃዎች ልግለጽላችሁ።

አንደኛ፤ የሥቃይን አደጋዎች ተከላክሉ። ማንኛውም ዓይነት ችግር በሚደርሱበት ጊዜ፤ ትኩረታችንን ወደ ራሳችን እንመልሳለን - በተለይ እንዲህ የምናደርገው መጥፎ ለሜት በሚለማን ጊዜ ነው። ይህ ዓይነት ሁኔታ በሚሆንበት ጊዜ፤ በአሳዛኝ ሁኔታ በሰሜታችንና በመንፈሳዊ ሕይወታችን ላይ አደጋ ሊፈጥሩ ለማችሉ ሁኔታዎች በራችንን ከፈትን ማለት ነው። ብዙ ሕመምተኞች ለምሳሌ፤ ለራሳቸው ብቻ የሚያስቡና ለሌሎች ለሜት የማይጠነቀቁ፤ ለመርዳት የሚሞክሩትንም እንኳን የሚገርፉ ይሆናሉ። ሌሎች ደግሞ በራስ ሀዘኔታ ወይም ምሬት የተደዘ ይሆናሉ። አሁንም አንዳንዶቹ ተስፋ በመቁረጥ ወይም እፎይታን በመፈለግ በአልክል ለሰኝነትና በአደንዛዥ ዕዕ ዘመናቸውን ይፈጽማሉ። አንዳንዶቹ ደግሞ በደረሰባቸው የህመም ስቃይ ምክንያት እግዚአብሔርን እያሟረሩና እየወቀሉ ይኖራሉ። አንዲት ሴት በባፈችልኝ ደብዳቤ፤ "እግዚአብሔር በእውነት የሚወደኝ ቢሆን ኖሮ፤ ይህ በእኔ ላይ ሊሆንብኝ አይገባም ነበር" ብላለች። ሌላውም "ያጠፋሁት ምን እንደሆነ አላውቅም፤ እግዚአብሔር ግን እየቀጣኝ

መሆን አለበት" በማለት ጽፎልኛል። ሰሜታቸው ግልጽ ነው - ግን ሁለቱም ራሳቸውን ወደ ሞት እፋፍ እየመሩ ናቸው።

በአካላችን ህመም በሚለማን ጊዜ ጥሩ ሰሜት እንዲለማን ለማድረግ አዳጋች ነው። አብዛኞቻችን በበሽታ ወይም በሥቃይ ውስጥ ለንሆን መዝሙረኛውን እንመለሳለን፤ "ለቅሶም እድሜዬን አሳጠረ፤ ከመከራዬ ብዛት የተነሳ ደክምኩ፤ አጥንቶቼም ደቀቁ" (መዝ 31+10)። የሆነው ሆኖ፤ ንቁና እግዚአብሔር የሥቃይን አንቅፋቶችና አደጋዎች እንድታሸንፉ እንዲረዳችሁ ለምኑት።

ይህንን ተግባራዊ ልናደርግበት የምንችልበት አንደኛው መንገድ ስለሌሎች ለዎችና ስለፍላጎታቸው መሳካት መፀለይ ነው። ዝም ብላችሁ ለራሳችሁ ብቻ አትሀልዱ፤ ለሌሎች ደግሞ ፀልዩ፤ ወደ እግዚአብሔር ከሚጸልዩ በጸሎት ተዋጊ ከሆኑ የእግዚአብሔር ለዎች መካከል በሕመም ወይም በአካላዊ ጉዳሎች ምክንያት ብዙ መሥራት የማይችሉ ወንዶችና ሴቶች ናቸው። መጸለይ ይችላሉ፤ በሕይወት ጉዞአችሁ ጥንት ታደርጉ የነበራችሁትን አሁን እንደ ቀድሞው ለማድረግ አቅም አይኖራችሁ ይሆናል፤ ነገር ግን መጸለይ ትችላላችሁ። በህመም ውስጥ ወይም መጥፎ ሰሜት በሚለማችሁ ጊዜ ለመጸለይ ራስን መግዛትና ትዕግሥት ያስፈልጋል፤ ነገር ግን በኔ ልምምድ አካላዊ አቅማቸው የደከመ ለዎች ከጸሎታቸው የተነሳ መንፈሳዊ ጥንካሬ አላቸው።

የሥቃይን ትምህርቶች መማር

ሁለተኛ፤ ከሥቃይ መማር የሚገባችሁን እንዲያስተምራችሁ እግዚአብሔርን ለምኑት። የሚያስደንቀው ዋናው ነገር፤ ሥቃይን እግዚአብሔር ለእኛ መልካም ነገር ለማድረግ የሚጠቀምበት መሆኑ ነው። ምናልባት እግዚአብሔር ችግሩ እንዲደርስብን ሊያደርግ ይችላል፤ ምክንያቱም ውጤቱ መልካም እንደሚሆን ስለሚያውቅ ነው። አንድ ሰው "እግዚአብሔር እንዲህ ዓይነት ነገር ያደርጋል ብዬ አለበ ላላውቅም፤ የካንሰር ህመምተኛ ሆኛለሁ፤ ግን ደስተኛ ነኝ። እግዚአብሔር እኔን ወደርሱ ለመመለስ (ለማግኘት) ሊል የተጠቀመበት መንገድ ነው፤ ይህ እንዲሆን ሊሆን የሚችለው ለማራጭ ይህ ብቻ ነው ብዬ አለባለሁ" ብሎኛል። ባለፉት ቅርብ

ዓመታት ውስጥ ሁለት ጊዜ የመውደቅ አደጋ ደርሶብኛል። በመጀመሪያ ሰውድቅ ወገኔን ተጉዳሁ፤ ለሁለተኛ ጊዜ ሰውድቅ ደግሞ ወገኔን በጽኑ የተጉዳሁበትና የወገብ አጥንቱ የተሰበረበት ነበር። ሁለቱም እደጋዎች የደረሱብኝ ያለ ምንም ማስጠንቀቂያ በድንገት ነበር። በሀመም ውስጥ ሆኜ ግን ጥልቅ የሆነ የእግዚአብሔርን ህልውናና ዓላማውን መገንዘብ ችዬ ነበር። እግዚአብሔርም በበኩሉ አደጋዎቹ ያስከተሉትን የሀመም ስሜት በመጠቀም በማንኛውም ሁኔታ በሱ ላይ እንድትማመንና ተገዥው እንድሆንላት ተጠቅሞባቸዋል።

ከሥቃይ የሚገኙ ትምህርቶች ምንድን ናቸው? በእርግጠኝነት እንደኛው ነገር ሕይወት የሚሰበርና አንድ ቀን የሚያበቃበት መሆኑ ነው። ይህንን ጤነትና መልካም ስሜት በሚሰማን ጊዜ ሁሉ የምንረሳው ነው - ነገር ግን ምንም ያህል ጤናማ ብንሆን ወይም ዘመናዊ የህክምና ሳይንስ ምንም ያህል የረቀቀ ቢሆን፤ ሕይወታችን በጊዜው ያበቃል፤ እንሞታለን። ከሁሉም ነገር በላይ ግን፤ የሀመም ስቃይ የሚያስገነዝብን የምድር ቆይታችን አጭር መሆኑንና ወደ ዘላለማዊነት ልንሄድ መቃረባችንን ነው።

መከራና ሀመም ወደ እግዚአብሔር የበለጠ እንድንቀርብ ያደርገናል። ጤናማ በሆንን ጊዜ፤ ስጊዜው በሚያስፈልገን ነገር የተጨናነቅንና የተጠመድን እንሆናለን፤ እግዚአብሔርንም በቀላሉ እንረሳለን። ነገር ግን ድንገተኛ አደጋ ወይም በሽታ ክመስመር ውጭ ሲያደርገን፤ በርግጥ የሚያስፈልገን ምን እንደሆነ ለማሳየት ጊዜ ይኖረናል። ከሁሉም ነገር በላይ፤ ከኢየሱስ ጋር ያለንን ግንኙነት እንድንፈትሽና ራሳችንንና የወደፊት ዘመናችንን በፍቅር እጆቹ ላይ አሳልፈን ለመስጠት ጊዜ ይኖረናል። በለው ልጅ ታሪክ በመከራ ውስጥ ያለፉ ክርስቲያኖች የመጽሐፍ ቅዱስ የተለፉ ቃል እውነት መሆኑን ተገንዝበዋል፤ “እግዚአብሔር ለሚጠሩት ሁሉ ወይም ባለማወላወል ለሚጠሩት ሁሉ ቅርብ ነው” (መዝ 145+18)። እንዲሁም በተጨማሪም መጽሐፍ ቅዱስ እንዲህ ይላል፤ “እግዚአብሔር ሁልጊዜ መጠጊያ አምባችሁ ነው፤ ዘላለማዊው ክንዱም መደገፊያችሁ ነው።” (ዘጳ. 33+27)

መከራ በሚመጣባችሁ ጊዜ፤ በእያንዳንዱ ቀን በእግዚአብሔር እጅ እንዳላችሁ እመኑ፤ ደግሞም መከራውን ከእግዚአብሔር የተለጣችሁ አንደሆነ እድርጋችሁ ተቀበሉ። በተጨማሪም፤ በተመስጦ ማድረግ ቢያቅታችሁ እንኳ፤ ከንፈሮቻችሁ በምስጋናና በፀሎት ይሞሉ፤ ለመፈወስ ፀልዩ፤ እግዚአብሔር ከሁሉም በላይ ነው፤ ጣልቃ ሊገባና ሊፈውስን አርሱ ብርቱ ነው። ነገር ግን ከሁሉም በላይ የርሱ ፈቃድ በሕይወታችሁ እንዲከናወን ፀልዩ - የእግዚአብሔር ፈቃድ በጉና ትክክል ነው። እግዚአብሔር ከበሽታችሁ ባይፈውሳችሁ ለርሱ ያላችሁን ፍቅር ትቀንሱ ይሆን? ወይስ ምላሻችሁ የማያቋርጥ “የሥጋ መውጊያ” እንደተሰጠው እንደ ሐዋርያ ጳውሎስ ይሆን? ነገር ግን ጳውሎስ እንዲህ እለ፤ “እርሱ (እግዚአብሔር) “የኔ ኃይል የሚገልጠው በእንተ ደካማነት ስለሆነ ፀጋዬ ይበቃሃል” አለኝ። ስለዚህ የክርስቶስ ኃይል ያድርብኝ ዘንድ ከምንጊዜም ያልቅ በደካማነቴ ልመካ እወዳለሁ” (2 ቆሮ 12፡9)።

ከሁሉም በላይ፤ መከራ በሚመጣበት ጊዜ፤ ከክርስቶስ የተነሣ የመንግሥተ ሰማይ ተስፋ ስላለን እንደሰታለን። በምንም ሁኔታ ውስጥ ብታልፉ፤ እንደ ቀን ያበቃል፤ ለዘላለም ከክርስቶስ ጋር ትሆናላችሁ። መጽሐፍ ቅዱስ፤ “የማይታየውን አንጂ የሚታየውን ባንመስክት፤ ቀላል የሆነ የጊዜው መከራችን የክብርን የዘላለም ብዛት ከሁሉ መጠን ያልቅ ያደርግልናልና” (2ቆሮ 4፡17) ይለናል። የመንግሥተ ሰማይ የተስፋው ብርሃን የምድሩን መከራ ያደበዝዛል።

ማጣትና ሐዘን

ሕይወትን ለሰማኅዱ አንዳንድ ነገሮች ተነጋግረናል፤ ነገር ግን በዚህ ምዕራፍ በቀረው ክፍል፤ እኔና እናንተ ልንጻፍመው የተጠራንበትን በጣም ኃይለኛ ሕመም - ጎዘንን - በጥልቀት እንድንመለከተው እፈልጋለሁ።

በሕይወታችን የሚደርሰው አብዛኛው ጉዳት አንድ ነገር የሚያሳጣ ይሆናል። ጤንነትን ማጣት፤ ወዳጅነትን ማጣት፤ የገንዘብ ዋስትና ማጣት ወይም ውስጣዊ ሰላምን ማጣት፤ እንዲያውም ተስፋን ማጣት ሊሆን ይችላል። እያንዳንዱን ነገር

ለናጣ ሐዘን ይከተላል ወይም መራራ ሐዘን ይሆናል። እንዳንድ የሕይወት ልምዶች፣ ለምሳሌ ወላጅ በዓመፀኛ ልጁ፣ ወይም አንድ ወዳጃችን የሆነ ሰው ቢከፋን ከምናዝነው የበለጠ መራራ ናቸው። በቅርቡ በደረሰው ዐውሎ ንፋስ አደጋ በአካላቸው ካለው ልብስ በስተቀር ሁሉን ነገር ያጣ ቤተሰብ በማበረሰባችን መካከል ለመኖር መጥቶ ነበር፤ ተስፋ ከመቁረጥ የጠበቃቸው አምነታቸው ብቻ ነው። ነገር ግን የምንወደውን ሰው ከማጣት የሚበልጥ የሚመር ሀዘን የለም፤ ይህም ሲሆን የምናዝነው ሀዘን በከፍተኛ ደረጃ ልባችንን የሚሰብርና የሚቆጣጠረን ሊሆን ይችላል። “ባለቤቴ ከሞተች ሁለት ዓመት ሆኖአታል” ደሰኝ አንድ ሰው “ነገር ግን ትናንትና እንደሞተች ሆኖ ነው የሚለማኝ። በገነት ውስጥ እንዳለች አውቃለሁ፤ ቢሆንም ይህ እኔን ብዙም አይረዳኝም። አሁንም ከፍተኛ ሀዘን እንደተጫነኝ ነው። ከዚህ የከፋ ሀዘን እወጣ ይሆን?” በማለት የደረሰበትን ሀዘን ገልጾልኝ የደብዳቤውን መልዕክት በጥያቄ ደምድሟል።

ባለቤቴ ሩትና እኔ በአሁኑ ለዓት ብዙዎች የልብ ወዳጆቻችንና የቅርብ ዘመዶቻችን ያልደረሱበትን የዕድሜ ክልል ደርሰናል። ይህን ምዕራፍ እየጻፍኩ ባሁኑ ለዓት ሩት እጅግ ታከብረውና ትወደው የነበረው የአሁኑ ባል መሞቱን መርዶውን ለምተናል። በየእለቱ የምንለማቸው ዜና ዕረፍቶች በሙሉ ያሳዝኑናል። ከፅኑ የሀመም ለቃይ ወይም በእርጅና ብዛት ድካም ውስጥ ደሉ ሰዎች ከመከራቸው ሊያርፉ (ሊገላገሉ) አንኳን ማዘናችን አይቀርም። ነገር ግን አንዳንድ ጊዜ ሀዘናችን መጠኑን ያለፈና እጅግ ጥልቀት ያለው ይሆናል። እንዲህ ዓይነቱ እጅግ የከፋና ዕን የሆነ ሐዘን ውስጥ መሆናችን ወደ በለጠ ጭንቀትና ኪሳራ ውስጥ ይከተናል። መውጣትም የማንችለው የሐዘን አዘቅት ውስጥ ይከተናል።

አንድ ክርስቲያን ሲሞት ክርስቲያኖች ማዘን የለባቸውም ብለው አንዳንዶች አስተያየት ይለጣሉ፤ ምክንያቱም ሞት ለክርስቲያኖች ከዚህ ዓለም ሸክምና መከራ የምንገላገልበትና ወደ መንግሥተ ለማያት ክብር የምንሸጋገርበት ብቸኛ ድልድይ በመሆኑ ነው ይላሉ። እኔ ግን አልስማማም። ሞት ለክርስቲያኖች ወደ መንግሥተ ለማያት የሚያስገባ ብር ነው። በኢየሱስ ክርስቶስ ሞትና ትንላኢ ምክንያት በከፍተኛ ደስታ ከሐዋርያው ጳውሎስ ጋር “ሞት ሆይ ድል መንሳትህ የት ነው? ለኦል ሆይ ለውን የምትጎዳበት

ኃይልህ የት ነው?” ብለን በደስታ መናገር እንችላለን (1ቆሮ 15፥55)።

ነገር ግን ሞት አሁንም የመጨረሻ ጠላታችን ነው፤ የምንወደውን በሞት በምናጣበት ጊዜ፤ ትልቅ (ጥልቅ) ባይነት ልባችን ይሞላል። ይህ በሚሆንበት ጊዜ፤ ለሚታችን ከማጣትና ከትካዜ ገደብ ያልፍና ወደ ጥልቅና ወደማይረላ ሀዘን ይሸጋገራል። ለአንድ ሰው በጣም የቀረብን ለኃሆን፤ ባይነታችንም ጥልቅ ይሆናል - ከባድነት ደግሞ ወደማይወጡት ጽኑ ንዘን መግባት ይከተላል። ኢየሱስ ወዳጁ ወደሆነው አልአዛር መቃብር በመጣ ጊዜ፤ ምላሹ ፈጣን ነበር፤ “አስቀለ” (ዮሐ 11፥35)። ይህ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ እጭሩ ጥቅስ ነው፤ ነገር ግን ይህ የሚያለታውሰን ኢየሱስ ሀዘን ማለት ማን ማለት እንደሆነ እንደማይውቅ ነው። መጽሐፍ ቅዱስ እንደሚነግረን፤ ከርስቶስ እርሱ ከመከራና ከሀመም የማይለይ የሐዘን ሰው ሆነ (ኢላ 53፥3)። መጽሐፍ ቅዱስ፤ ከርስቲያኖች እንደ መሆናችን ተስፋ እንደሌላቸው፤ ሌሎች ሰዎች ማዘን እንደሌለብን ይነግረናል፤ “ተስፋ እንደሌላቸው ሰዎች እንዳታዝኑ” (1ተሰ 4፥13)። ይህ ማለት እናዝንም ማለት አይደለም። የመንግሥተ ለማይ ተስፋ ጥንካሬ የሚለጠን ቢሆንም ሀዘንን ግን አይፍቅም። በክርስቶስ ሆኖ ለሞተ ሰው ለናዝን፤ የምንተክዘው ለሞተው ሳይሆን ለራሳችን ነው። ማዘናችን የደካማ እምነት ምልክት ሳይሆን በጥልቅ የመውደዳችን ነው።

ሐዘንን መቋቋም

ከሐዘናችን ለማገገም የሚቻለው ባንድ ቀን ጀምበር ሳይሆን ቀስ በቀስ ወይም በሐደት እንደሆነ አውቃለሁ። በሐዘን ውስጥ የምንገባው በድንገት ነው፤ የምንወጣው ግን በዝግታ ነው። ልክ ሰውነታችን ከከፍተኛ የቀዶ ጥገና ህክምና የሚደነው ቀስ በቀስ እንደሆነ ሁሉ፤ በምንወደው ሰው ሞት ምክንያት በሀዘን የተጎደው ልባችንም እንደዚሁ ነው። ነገር ግን ይህን የማገገም ሐደት ለማለፍ ከእኛ የሚጠበቀው ምንድነው? ከገባንበት ሐዘን ለመውጣት የምንችለው እንዴት ነው?

አንደኛ ባጋጠማችሁ ሐዘን አትደናገጡ። አንዲት ሌት ለጻፈችልኝ ደብዳቤ፤ “የእናቴን ሞት የምጠብቀውና የተዘጋጀሁበት ነው ብዬ አስቤ ነበር። ነገር ግን ትክክል አልነበርኩም፤ የእናቴ ሞት ያልታለበ አልነበረም። ነገር ግን የእናቴን ድምጽ ከዚያ ወዲያ

እንደማልለማ ባወቅሁኝ ጊዜ አንድ ቀን የሚመዝን ጡብ የመታኝን ይህል ነበር የተለማኝ ብላኛለች።

የምንወዳቸው በሚሞቱበት ጊዜ፤ የመጀመሪያው ምላሻችን በከፍተኛ ሁኔታ መንቀጥቀጥና መደንዘዝ ነው። እንዴት እንደደነገጥኩና እንደደነዘዝኩ እስከ አሁን ድረስ የማስታውሰው በሁለተኛ ደረጃ ትምህርት ቤት ላለሁ የቅርብ ጓደኞቼ ከነበሩት የጦር እውሮፕላን ፓይሎት የነበረ ጓደኛዬ ጀርመን ውስጥ የሚያበረው እውሮፕላን ተመቶ መሞቱን በለማሁ ጊዜ የነበረው ሁኔታ ነው። እንዳንድ ጊዜ እንዲያውም ለሜታዊ በመሆን እንዳይሞቱ መከላከል ነበረብን ወይም በሚሞቱበት ጊዜ አጠገባቸው በነበርን በማለት የበደለንነት ለሜት ሊለማን ይችላል። ሐኪሞች ወይም ጤና ረዳቶች ለሞታቸው ምክንያት እንደሆኑ በማለብ፤ ወይም የምንወደው ትቶን ስላለፈ፤ ወይም በእግዚአብሔር ላይ እንቆጣለን። ከአልዓዛር አሁቶች እንዲ ወንድሟ በሞተ ጊዜ በኢየሱስ ላይ ለሞታዋን አለምታለች፤ “ኔታ ሆይ እንተ እዚህ ብትሆን ኖር፤ ወንድሜ ባልሞተ ነበር” (ዮሐ 11:32)። ስለተለማት የቅሬታ ለሜት ኢየሱስ አልገሠዓትም፤ ሐዘኗን ተረድቶ ነበርና ከጎኗ ሆነ እርሱ ለእኛም እንደዚሁ ያደርግልናል።

ሁለተኛ፤ ሀዘናችሁን ሁሉ በእግዚአብሔር ላይ ጣሉት። መዝሙረኛው፤ “ትካዜህን በእግዚአብሔር ላይ ጣል፤ እርሱም ይደግፍሃል” (መዝ 55:22) ይላል። “እንዳንድ ችግራችሁን ብቻ በጌታ ላይ ጣሉ” እንዳላለ አስተውሉ። ይልቁንም ሁሉንም ችግራችንን በርሱ ላይ እንድንጥል እግዚአብሔር የከበደንን ሀዘን ጭምር ማለት ነው። ከምንጊዜውም ይልቅ የከበደባችሁ ሀዘን የምትወዱት ስለሞተባችሁ ይሆናል። ለምን ብቻችሁን ትሸከሙታላችሁ? ለምን በእግዚአብሔር ላይ አትጥሉትም?

ይህን ለማድረግ የምንችለው ሁለት ታላላቅ እውነቶች በተገለጡልን ጊዜ ብቻ ነው። የእኛን የድክመት ጥልቀት እና የእግዚአብሔርን የፍቅሩን ጥልቀት ለናውቅ ነው። ሀዘናችሁን ለብቻችሁ አትሸከሙ። በዚህ ፈንታ፤ አፍቃሪ በሆነ ለማያዊ አባታችሁ ላይ ጣሉት፤ ከእናንተም ላይ እንዲያነሳ ጠይቁት - እርሱም በርግጥ ያደርገዋል፤ ግን ቀስ በቀስ ያነሳዋል። አስተውሉ፤ እግዚአብሔር በምን ውስጥ እያለፋችሁ እንደሆነ ያውቃል፤ እርሱም

በእውነት “የምህረት እባትና የመጽናናት ሁሉ እምላክ በመከራችን ሁሉ ያጽናናል” (2ቆሮ 1:3-4)።

ሦስተኛ፤ በሐዘን መካከል (ውስጥ) ሆናችሁ የምታመስግኑ ሁኑ። ይህ የማይቻል ሊሆን ይችላል፤ እንዴት እድርገን ነው የምንወደውን በሞት አጥተን ልናመስግን የምንችለው? በአንድ አቅጣጫ ስንመለከተው ይህ እውነትነት እለው፤ የምንወደውን ሰው በማጣታችን እመስጋኝ መሆን እንችልም፤ እግዚአብሔርም እንድንሆን እይጠብቀንም።

ነገር ግን በሐዘን ውስጥ እንኳ ሆነን፤ እመስጋኝ ልንሆን እንችላለን፤ ምስጋና ጉዳታችንን እንደሚያስታግሥልን ቅባት ሊያገለግል ይችላል። ለምሳሌ፤ ምንም እንኳ የምንወደውን አጥተን ክልብ ብናዝንም፤ እግዚአብሔር ከዚህ ከምንወደው ሰው ጋር በእንድነትና በህብረት አብረን ለመኖር የለጠነን ዓመታት በማስታወስና እርስ በርስ በብዙ ነገሮች ስንደጋገፍና ስንረዳዳ የኖርንበትን ጊዜ በማለብ ልናመስግነው እንችላለን። እግዚአብሔር አብራችሁ የነበራችሁባቸውን እነዚያን ጊዜዎች ማስታወስ ብቻ ሳይሆን፤ ለነዚያ ወቅቶች እግዚአብሔርን እመስግን። ለናንተ የተለጠ የእግዚአብሔር የፀጋ ስጦታዎች ነበሩና።

በተጨማሪም፤ እንወደው የነበረ በሞት የተለየ ሰው አሁን ከሕይወት መከራና ስብራት ባሻገር ለዘለዓለም በመንግስተ ለማያት ዕርፍ ብሏል፤ ይህም በኢየሱስ እምኖ የዳነ ከሆነ ማለት ነው፤ ለእዚህ እግዚአብሔርን ልናመስግን እንችላለን። እንደ ቀን ከነዚህ በሞት ከተለዩ ትወዷቸው ከነበሩ ጋር እንደገና ተገናኝታችሁ፤ ባንድነት ለዘለዓለም እግዚአብሔርን በማመስገን ለለምታገለግሉ እመስግኑ። አሁንም ቢሆን እግዚአብሔር ከእናንተ ጋር በላለ ማመስገን ይገባል፤ እግዚአብሔር አይተዋችሁም፤ እግዚአብሔር እናንተን እዚህ ምድር ላይ እንድትቆዩ የፈለገበት የራሱ ዓላማ አለው። መጽሐፍ ቅዱስ፤ “በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ስም ስለ ሁሉ ነገር እግዚአብሔር እብን ዘወትር እመስግን” (ኤፌ 5:20) ይለናል።

በመጨረሻም፡- በሐዘን የተጎዱትን አጽናኑ። በእካብዚያችሁ ያሉ ለዎች ሁሉ በልዩ ልዩ ምክንያት በሐዘን ወይም በልብ ስብራት ውስጥ ያሉ በመሆናቸው የእናንተን እርዳታና ማበረታታት ይፈልጋሉ። እናንተ ለእነሱ አስፈላጊዎች ናችሁ፤ እነሱም ለእናንተ አስፈላጊዎች ናቸው። ራሳችንን ለመርዳት ከምንችልባቸው ዋና

ዘዴዎች እንዲሁ ትልቁ ነገር ሌሎችን ለዎች መርዳት ነው። ሐዘን ወደ ውስጣችን የሚገባ ነው፤ ርገራችን ደግነት ከውስጣችን የሚመነጭ ነው። ለዚህም ነው በሐዘን በምንጠቃበት ጊዜ እርዳታና ማበረታቻ የሚያስፈልገን። መጽሐፍ ቅዱስ፤ “እርስ በርሳችሁ በመተጋገዝ ከእናንተ እያንዳንዱ የሌላውን ከባድ ሽክም ይሸክም” (ገላ 6፥2) ብሎ ይነግረናል።

ባዘናችሁ ጊዜ፤ የእናንተ እርዳታና አይዞህ ባይነት ወደሚያስፈልጋቸው ሰዎች እንዲመራችሁ አግዚአብሔርን ጠይቁት። ፀልዩላቸው፤ ጊዜአችሁን ከእነሱ ጋር አብራችሁ አሳልፋችሁ። ማግራቸውን አድምጡላቸው፤ እርዳታቸው፤ ለበረታቱላቸው፤ የእግዚአብሔርን ፍቅር አብራችሁ ተከፋፈሉ። ምናልባት በሀመም ወይም በአንድ በሌላ ሽክም ወይም በልብ ስብራት ውስጥ ይሆናሉ፤ የናንተንም ድጋፍና ቸርነት የሚፈልጉ ሊሆኑ ይችላሉ። ወይም እንደናንተው በተመሳሳይ የሐዘን ጉዳዩ ላይ ያሉ ሊሆኑ ይችላሉ።

ምናልባት ለውን ለመርዳት አላለባችሁም ይሆናል ብዬ አለባለሁ፤ ምናልባትም እናንተ ራሳችሁ ያለባችሁ ሽክም ከአቅማችን በላይ ነው ትሉ ይሆናል፤ በዚህም ምክንያት ከእናንተ አልፎ የሌሎችን ሽክም መቀበል የሚቻል ሆኖ አይታዩም ይሆናል። ነገር ግን ሽክምን መጋራት ማለት ሽክምን በግማሽ ማካፈል ማለት ነው፤ ሌሎችን ስታበረታቱ እግዚአብሔር ደግሞ እናንተን ያበረታታችኋል።

ቀደም ብለን አንጻየነው - እግዚአብሔር ለምን ቅደማት፤ መከራና ከፋ እንዲደርስብን እንደፈቀደ ሙሉ ለሙሉ መረዳትና ማወቅ በፍጹም አንችልም። አሁን አይደለም እንጂ አንድ ቀን ግን ሙሉ በሙሉ እንረዳለን። በሐዋርያ ጳውሎስ መልዕክት፤ “አሁን በመስተዋት እንደምናያው ዓይነት በድንግዝግዝ እናደለን፤ በዚያን ጊዜ ግን በግልጥ እናያለን” (1ቆሮ 13፥12) የሚል ይገኝበታል።

ነገር ግን አንድ ነገር እናውቃለን፤ የእግዚአብሔር ፈቃድ ኢየሱስን ወደ መምለል እንድንመጣ ነው፤ እናም መከራና ችግር ኢየሱስን ወደ መምለል የምንመጣበት ሂደት አካል ናቸው። አንድ ንደኛዬ “መከራና ችግር እግዚአብሔር እኛን ለመቅረጽ የሚጠቀምበት መሮ ነው” ብሎኛል። ለዚህም ነው መጽሐፍ ቅዱስ፤ “ወንድሞቼ ሆይ! ልዩ ልዩ ፈተና ሲደርስባችሁ በጣም ደስ ይበላችሁ። ምክንያቱም እምነታችሁ ሲፈተን በትዕግስት

ትጻናላችሁ። በትዕግስት መጽናታችሁ ምንም ሳይጎድልባችሁ ፍጹምና ሙሉ እንድትሆኑ የሚያበቃችሁ ይሁን” (ያዕ 1፥2-4) የሚለን።

በዚህ ሁኔታ በእምነት ጸንተን ለንጥር፤ “ሞትም ቢሆን፤ ሕይወትም ቢሆን፤ መለዕክትም ቢሆን፤ ባለስልጣኖችም ቢሆን፤ አሁን ያለውም ቢሆን፤ በኋላ የሚመጣውም ቢሆን፤ የሰማይ ኃይሎችም ቢሆን፤ ዝቅታም ቢሆን፤ ከፍታም ቢሆን፤ ማንኛውም ፍጥረት ቢሆን፤ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ከተገለጠልን ከእግዚአብሔር ፍቅር ሊለዩን የሚችል ምንም ነገር አንደሌለ እርግጠኛ ነን” (ሮሜ 8፥38-39) እምነት ዕውር አይደለም፤ ሀላባዊ ምኞትም አይደለም። እምነት፤ ለክርስቲያኖች ተጨባጭ የሆነ እውነት ነው፤ ምክንያቱም በራሳችንና በአካባቢያችን ባሉት ሁኔታዎች ላይ ሳይሆን በኢየሱስ ላይ ያተኮረ ሰለሆነ ነው።

በሐዘንና በመከራ ውስጥ ስትሆኑ፤ እምነታችሁን የምታደርጉት በኢየሱስ ላይ ነው?